

What Is the Gospel??

مزگینبی مسیح چیه؟

گریگ گیلبرت

نووسینی پیشه کی
دی. ئه ی. کارسون

وه رگپران: نه ریمان تاهیر
ئه ندازیار سروش

«گریگ گیلبرت، یه کیکه له و گه نجه دره وشاوه و دلسوزانه ی که خودا بانگه‌یشتی کردووه بو ئه وهی خزمه تی کلپسا بکات. لیره دا تیگه یشتتیکی قوول و پوختمان پیده دات بو مزگینیی عیسای مه سیح. هیچ پیوستیه ک مه زنتر نییه له زانینی مزگینیی راسته قینه، وه درک کردن به نووسراوه ساخته کان، وه ده رکه وتنی نه وه یه ک له باوه پداران به مه سیح که جه خت له سهر ئینجیل بکه نه وه. ئەم کتیبه زۆر گرنگه و له کاتی گونجاودا گه یشت.»

نار. ئەلبیرت مۆلەر

سه روکی ساودرن باپتیست تیولوحیکل سیمینه ری

«دوو راستی هه یه که وا ده که ن ئەم کتیبه زۆر گرنگ بیت: له لوتکه دابوونی ئینجیل له هه موو نه وه کاند، وه سه رلیش یوان ده رباره ی ئینجیل له نه وه ی ئیستاماندا. ئەم به ره مه به به پشتبه سن به کتیبی پیروژ شیکردنه وه یه کی سه رراستمان له سه ر مزگینیی مه سیح پیشکه ش ده کات. وه باوه پداران به مه سیح ئاماده ده کات بو ئه وه ی بتوانن هه موو په یامه ناراسته کان له په یامی شکۆمه ندانه ی مه سیح جودا بکه نه وه. خوژگه هه موو شوان و ئەندامانی کلپسا ئەم کتیبه یان ده خوینده وه.»

سی. جهی. ماهانی

سه روکی ریکخراوی سوقرن گره بس

«من روژگاریک شانازی ئەوه م هه بوو که وانه ی کتیبی پیروژ فیڕ گریگ بکه م، به لام ئیستا ئەو من فیڕ ده کات. ئەم کتیبه بچووکه که باسی مزگینیی مه سیح ده کات یه کیکه له روونترین و گرنگین ئەو کتیبانه ی که له م سالانه ی رابردوودا خویندوو مه ته وه.»

مارک دینقەر

شوانی گه وری کلپسای باپتیستی کاپیتۆل هیل له واشنتن دی. سی.

«کتیبیکی کورتکراوه و به هیزه. وه وهلامی ئه و پرسیاره ده داته وه که ناوه که ی هه لیگرتوه به پیشاندانیکی روون و پوخت. پیشاندانیکی جوانی هه والی خوشه. بیخوینه ره وه و به شداری پی بکه له گه ل کهسانی دیکه.»

دانیال ئیل، ئاکین

سه روکی ساودئسترن باپتست تیولوجیکل سیمینه ری

«به زیره کانه و وردی و به دلپکی شوانایه تیه وه نووسراوه، کتییبکی سوودبه خشه بو لیکۆله ره وه و باوه پدرانسی نوئی، وه بو هه ر که سیک که ئاره زوو ده کات پروونتر له ئینجیل تییگات. چاوه ریسی کتییبکی وا بووم! ئه وه به لگه یه کی ئاراسته کراوی پروونه بو بابه تیک که جیگه ی گه توگۆیه به شیوه یه کی سه یر، هه موو ئه و تیگه یشتنه هه لانه له ناوده بات له باره ی ئینجیل و شانشین و واتای خاچ.»

کیتفن دی یۆنگ

شوانی گه وره ی کلیسای یونیفیرستی ریفۆرم، ئیست لانسینگ،
میشیگن

«گریگ گیلبرت داوا له کلیسا ده کات بگه ریته وه بو سه رچاوه ی ئیلهامه راسته قینه که ی. به ریگایه کی ئاسان و راسته وخۆ پیمان ده لیت که کتییبی پیروژ چۆن له مزگینیی مه سیح ده روائیت.»

پیتهر جه ی

شوانی گه وره ی کلیسای ئه نگلیکان کمپونیه ن، نیجیریا

«له نيو كه لتورى نوڤى مه سيحيدا كه بلاوبونوهه وى شله ژان سه بارهت به پره نسيپه سه ره كييه كاني باوه پمانى پپوه دياره، گريگ گيلبه رت شيوازيكي پروونى ئينجيلى پيشكه ش كردين بو هه موو ئه وانهى باوه پريان هه يه، وه قايلكه ر بو ئه وانهى هيشتا باوه پريان نه هيناوه. ئەم كتيبه پره له وشه ي خودا، له سه ر خاچ و شكومه ندى خودا چر ده بيته وه، سه رنجت راده كيشيت و گروتينت ده داتى به رامبه ر به خودا كه به نيعمه تى خوڤى پرگارمان ده كات به هوڤى ئينجيل و له پيناو شكومه ندى خوڤيدا.»

ده يقد پلات

شوانى گه وره ي كلتساي بروك هيلز، بيرمينگام، ئاله باما

مزگینی مه سیح چیه؟

گریگ گیلبرت

Email: jamala@worksmail.net

Email: contact@handofhelp.info

Skype: jamalabumajd

www.handofhelp.info

UK: +44 (0) 7966 610944

Iraq: +964 (0) 751 792 5515

iraq, erbil, Ankawa, Hershem 28 / 23

ئەم بەرھەمە وەرگىرائتىكە لە كىتابى:

What Is the Gospel?

Copyright © 2010 by Gregory D. Gilbert

Published by Crossway

1300 Crescent Street

Wheaton, Illinois 60187

9Marks ISBN: 978-1-955768-05-4

- ناوی كىتاب: مزگىنىي مەسىح چىيە؟
- نووسەر: گرېگ گىلبەرت
- وەرگىرائى: نەرىمان تاهىر & ئەندازىار سروش eng.srush@gmail.com
- چاپى يەكەم، ۲۰۲۱
- چاپخانىە:
- تىراژ:
- ژمارەى سپاردن:

ماڧى چاپكردنى لەلایەن رېكخراوى ھاند ئۆف ھېلپ پارىزراوھ

ھەموو ئابەتەكانى لە چاپى كوردىي سۆرانى ستاندرەوھ (KSS) وەرگىراوھ. ھەموو ماڧەكانى پارىزراوھ.

مزگینیی مه سیح چییه؟
مافی بلاوکردنه وهی له لایهن گریگوری دی. گیلبرت وه پاریزراوه
(کپوسوهی) هه ستاوه به بلاوکردنه وهی ئەم به ره مه.
ناونیشان:

Crescent Street 1300
Wheaton, Illinois 60186

هه موو مافه کانی پاریزراوه. ههچ به شیکی ئەم بلاوکراره یه به بی ناگادارکردنه وهی پیشوه ختی نووسه ر ناکریت
چاپ بکریته وه، یان به هه ر پیکه یه ک و به هه ر شیوه یه ک به خشریت، ئەلیکترۆنی، فوتۆکۆپی، تۆماری
دهنگی، مه گه ر ئەوهی که له گه ل یاسای مافی چاپ و بلاوکردنه وهی ویلایه ته یه کگرتوه کانی ئەمریکا دا
بگونجیت.

دیزاینی به رگ: دوال ئایدنیتیتی دیزاین
دیزاینی ناوه رۆک: له یکساید دیزاین پله س
چاپی یه که م، 2010
له ویلایه ته یه کگرتوه کانی ئەمریکا چاپ کراوه.
ئایه ته کان له وه شانی ئین ئای فی (وه شانی نوێ نیوده وه لتی) وه رگیراوه.

ژماره ی ستانده ر ی نیوده وه لتی په رتووک ی کاغه زی: 2-1500-4335-1-978
ژماره ی ستانده ر ی نیوده وه لتی په رتووک ی پی دی ئیف: 9-1501-4335-1-978
ژماره ی ستانده ر ی نیوده وه لتی په رتووک ی مۆبیا کیت: 6-1502-4335-1-978
ژماره ی ستانده ر ی نیوده وه لتی په رتووک ی بلاوکراره ی ئەلیکترۆنی: 8-2460-4335-1-978

کنتیخانە ی کۆنگرێس، که ته لوگی داتا و زانیاری بلاوکراره
گیلبرت، گریگ، -1977
مزگینیی مه سیح چییه؟ / گریگ دی. گیلبرت؛ نووسینی پیشه کی دی. ئەی. کارسن.
ژماره ی ستانده ر دی نیوده وه لتی 2-1500-4335-1-978 (hc)
۱. یه زدانسانی، ریبازی ئایینی - کاری به ناوبانگ. I. ناونیشان.

BT77.G44 2010

dc22—230

2009030583

کپوسوهی خزمه تییکی دابه شکردنه بو بلاوکردنه وهی هه وائی خوش.

14	15	16	17	18	19	20	21	LB	
						10	11	12	13
5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
						1	2	3	4

پیشکەشە بە مۆریا،
زۆر خوشمدهوی.

ناوه پړۆک

لاپه پره

۱

پیشه کیی زنجیره کتیب

۳

پیشوتار له نووسینی دی. ئه ی. کارسن

۴

ناساندن

۱۳

به شی یه کم: دۆزینه وهی مزگینیی مه سیح له نیو کتیبی پیروژدا

۲۷

به شی دووهم: خودا، به دیهینه ری راستودروست

۳۵

به شی سییه م: مروقی گوناهاار

۴۷

به شی چواره م: عیسای مه سیحی پزگارکار

۵۹

به شی پینجه م: به ده ننگه وهه اتن - باوه پ و تۆبه کردن

۴۳

به شی شه شه م: شانشین

۸۹

به شی حه وته م: خاچ ده بیت ناوه ند و چه قی ژیاغان بیت

۹۹

به شی هه شته م: هیزی مزگینیی مه سیح

۱۰۹

سوپاسیکی تایبه ت

پیشہ کی زنجیرہ کتب

زنجیرہی ”۹نیشانہ کان“ پشت به دوو بیروکھی بنچینہ یی ده به ستیت: یه که م بیروکه نه وه یه که کلئسای ناوخوی زور گرنکه له ژانی باوه پدا، به شیوه یه که له سهرووی درکپی کردنی زوریک له باوه پدارانی نه مرویه. ئیمه له خزمه تی ”۹نیشانہ کان“ دا پیمان وایه که باوه پداری ته ندروست نه دما کیسای ته ندروسته.

بیروکه ی دووهم نه وه یه که کلئسا ناوخویه کان کاتیک له ژیان و چالاکیدا گه شه ده که ن که ژانیان له سه ر وشه ی خودا بنیات ده نین. دیاره که خودا ده دویت، وه پیویسته کلئسا کان گوئی بگرن و شوین وشه ی خودا بکه ون. شته که ناسانه! کاتیک کلئسا دوا ی فره مایشتی خودا ده که ویت و پهیره وی ده کات، وه کو نه وه ی لی دیت که شوینی ده که ویت. نه و کات کلئسا خو شه ویستی و پیروزی خودای تیدا ده بینیت و شکومه ندییه که ی درده خات. کلئسا وه که نه وه ی لی دیت کاتیک گوئی لی ده گریت.

له م روانگه یه وه، ره نگه خوینهر تیبینی بکات که نو نیشانہ کان که له کتیبی (نو نیشانہ ی کلئسای ته ندروست) وه رگیراوه له نووسینی (مارک دئقهر) له سالی ۲۰۰۱، به ته نها پشتی به کتیبی پیروز به ستووه:

- وتاردانی پروون و ئاشکرا
- یه زداناسی به پیی کتیبی پیروز
- تیگه یشتن له ئینجیل به پیی کتیبی پیروز
- تیگه یشتن له گوپینی مروقه کان به پیی کتیبی پیروز
- تیگه یشتن له مزگینیدان به پیی کتیبی پیروز
- تیگه یشتن له نه دما میتی کلئسا به پیی کتیبی پیروز
- تیگه یشتن له ته مبی کردنی کلئسای به پیی کتیبی پیروز
- تیگه یشتن له به قوتابیکردن به پیی کتیبی پیروز
- تیگه یشتن له رابه رابه تی کلئسا به پیی کتیبی پیروز

ده توارنیت زور شت بگوتریت له باره ی ئه وه ی پووسته کلیسا چی بکات بو
ئه وه ی تهنروس ت بیت، وه کو نویژ و نزا. به بوچوونی ئیمه زوربه ی کات ئه و
نو بابته ی له سه ره وه باس مان کرد، پشتگو ی ده خرین (به پیچه وانه ی نویژ و
نزاوه). له بهر ئه وه بنچینه ی په یامان بو کلیسا ئه وه یه که تیشک مه خه نه سه ر
شته باوه کان یان باشتزین شکل و شیوازه کان، به لکو چاوتان له سه ر خودا بیت.
به گو یگرتن له وشه ی خودا ده ستیپیکه نه وه.

له م پرۆژه گشتگیره وه زنجیره یه ک کتیبی تایه ت به خزمه تی «۹ نیشانه کان» دیت
که هه ول ده دات نو نیشانه که به وردی و له هه موو پرویکه وه پشتکنیت. هه ندیکیان
بو شوانی کلیسا کان، وه هه ندیکی دیکه ی بو ئەندامانی کلیسایه. هیوادارین هه مووی
تیکه له کیش بکرین له پشکنیکی وردی کتیبی پیروژ و تیروانینیکی یه زداناسی و
له بهر چا وگرتنیکی که لتوری و په پره وکردنیکی به کۆمه ل و ته نانه ت شتیکیش له کۆششی
تاکه که سی. باشتزین کتیبی مه سیحی ئه وه یه که لاهوت و کار و کرده وه پیکه وه گری
ده دات.

نویژ ده که یین که خودا ئه م کتیبانه و هی دیکه ش له ئاماده کردنی بوو که که ییدا
(کلیسا) به کار بهییت، تاکو دره وشاوه و جوان بیت و ئاماده ی گه رانه وه ی زاوا (مه سیح)
بیت.

پیشوتار

به دريژايي زياتر له سي سال وانه گوتنه وهم به خوښدكاراني يه زنداناسي، بوم دهركهوت كه نهو پرسيارانه ي گفتوگو هه لده گرن كه له لايهن خوښدكارانه وه ده كريت له نهويه كه وه بو نهويه كي ديكه جياواز بيت. هه مان شت به سهر نه دناماني كلتساشدا چيهه جي ده بيت. هه نديك جار ده بينين گفتوگو يه كي گهرم دروست ده بيت كاتيك پرسياريك ده كريت، وه كو، رات چيهه له سهر بزوتنه وه ي كاريزماتيك؟ يان بي كه موكورپي كتبيي پيرو ز شايه ني نهويه به رگري لي بكرت؟ يان رات چيهه به رامبه ر نهو كلتسا يانه ي كه بو شته هه ستياره كان هه ول ده ده؟ دوزينه وه ي خه لكيك كه نارزه ووي نهو جوړه پرسيارانه ده كه ن ئاسانه، به لام هه ميشه نه نجامه كه ي زياتر نيه له كه ميك وروژان و هيندي روونكر دنه وه. نه مړو نهو پرسياره ي كه شاياني گفتوگو يه و رووناكمان ده كاته وه نهويه كه ”مزگيني مه سيح چيهه؟“

زور جار به بي بيركر دنه وه و راماتيكي ته واو له كتبيي پيرو ز، به باوه روه به رگري له و پرسياره ده كريت، كه نه مه ش به راستي كار يكي ترسناكه؛ له بهر نهويه نهوه بابه تيكي زور بنه رته ييه. زور كه س هه ن خويان به «ئينجيلي» ناو ده بن، به لام هيچ مافيكي شه رعيان به سه ريه وه نيه، چونكه ئيجيليان له دواي خويان به جه يشتو وه.

نه م كتبه بانگه شه ي كرنه وه ي ئاسويه كي نو ي ناكات كه هه نديك بنچينه ي كو ن نو ي بكاته وه كه ده بوا هه رگيز پشتگو ي نه خرابا. وه رووني بيروك هه كاني گريگ و ده برينه كاني كار يكه شايه ني سه ساميه، نه م كتبه بيركر دنه وه ي زوريك له باوه رداره پيگه يشتو هه كان تيز ده كاته وه. له وه ش گرنگر، نه م كتبه به فراواني له نيو رابه راني كلتسا و گه نجاني باوه رداردا بلاو كراوه ته وه، ته نانه ت له نيو هه نديك له وانه ش كه هيشتا متمانه يان به عيساي په روه ردگار نيه، نه وانه ي هه ز ده كه ن رافه يه كي روون بدوزنه وه بو واتاي مزگيني مه سيح. كتبه كه بخوينه وه، ئيجا كو مه ليكي لي بكره بو نهويه دابه شي بكه يت به سهر خه لكاني ديكه.

دي. نه ي. كار سن

ناساندن

مزگینیی عیساى مه سیح چییه؟

پهنگه وا بزانی که ئه وه پرسیاریکی سادهیه و وه لامدانه وهی ئاسانه، به تاییه تی له لای باوه پداران. پهنگه پیّت وایی نویسی کتیبیکی له و شیوه یه - که سیک پرسیار له باوه پداران ده کات که به ته وای بیر بکه نه وه له پرسیارى «مزگینیی مه سیحی عیسا چییه؟» - هه رگیز کاریکی پیویست نییه. ئه مه وه کو ئه وه وایه چند که سیکی دارتاش کو بکه یته وه و بو ئه وهی بیر له پرسیارى: «چه کوش چییه؟» بکه نه وه.

به هه ر حال، مزگینیی عیساى مه سیح ده که ویتته چه قى مه سیحیه ته وه. وه ئیمه ی باوه پدار، وای داده نیین که ئینجیل له پیگه ی به که مینه، ده مانه ویت ژیا مان له سه ری بنیاد بنیین و کلیسا کا مان له سه ری دروست بکه یین. ئینجیل ته وه ری گفتوگومانه له گه ل خه لکی، له نوپژه کا مان داوا ده که یین که خه لکی گوپی لی بگرن و باوه پری پی به یین.

پرسیارى ئیستا: به رای تو هه تا چند مزگینیی مه سیح چه سپاوه له میشکی زورینه ی باوه پداراندا؟ ئه گه ر ئه وه پرسیاره ت لی بکریّت چون وه لام ده ده یته وه: ئیوه وه ک باوه پدار به مه سیح ئه وه وه وه که ژیا تانی له سه ری بنیاد ده نیین؟ وه چه خوشییه کی تیدا یه؟

هه سته کانم پیّم ده لیّن که ژماره یه کی زور له باوه پداران وه لامی کورتر له وه ده ده نه وه که له نیو کتیبی پیروژدا سه باره ت به «مزگینیی عیساى مه سیح» نوسراوه. پهنگه وه لامه کانیا ن ئه مه پیّت: «مزگینیی مه سیح ئه وه یه که خودا له گونا هه کانت خو شده پیّت ئه گه ر باوه پری پی به یین»، یا ن پهنگه بلین «هه والی خو ش ئه وه یه که خودا تو ی خو شده ویت و پلانیکی نابابی هه یه بو ژیا ن»، یا خود «مزگینیی مه سیح ئه وه یه که تو رو له ی خودا ییت، وه خودا ده یه ویت منداله کانی به ته وای له هه موو شتی کدا سه ره که وتوو بن». هه ندی کمان درک به گرنگی ئاماژه کردن به مردنی عیسا له سه ر خاچ و هه ستانه وهی ده که یین، به لام ئه ی چون ئه وه هه موو بابه ته له گه ل یه که تر ده گونجین؟

وا له باوه‌رداران بکه‌ی ریکبکه‌ون له‌سه‌ر وه‌لامدانه‌وه‌ی ئه‌و پرسیاره «مزگینیی مه‌سیح چییه؟» به‌و ئاسانییه نییه که چاوه‌روانی لیده‌کریت. من له خزمه‌تی «نو نیشانه‌کان» دا کار ده‌که‌م، که سه‌ر به‌کلێسای کاپیتۆڵ هیللی باپتیسته له واشنتنی پایته‌ختی ئەمریکا. هه‌تا راده‌یه‌کی زۆر، ئەوانه‌ی که بلاوکراوه‌کامان ده‌خویننه‌وه و رای خوێانی له‌سه‌ر ده‌رده‌برن چین و توێژیککی که‌من له مه‌سیحیه ئینجیله‌کان. وه‌ ئه‌وان باوه‌ریان وایه که کتیبی پیرۆز راست و بۆ خه‌وشه، عیسا له‌سه‌ر خاچ مرد و به‌جه‌سته له‌مردن هه‌ستایه‌وه، مرۆف گونا‌ه‌باره و پێوستی به‌ر‌زگار‌بوونه، وه‌ هه‌ول ده‌ده‌ن که‌سانیک بن که ئینجیل چه‌قی ژیا‌نیان بێت و ژیا‌نیان تیربیت لێی.

به‌ رای تو‌ ئه‌و بابه‌ته‌ چییه که له‌ هه‌موو بابه‌ته‌کانی دیکه‌ تیبینی و وه‌لامی زیاتر هه‌لده‌گریت؟ به‌لێ، ریک وایه، «مزگینیی مه‌سیح». ده‌توانین چه‌ندین مانگ له‌باره‌ی وتاردان، ته‌مبیکردن، ر‌اوێژ، شیوازی به‌ر‌په‌وه‌بردنی کلێسا، ته‌نانه‌ت سرود و گۆرانییه‌کانی کلێسا، بنووسین و قسه‌ بکه‌ین، ده‌بینین خویننه‌ره‌کامان کاردانه‌وه‌ی به‌ر‌چاویان ده‌بیت، به‌لام وه‌لامه‌کانیان سه‌رسامان ناکه‌ن. با بابه‌تیک زیاد بکه‌ین که تیبیدا هه‌ول بده‌ین به‌روونی باسی ئه‌وه بکه‌ین که کتیبی پیرۆز له‌باره‌ی هه‌والی خو‌شی مه‌سیحه‌وه چی ده‌لێت، ئه‌و کاته بزاینن ئاخۆ کاردانه‌وه‌کان نایاب ده‌بن یان نه‌.

پیش ماوه‌یه‌ک، یه‌کیک له‌ هاو‌ریکانم نووسینیکی کورتی له‌ م‌الپه‌ره‌که‌مان له‌ باره‌ی هونه‌رمه‌ندیکی ناسراوی باوه‌ردار بلاو کرده‌وه، له‌ چاوپێکه‌وتنیکدا داوا‌ی لێ‌ کراوه‌ پیناسه‌ی هه‌والی خو‌شی مه‌سیحیه‌ت بکات. وه‌ ئه‌م هونه‌رمه‌نده‌ گوتی:

”ئای له‌و پرسیاره‌ نایابه‌! به‌ رای من هه‌والی خو‌ش ئه‌وه‌یه‌ عیسا هات، وه‌ له‌ نیوماندا ژیا، مرد و هه‌ستایه‌وه، به‌و کاره‌ی که ده‌ستی پیکرد و هیشتا ته‌واو نه‌بووه هه‌موو شتیکی بۆ خو‌ی گه‌رانده‌وه..... وه‌ ئه‌مه‌ ته‌نها به‌ ئه‌و ده‌کریت... وه‌ هه‌موو شتیکی راست‌ودروست کرد... وه‌ ئه‌و کرداره‌ ده‌بیته‌ راستی له‌ ژیا‌نی باوه‌رداران و دلپاندا، وه‌ ر‌وژیک دیت به‌ ته‌واوی درک به‌و راستیه‌ ده‌که‌ین. به‌لام هه‌والی خو‌ش، واتا مزگینیی مه‌سیح. هه‌والی خو‌ش ئه‌وه‌یه‌ شانشین دیت، وه‌ ئاهه‌نگگیران بۆ شانشینه‌که‌ی نزیکه‌.»

زۆرئیک له ئیمه ده پرسین: "ئەگەر بمانه ویت به جوانی مزگینیی مه سیح پروون بکهینه وه، مه گهر نابیت باسی مردنی عیسا و هه ستانه وه که ی بکهین؟" یان «نابیت که میک باسی گونا و پئویستی بوۆ رزگار بوون له توورپیی خودا بکهین؟»

کاردانه وه ی خه لک بوۆ ئەم بابته تانه نایاب بوو، له ماوه ی چهند مانگیکدا ده یان نامه مان ده رباره ی ئەو بابته ته به ده ست گه یشت. هه ندیک له و خه لکانه پیزانیی خویمان ده رپری بۆمان بوۆ ئەو پرسیارانه ی وروژاندبومان، وه هه ندیک که سی دیکه پرسیاریان ده کرد له باره ی ئەوه ی که هه له یه پروونکردنه وه ی مزگینیی مه سیح به و شیوه یه بیّت، له بهر ئەوه ی عیسا وتاری ده رباره ی هاتنی شانشین داوه. هه ندیک که سی دیکه ش گه شان وه کاتیک بیستیان له هه نگای یه که مدا باوه پداران به حه زه وه بیر له چۆنیه تی پروونکردنه وه ی مزگینیی مه سیح ده که نه وه.

له هه ندیک پرووه وه، دلخۆش ده بم کاتیک ده بینم باوه پداران له کاتی ده ستپیکردنی گفتوگۆ ده رباره ی ئینجیل دلخۆش ده بن و گروتینیان هه یه. ئەمه گرنگیدانیان ده رباره ی بابته که ده رده خات، وه ده یسه لمینیت که زانیاری زۆریان ده رباره ی مزگینیی مه سیح هه یه. به هه یچ جوۆرئیک باش نییه که باوه پدار بوچوونیک ی ئەوتوۆی له باره ی پیناسه و تیگه یشتنی مزگینیی مه سیحه وه نه بیّت. له لایه کی دیکه وه، وا هه ست ده که م ئەو وزه یه ی دپته به رهه م له گفتوگۆ ده رباره ی مزگینیی مه سیح، ئاماژه به وه ده کات که له م روژانه دا ئالوۆزییه کی گشتی و ته مومژاوی ده وری داوه. کاتیک له بابته ی پیناسه کردنی مزگینیی مه سیح نزیک ده بیته وه، باوه پداران ریکناکه ون له سه ر کرۆکی بابته ته که، ته نانه ت ئەو باوه پدارانه ش که خویمان به مه سیحی ئینجیلی ناو ده به ن.

له سه د باوه پدار بپرسه، ئەوانه ی که خویمان به ئینجیلی داده نین، سه باره ت به هه وائی خوۆشی عیسا، به لانی که م شه ست وه لامی جیاواز وه رده گریت. گوۆی بگه ره له وتاریکی کلیسای ئینجیلی، کتییی په یوه ست به وان بخوینه وه، وه مالبه ره ئەلیکترونییه کانیان بپشکنه، وه سفی یه ک له دوای یه کی مزگینیی مه سیح ده بینیت، که زۆریان پپچه وانه ی یه کترن. هه ندیک له وانه ی که دۆزیومه ته وه لپرده دا نووسیومه:

هه وائی خوۆش، ئەوه یه خودا ده یه ویت چاکیی نایابی خوۆی بوۆت ده ربخات. ئەو ده یه ویت ژیانته پر له «شه رابی نوۆی» بکات، به لام

ئایا تۆ ئامادهی واز له مهشکه کۆنه کهت بهیئنی؟ ئایا گهوره تر بیر ده که یته وه؟ ئایا تیروانینت فراوانتر ده که ییت و واز ده هیئیت له ریگه ی بیر کردنه وه ی کۆنی نه ریئنی که ده ستت پیه وه گرتووه؟

مزگیننی مه سیح به کورتی: ئه نجامی مردنی مه سیح له پیناوماندا، ئه وانه ی متمانه ی پی ده که ن ده زانن که به یه کجار و بو هه تاهه تابه گونا هه کانیا ن به خشرا وه. پیویسته چی بلیین له به رده م کورسی دادوه ریی خودا؟ ته نها یه ک شت ده ئین: عیسا له جیاتی من مرد. ئه وه مزگیننی مه سیحه.

ده توانین په یامی عیسا به سه رسوره ی نه رترین په یام دابنن. په یامه که ی ئیمپراتۆریه تی شو ر شگیری بنه رته تی خودایه، به ئاشته وایی و ئاشتی دیته پیش، به باوه ر و خو شه ویستی به رده وام ده بییت، به هه ژارترین و بی ده سه لاتترین و ساده و سا کارترینه کانه وه ده ستییده کات. ئیستا کاتی ئه وه یه بیر و و بو چوونه کانت بگۆریت. هه موو شتییک به زووی ده گۆردریت. کاتی ئه وه یه که جیاواز بژین. باوه رم پی بکه. شوینم بکه وه. باوه ر به هه والی خو ش بکه بو ئه وه ی فی ریت به پیی ئه وه واله بژیت و بیته به شییک له شو ر شه که.

هه والی خو ش ئه وه یه که خوا به رده وام رووی له تویه، گرنه گ نییه چیت کردووه، له کوپی و چه ند هه له ت کردووه. ئه و تو ی خو شه ویت و به دو اتدا ده گه ریت.

مزگیننی مه سیح ئامازه یه بو را گه یان دنی ئه وه ی که عیسا ی له خا چدرا و هه ستا وه له مردن، عیسا ی مه سیح، تا که په روه ردگاری راسته قینه ی جیهانه.

هه والی خو ش! خودا ده بیته پاشا و له ریگه ی عیسا وه ئه و کاره ده کات! داد په روه ری و ئاشتی و جیهانی خودا نو ی ده بیته وه. وه

بى گومان، ئەو ەش ەھوالى خۆشە بۆ تۆ و بۆ منىش. بەلام ئەو ەھوالى خۆشى عىساي مەسىحە كە كارىگەرىيى زياترى لەسەر ئىمە دەبىت. مزگىنىي مەسىح باسى ئەو ە ناكات كە تۆچ جۆرە كە سىكىت و چىت بەسەر دىت، بەلكو ئەوانە دەرەنجامى پەيامە كە يە نەك خودى پەيامە كە. رزگارى دەرەنجامى مزگىنىي مەسىحە، نەك ناو ەند و چەقى بىت.

مزگىنىي مەسىح بە دوو شىو ە راگە ياندنى ناوى عىساي مەسىحە. راگە.

بەو پىيەى باو ەردارم، بە سادەىي ەھول دەدەم بە رىگايە كى ديارىكراو بژىم، ئەو رىگەمان لە بەردەستە كە عىسا لەسەرى قسەى كردو ە. وە پىم وايە كە رىگاي عىسا باشتىن رىگايە كە پىي بژىن... بە تىپەرىنى كات كاتىك بە مەبەست ەھول دەدەى بە رىگاي عىسا بژى، دەبىنىت شتى قوولتر لە ئارادايە. درك دەكەيت بەو ەۆكارەى كە وای لىكردو ە باشتىن رىگاي بىت بۆ ژيان: لە راستىيە قولەكانى جىهانەو ە سەرچاوى گرتو ە. دواتر دەبىنىت كەم كەم بە پىي راستىيە رەھاكان دەژىت. وە زياتر و زياتر لەگەل قوولترىن ئاستى گەردوندا رىكدەكەويت... باو ەردارە لەپىشىنەكان ئەو رىگايەى عىسايان بە «ەھوالى خۆش» راگە ياندو ە.

لە نامەكەى عىساو ە تىدەگەم كە فىرمان دەكات كە لىرە و ئەمرو بە پىي راستىي خودا بژىن. وەكو ئەو ە وايە كە عىسا بە بەردەوامى پىمان بلىت: «ژيانت بگۆرە! بەو جۆرە بژى».

ئىستا دەزانىت كە مەبەستم چىيە كاتىك دەلىم مزگىنىي مەسىح بە تەم و مژىكى ئالۆز دەورە دراو ە! ئەگەر تۆ ە رگىز گوپت لە مەسىحىيەت نەبووبى، رات چىيە لەدواى خوئىندنەو ەى ئەو چەند دەقە كورتانەى و ەرمگرتوون؟ بىگومان، دەزانىت كە باو ەرداران دەيانەو ەى چەند پەيامىكى باش بگەيەنن، بەلام ئەو ەى لى دەرچىت،

بابه تیکي ئالۆز و تیکه له. ئایا هه والی خوڤ ته نهها ئه وه یه خودا منی خوڤده ویت؟ وه پپوسته زیاتر به شیوه یه کی ئه رینی بیر بکه مه وه؟ ئایا هه والی خوڤ ئه وه یه که عیسا رابه ریکی باشه ده کریت فیرم بکات که ژیا ئیکی پر له خوڤی و خوڤه ویستی بژیم؟ ره نگه بابته که په یوه ندی به گونا و لیخوڤه ونه وه هه بیت. دیاره هه ندیک له مه سیحیه کان په یوه ندیه ک ده بینن له نیوان هه والی خوڤ و مردنی عیسا، وه هه ندیکی دیکه یان ئه وه نابین.

ئامانجم ئه وه نییه که هه ر ئیستا و لیره دا بریار له سه ر ئه وه بده ی که ئاخو کام له و وتانه ی سه ره وه باشن یان خراپن (هه رچه نده ده زانم له دوا ی خویندنه وه ی ئه م کتیبه بتوانیت بریار له سه ر خراپی و باشیان بده ی ت)، به لکو ده مه ویت ئامازه به ئه و بیرو را جیاوازیانه بکه م که دیته میڤسکی خه لک کاتیک ده رباره ی مزگینیی مه سیحه وه پرساریان لی ده کریت.

هه ول ده دم له م کتیبه دا وه لامیکی روون بو ئه و پرسیا ره پیشکه ش بکه م، وه لامیک که له سه ر بنه مای فیرکردنی کتیبی پیروز بیت. وه له م پرۆسه یه دا هیوا ی زۆر شت ده خوازم و نویتزی بو ده که م.

یه که م، ئه گه ر باوه رت به مه سیح هه یه، نویتز ده که م که ئه م کتیبه - له وه ش گرنگتر، ئه و راستیه شه کو مه ندانه ی که تیدا روون کراوه ته وه - هۆکار بیت بو پرپوونی دلت له خوڤی و ستایش بو عیسا ی مه سیح له سه ر ئه وه ی له پینا و توڤا کردی. مزگینیه کی لاواز ده بیته هۆی په رستشی لاواز، وه چاومان له سه ر خودا لاده بین و ده یه پیننه سه ر خوومان، به و هۆیه وه به های ئه وه ی خودا له مه سیحدا له پیناوماندا کردوویه تی که م ده بیته وه. به پینچه وانه ی ئه وه وه، مزگینیی مه سیح به گویره ی کتیبی پیروز وه کو سوته مه نی وایه بو ناگردانی په رستن. چه نده ی لی تی بگه ی و باوه ری پی بکه ی و پشتی پی به سه تی، به و راده یه خوڤه ویستیت بو خودا زیاد ده کات له پینا و خودی خو ی و ئه وه ی به هۆی مه سیحه وه بو ی کردین. پۆلس له (رۆما ۱۱: ۳۳) ده لیت: «ئای له قوولی ده وله مه ندی و دانایی و زانیاری خودا! حوکه مانه ی له سه رووی تیگه یشتنه وه یه و ریگاگانه ی له سه رووی وردبوونه وه یه»، له بهر ئه وه ی دلی پر بوو له مزگینیی مه سیح!

دووم، هیوادارم خویندنه وهی ئەم کتیبه متمانهیه کی قولترت پڻ به خشیت کاتیك له گه‌ل کهسانی دیکه باسی هه‌والی خو‌شی عیسا ده‌که‌یت. چاوم که‌وت به ژماره‌یه‌ک باوه‌پدار که دوو‌دل بوون له به‌شداریکردنی مزگینیی مه‌سیح له‌گه‌ل هاو‌پۆ و خیزان و ناسراوه‌کانیاندا، له‌ ترسی نه‌بوونی وه‌لام بو‌ پرسیاره‌کانی ئەوان. به‌ زۆری ئەوه‌ راسته‌، جگه‌ له‌وه‌ی هه‌رچییه‌ک بی‌ت، هه‌رگیز ناتوانیت وه‌لامی هه‌موو پرسیاره‌کان بده‌یته‌وه‌! به‌لام ده‌توانیت وه‌لامی هه‌ندیکیان بده‌یته‌وه‌، هیوادارم ئەو کتیبه‌ یارمه‌تی وه‌لامدانه‌وه‌ی زیاترت بدات.

سییه‌م، نو‌یژ ده‌که‌م بو‌ ئەوه‌ی گرنگیی ئینجیل بو‌ ژبانی کلێسا بیینی، ئینجا پیداغری بکه‌ی له‌سه‌ر ئەوه‌ی مزگینیی مه‌سیح له‌ هه‌موو لایه‌نه‌کانی ژبانی کلێسا که‌تدا په‌رنگ بداته‌وه‌، به‌ جو‌ریک که‌ ئەو مزگینییه‌ رابگه‌یه‌نریت، بکریته‌ گو‌رانی، نو‌یژ و نزای له‌باره‌وه‌ بکریت و فیری که‌سانی دیکه‌ بکریت. پۆلسی ئیتردارو ده‌لیت ده‌بی‌ت دانایی خودا بو‌ ئەم جیهانه‌ ئاشکرا بکریت. باشه‌ ئەوه‌ چو‌ن ده‌بی‌ت؟ به‌ راگه‌یاندنی مزگینیی مه‌سیح، که‌ پلانی هه‌تاهه‌تایی خودا «بو‌ هه‌مووان» روون ده‌کاته‌وه‌ بو‌ ئەوه‌ی جیهان‌رزگاری بی‌ت (ئه‌فه‌سۆس ۳: ۷-۱۲).

چواره‌م، هیوادارم ئەم کتیبه‌ یارمه‌تیت بدات بو‌ فراوانکردنی سنوری مزگینیی له‌ ناخ و هزرتدا. مزگینیی مه‌سیح په‌یامیکی مه‌زنه‌ و به‌ راستییه‌کی قووله‌وه‌ شی‌وازی بیرکردنه‌وه‌ی جیهان ده‌گو‌ری‌ت. به‌ داخه‌وه‌ هه‌میشه‌ له‌نی‌و مه‌سیحیه‌کاندا ته‌نانه‌ت مه‌سیحیه‌ ئینجیلیه‌کانیشدا ئاره‌زوویک هه‌یه‌ بو‌ که‌مکردنه‌وه‌ی ئەو سنووره‌ بو‌ ئەوه‌ی مزگینیی مه‌سیح زیاتر قبول بکریت له‌ جیهاندا. له‌به‌ر ئەوه‌ نو‌یژ ده‌که‌م بو‌ ئەوه‌ی ئەم به‌ره‌مه‌ پارێزگاری بکات له‌و سنووره‌، وه‌ پێگر بی‌ت له‌ کالبوونه‌وه‌ی ئەو راستییانه‌ی که‌ نا‌کریت له‌ده‌ست بدرین بو‌ بلاوکردنه‌وه‌ی هه‌والی خو‌شی عیسا، ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر زه‌حمه‌تیش بی‌ت جیهان به‌رگه‌ی بگریت. هه‌موومان ده‌بی‌ت به‌ دانایی شایه‌تی بده‌ین و به‌ شی‌وازیکی سه‌رنج‌راکیش مزگینیی بده‌ین. ئەمه‌ له‌ هه‌ندیک لایه‌نه‌وه‌ کاریکی باشه‌، وه‌ له‌ کو‌تاییدا ئەوه‌ ”هه‌والی خو‌شه‌“، به‌لام ده‌بی‌ت ئاگادار بین که‌ خاله‌ یه‌کلاکه‌ره‌وه‌کانی پشتگو‌ی نه‌خه‌ین. پێویسته‌ پارێزگاری له‌و سنووره‌ بکه‌ین. هیوادارم ئەم کتیبه‌ له‌ پاراستنی ئەو خالانه‌دا هاوکارمان بی‌ت.

له کۆتاییدا، ئەگەر باوەرپرت به مەسیح نییه، نوێژ دەکەم که خویندنهوهی ئەم کتێبه پالنه‌رت بێت بۆ بیرکردنهوهی قوول له هه‌وایی خوۆشی عیسا‌ی مەسیح. ئەمه‌ ئه‌و په‌یامه‌یه که ئێمه‌ی مەسیحی به‌هه‌موو ژیا‌مان گره‌ومان له‌سه‌ری کردووه، وه‌ ئه‌و په‌یامه‌یه که باوه‌رمان وایه‌ پێوستی به‌ وه‌لامدانه‌وه هه‌یه له‌لایه‌ن تۆشه‌وه. ئەوه‌ی که له‌م جیهانه‌دا هه‌یه و ناتوانی‌ت پشتگۆی بخری‌ت، ده‌نگی خودایه‌ که ده‌لی‌ت: «هه‌وایی خوۆشان پێه‌! به‌م شیوه‌یه ده‌توانی‌ت له‌ هوکمی من‌ پرزگارت بێت!» ئەمه‌ ئه‌و جوۆره بانگه‌وازه‌یه که ده‌بێت سه‌رنجی بده‌ین.

به شی یه که م

دۆزینه وهی مزگینیی مه سیح له نئو کتییی پیرۆدا

ئایا ده زانی سیسته مه کانی پرنیشاندهری و دیاریکردنی شوین (GPS) ده بیته هوی ئاژاوهی زۆر له زۆریک له شاره کانی ویلایه ته یه کگرتوه کان؟ به تایهت له شاره بچوکه کاند. ئه وانهی له شاره گه وره کاند ده ژین، ئامرازه بچوکه کان وه ک پرزگارکاریک داده نریت بۆیان. ئه وه نده به سه که به رنامه که بکه یته وه و ئه و ناوینشانه بنوسیت که ده ته ویت و به ئاسانی ده یگه یتن، له ئیستا به دواوه له هیچ ده رچوتیک هه له ناکه ی، له پپچه هه له کان ناسورپیتته وه، تو و ئوتومۆبیله که ت و ئامیری دیاریکردنی شوین به سه بو گه یشتن به و شوینه ی که ده ته ویت.

زۆر نییه که یه که م ئامیری دیاریکردنی شوینم به ده سته که وت، که له داخی ئه و ئه ندازیاره کریم که سیسته می پریگه وبانی واشنتنی هینده ئالۆز دروست کردوه. به لام تاقیکردنه وه ی یه که مم بو ئامیره که له واشنتن نه بوو، به لکو له (لیندن) ویلایه تی (ته کساس) بوو، که شارۆچکه یه کی دووره ده ست و بچوکه و له لادی ده چی. من له وی له دایک بووم.

بینیم که ئامیره که هیچ کیشه یه کی له دیاریکرانی شوینه کانی واشنتندا نییه. به لام ئه وه سه یر بوو که کیشه م هه بوو له لیندن؛ ئه و پریگایانه ی که ئامیره که دلنیا بوو هه یه له راستیدا نه بوون. ئه وه ی که ئه و مکور بوو له سه ر هه بوونی، له راستیدا نه بوو. هه روه ها ئه و ناوینشانانه ی دلنیا بوم له شوینه که ی، به سه دان مه تر دوورتر بوو یان هه ر نه بوو.

دیاره کیشه ی نه زانیسی سیسته می دیاریکردنی شوین له شاره بچوکه کاند له زیادبووندا یه. ته له فزیۆنی (ئه ی. بی. سی ABC) هه والی چیرۆکی پریگاکانی گه ره کیتی بلاو کرده وه که شه قامه کانی ببوو سه نته ری بازرگانی به هوی ئاراسته کردنی هاتوچۆ له لایه ن ئامیری دیاریکردنی شوینه وه، له بری ئۆنۆبان و شارپیکه کان. هه روه ها کیشه ی دیکه ش هه یه؛ گه نجیکی داماو له ویلایه تی (کالیفورنیا) مکور بوو له سه ر جیه جیکردنی پرنماییه کانی ئامیری دیاریکردنی شوین. کاتییک بو لای راست سوپا یه وه،

چووه دهرهوهی شار و خوئی لهسه رپځگای شهمندهفهدا بینیهوه و گلۆپی پیشهوهی شهمندهفهرهکهی بینی که بهرهو پرووی دیت! باش بوو که ئەو کورپه لهو پرووداوه رزگاری بوو، بهلام ئوتۆمبیله که که به کرئی گرتبوو و ئامیره که ش رزگار نهبوون.

یه کییک له نوینه رهکانی (کۆمه لهی ئوتۆمبیله ئەمریکیه کان) هاوسۆزی خوئی نیشان دا و گوتی: «پروونه که ئامیره که شه رمه زار که ره؛ نه ده بوا پیی بللی به لای راستدا بسورپوه. به لام کاتییک ئامیریک شتیکی ترسناکت پیی ده لیت، نابییت به قسهی بکهیت». وایه، بیگومان!

باشه، کیشه که چییه؟ دروست که رانی ئامیری دیاری کردنی شوین ده لین که کیشه له خودی ئامیره که دا نییه، به لکو ئەو کاره ده کات که ده بییت بیکات. کیشه که لهو نه خشانه دایه که ده خرینه نیو ئەو ئامیرانه وه. ده رکه وت له شاروچکه بچوکه کاندایه و نه خشانه ی خراونه ته سه ر ئەو ئامیرانه زور کۆنن و ده گهرینه وه بو چه ند سالییک له مه و پییش، ته نانه ت چه ند ده یه یه ک له مه و پییش. زور کات نه خشه کان له نه خشه ی پلاندانی شار باشت ر نین - ئەوه ی که پلانداری شار له داهاتوودا بو شاره کان ئەنجامی ده دن. ئەنجامه که ی چییه؟ هه ندیک جار ناو نیشانی نوسراو له سه ر نه خشه ی پلاندانان ده که ویته شوینیکی دیکه کاتییک به کردار شاره که دروست ده کریت. هه ندیک جار ئەو شه قامانه دروست ناکریت که پلاندهرانی شاره که ویستویانه بیکه ن. هه ندیک جار ناگونجییت به شه قام ناو بریت، به لکو ده بیته به شییک له رپځگای ئاسنین!

له دنیای ئامیری دیاری کردنی شویندا، ههروه کو ژیان، گرنه گه زانیاری له سه رچاوه ی باوه رپیکراوه وه به ده ست بهینین!

چی سه رچاوه ی ده سه لات ی ئیمه یه؟

هه مان شت به سه ر پرساری مزگینیی مه سیح چییه دا جیبه جی ده بییت. له سه ره تا دا پیویسته هه ندیک بریار بده یین ده رباره ی سه رچاوه ی ئەو زانیاریانه ی که به کاری ده هیین بو وه لامدانه وه ی پرسیره که. بو باوه رداره ئینجیلیه کان، وه لامه که ی ئاسانه: وه لامه که ی له کتییی پیروز ده دۆزینه وه.

ئوه وه راسته، به لام پیویسته پیشه وخت ئەوه بزانیین که هه مووان به ته واوی

لهسەر ئه‌و وه‌لامه‌ كۆك نين. لقه هه‌مه‌ چه‌شنه‌ كانى مه‌سحيه‌ت چه‌ندين وه‌لامى جياوازيان له‌و باره‌وه‌ پيشكه‌ش كردوو. بۆ هونه‌، هه‌ندىك ده‌لپن كه‌ بۆ ئه‌وه‌ى له‌ مزگينى مه‌سح تيبگه‌ين، نايبت ته‌نها پشت به‌ كتيى پيرۆز به‌ستين، به‌لكو پشت به‌ دابونه‌ريتيش به‌ستين. ده‌لپن كاتيك كلپسا بۆ ماوه‌يه‌كى دورودرپژ باوه‌رى به‌ شتيك هه‌بوو، ده‌يبت بزائين كه‌ ئه‌وه‌ راستيه‌. وه‌ هه‌ندىك كه‌سى ديكه‌ ده‌لپن ئيمه‌ به‌ به‌كارهينانى مه‌نتق و لوژيك راستيه‌كان ده‌زائين. پيوسته‌ زانياريمان له‌ بنه‌رته‌وه‌ بنياد بنينه‌وه‌؛ ئه‌لف به‌ره‌و بيمان ده‌بات، بى به‌ره‌و پيمان ده‌بات، پى به‌ره‌و ديمان ده‌بات؛ به‌و شپوه‌يه‌ به‌ جوانى له‌ خومان و جيهان و خودا تيده‌گه‌ين. وه‌ هه‌ندىكى ديكه‌ ده‌لپن پيوسته‌ له‌ ئه‌زمونى تايه‌تايى خوماندا به‌دواى راستى مزگينى مه‌سحدا بگه‌رپن. ئه‌وه‌ى كه‌ زورترين جار له‌ دلماندا ده‌نگ ده‌داته‌وه‌، له‌ كۆتاييدا ئه‌وه‌مان له‌باره‌ى خومان و خوداوه‌ پى راست و دروسته‌.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، ئه‌گه‌ر به‌ باشى بىرى لى بكه‌يته‌وه‌، ده‌بينت كه‌ هه‌ر يه‌ك له‌و سى سه‌رچاوه‌ى ده‌سه‌لاته‌ له‌ كۆتاييدا ئه‌و به‌لپنه‌ى پى جيه‌جى نايبت كه‌ داويه‌تى. داب و نه‌ريت وا ده‌كات ته‌نها پشت به‌ بىروپاى مروفانه‌ به‌ستين. وه‌ مه‌نتق و لوژيك وامان ليده‌كات تيكه‌لاوى گومان بين. وه‌ ئه‌زمونى تايه‌تايىمان وا ده‌كات پشت به‌ دل پراكه‌مان به‌ستين بۆ ئه‌وه‌ى بپيارا به‌دين چى راسته‌.

كه‌واته‌ ئىستا چى بكه‌ين؟ له‌ كوئى راستى بدۆزينه‌وه‌؟ ئينجا هه‌والى خۆشى عيساى مه‌سح چيه‌؟ ئيمه‌ى باوه‌رداران، باوه‌رمان هه‌يه‌ به‌وه‌ى كه‌ خودا به‌ وشه‌كه‌ى له‌ كتيى پيرۆز قسه‌ى له‌گه‌ل كردين. جگه‌ له‌وه‌، باوه‌رمان وايه‌ كه‌ ئه‌وه‌ى خودا له‌ كتيى پيرۆزدا گوتوبه‌تى راسته‌ و هه‌له‌ى تيدا نيه‌ له‌به‌ر ئه‌وه‌ى وشه‌كه‌ى ناماخاته‌ ئيو گومان و بيه‌وايى و دلنايى نه‌بون، به‌لكو بۆ متمانه‌ په‌لكيشمان ده‌كات. پۆلسى ئيردراو له‌ (دووم تيمۆساوس ٣: ١٦) ده‌لپت: «هه‌موو نووسراوه‌ پيرۆزه‌كان له‌ سروشى خودان، سوودبه‌خشن بۆ فيركردن...» هه‌روه‌ها پاشا داود نوسويه‌تى:

”رپيازى خودا ته‌واوه‌،

به‌لپنى يه‌زدان بنگه‌رده‌،

ئهو قه‌لغانه‌ بۆ هه‌موو ئه‌وانه‌ى په‌ناى بۆ ده‌بن.» (زه‌بوورى ١٨: ٣٠)

کهواته له وشه‌ی خودا ده‌گه‌رپین بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌وه‌ بدۆزینه‌وه‌ که‌ خودا ده‌رباره‌ی عیسا‌ی کوری و هه‌والی خو‌شی مه‌سیحه‌وه‌ پیمان ده‌لێت.

کو‌یی کتیبی پیرو‌ز بگه‌رپین؟

به‌لام کو‌یی کتیبی پیرو‌ز بگه‌رپین بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌مه‌ بدۆزینه‌وه‌؟ وا بزنام چه‌ند پڕیگایه‌کی جیاواز هه‌یه‌ ده‌توانین بیگرینه‌ به‌ر. بۆ ئه‌مه‌، ده‌توانین پروانینه‌ هه‌موو ئه‌و شوینانه‌ی که‌ وشه‌ی مزگینێ تێدا هاتوو ه‌ له‌ په‌یمانی نو‌یدا، ئینجا هه‌و‌ل ده‌ده‌ین بگه‌ینه‌ ده‌ره‌نجامی‌کی دیاریکراو له‌باره‌ی مه‌به‌ستی کتیبه‌که‌ له‌ به‌کاره‌یتانی ئه‌و وشه‌یه‌. به‌ دلنیا‌یه‌وه‌ له‌ هه‌ندێک شویندا نووسه‌ر به‌ وریایه‌وه‌ قسه‌ له‌سه‌ر ئه‌و ده‌سته‌واژه‌یه‌ ده‌کات.

به‌م شیوه‌یه‌ ده‌توانین شتی گرنگ فیر بین، به‌لام که‌موکو‌رتیشی هه‌یه‌. بۆ ئه‌مه‌، له‌ زۆر بارودۆخدا نووسه‌ری په‌یمانی نو‌ی به‌ پروونی ده‌یه‌و‌یت پوخته‌یه‌کی کورت له‌باره‌ی هه‌والی خو‌شه‌وه‌ پێشکه‌ش بکات، به‌لام هه‌رگیز وشه‌ی مزگینێ به‌کارناه‌یت. با سه‌رنجی وتاری په‌ترۆسی نێردراو له‌ رۆژی په‌نجایه‌مین له‌ (کرداری نێردراوان، به‌شی دووم) به‌دین. په‌نگه‌ بانگه‌وازی له‌وه‌ پروونتر ده‌رباره‌ی هه‌والی خو‌ش له‌ مه‌سیحه‌یتدا نه‌یت. به‌لام په‌ترۆسی نێردراو هه‌رگیز باسی وشه‌ی مزگینێ نه‌کرد. ئه‌مه‌یه‌کی دیکه‌ش هه‌یه‌ ئه‌ویش یۆحه‌نا‌ی نێردراوه‌، که‌ ته‌نها یه‌ک جار وشه‌ی مزگینێ له‌ نوسینه‌کانی له‌ په‌یمانی نو‌یدا به‌کارده‌هێنێ (ئاشکراکردن ۱۴: ۶)!

با ئیستا کار له‌سه‌ر شیوازی بنه‌ره‌تی مزگینیی مه‌سیح بکه‌ین، به‌لام نه‌ک به‌ لیکۆلینه‌وه‌ له‌ کتیبی پیرو‌ز، به‌لکو‌ به‌وه‌ی پروانینه‌ ئه‌وه‌ی که‌ مه‌سیحیه‌یه‌ که‌مینه‌کان ده‌رباره‌ی عیسا‌ گرنگی ژیان و مردن و هه‌ستانه‌وه‌ی گوتوو‌یانه‌. ئه‌گه‌ر پروانینه‌ نوسینه‌کانی نێردراوان و وتاره‌کان له‌ کتیبی پیرو‌زدا، ده‌بینین هه‌ندێک جار زۆر به‌ کورتی و هه‌ندێک جار به‌ وردی زیاتره‌وه‌، ئه‌وه‌ی که‌ له‌ عیسا‌وه‌ له‌باره‌ی هه‌والی خو‌شه‌وه‌ گو‌یان لێ بووه‌، پروون ده‌که‌نه‌وه‌. په‌نگه‌ بتوانین چه‌ند پرسیاری‌کی به‌ربلا‌و هه‌لبژێرین، وه‌ چه‌ند لایه‌نی‌کی هاوبه‌ش له‌سه‌ر ئه‌و راستیانه‌ی که‌ نێردراو و باوه‌ردارانی سه‌ره‌تایی له‌سه‌ر هه‌والی خو‌ش دایان‌رشتوو.

مزگینیی مه سیح له (رۆما ۱ - ۴)

یه کێک له باشترین ئه و شوینانهی که بتوانین به دوای روونکردنه وهی بنه رته تی مزگینیی مه سیحدا بگه رین، بریتیه له نامه ی پۆلسی نێردراو بۆ خه لکی رۆما. وا بزانه نامه ی رۆما له هه ر سپاره یه کی دیکه ی کتییی پیروز روونتره، که به روونی و به وردی باسی تێگه یشتنی پۆلسی نێردراو سه باره ت به هه وایی خو ش ده کات.

له راستیدا، نامه ی رۆما به سپاره دانانریت، لانی کهم به گویره ی پیناسه و تێگه یشتمان له سپاره، به لکو نامه یه که؛ رێگه یه که پۆلس خو ی و په یامه که ی پیشکه شی کۆمه لێک باوه ردار ده کات که پیشتر نه بیینیوون. له بهر ئه وه هه ست ده که ی نامه یه کی رێکخراو و کورته. پۆلس ویستوو یه تی ئه و باوه ردارانه خو ی و خزمه ته که ی له نامه کهیدا بناسن. ویستوو یه تی ئه وه بزانه که ئه و هه واله خو شه ی که باسی ده کرد هه ر ئه و هه واله خو شه یه که باوه ریان پیی هه یه.

”شه رمم به په یامی ئینجیل نییه، له بهر ئه وه ی هیزی خودایه بۆ رزگار بوونی هه موو ئه وان ه ی باوه ر ده هینن، یه کهم جار بۆ جوله که ئینجا بۆ ناجوله که.» (رۆما ۱: ۱۶). لێره وه، به تایبه تی له چوار به شی یه کهمدا، به ورده کارییه کی زۆره وه پۆلسی نێردراو هه وایی خو شی عیسا شی ده کاته وه. کاتیک ئه و به شان ه ده شکنین، ده بینین پۆلس پیشکه شکردنی مزگینیی مه سیح له سه ر هه ندیک راستی گرنگ بنیاد ناوه. راستیه ک که چه ندین جار له وتاری نێردراوه کان له باره ی ئینجیله وه درده که ویته وه. با چاو یک به گه شه کردنی بیر ی پۆلسی نێردراو له (رۆما ۱ - ۴) بخشیتینه وه.

یه کهم، پۆلس به خوینه ره کانی راده گه یه نیت که ئه وان له به رده م خودا به رپر سیارن به رامبه ر کار و کرده وه کانیان. پاش ناساندنه که ی له (رۆما ۱: ۱-۷)، به م شیوه یه ده ست ده کات به پیشکه شکردنی مزگینیی مه سیح: «له ناسمانه وه تو وره یی خودا... درده که ویت» (ئایه تی ۱۸). پۆلسی نێردراو به وشه کانی سه ره تای پێداگری له سه ر ئه وه ده کات که مرو فایه تی سه ربه خو نییه. ئیمه خو مان دروست نه کردوو، وه ناتوانین پشت به خو مان به ستین. خودا ئه م جیهانه و هه موو ئه وان ه ی تیدایه دروستی کردوو، له نیویشیاندا ئیمه ش. وه له بهر ئه وه ی خودا دروستی کردووین، که واته ئه و مافی ئه وه ی هه یه داوامان لێ بکات بیپه رستین. بروانه پۆلسی نێردراو

له ئایهتی (۲۱) چی ده لیت: «له گه ل ئه وهی که خودایان ناسی، به لام وه ک خودا ستایشیان نه کرد و سوپاسیان نه کرد، به لکو له بیرکردنه وه یان پووچه ل بوون و دله گینه کانیان تاریک بوو.»

به و شیوهیه پۆلس ره گه زی مرو فایه تی تاوانبار ده کات که هه له یان کردوو به وهی که پیزی خودایان نه گرتوو و سوپاسیان نه کردوو. وه پپویسته له سه رمان، ئیمه ی دروستکراو که مولکی خوداین، که پیز و شکومه ندی پیشکشی ئه و بکه ین که شایه نه تی. وه به ریگایه ک بژین و بدوین و هه ل سوکوت بکه ین و بیربکه ینه وه که دان بنیین به ده سه لاتی ئه و له سه رمان. ئه و دروستی کردووین و ئیمه ش مولکی ئه وین، پشتی پی ده به ستین، له بهر ئه وه له شوینی لپرسینه وه له به رده می راده وه ستین. ئه وه خالی یه که مه که پۆلس هه ولی دارشتنی ده دات کاتیک هه والی خو ش له مه سیحیه تدا شرو فیه ده کات.

دووهم، پۆلس به خوینه ره کانی راده گه یه نیت که کیشه ی ئه وان ئه وه یه که دژی خودا یاخی بوون. ئه وان، واته هه موومان به گویره ی پپویست پیزمان له خودا نه گرتوو و سوپاسمان نه کردوو. دله گه مژه که یان تاریک بوو، «شکو ی خودای نه مریان گو ریبه وه به شیوه ی په یکه ری مرو فی له ناوچوو و بالنده و چوار پی و خشوک» (ئایه تی ۲۳). به راستی وینه یه کی قیزه ونه، مه گه نه؟ کاتیک مرو ف ته ماشای دروستکه ره که ی ده کات و ئینجا بریار ده دات که دانانی وینه یه کی ته خته یان کانزایی بو بوقیک یان بالنده یه ک یانیش ته نانه ت وینه ی خو ی زیاتر نرخ و به های هه یه، ئه وه ئه و په ری بی پیزی و هه لگه رانه وه یه له خودا. ئه وه ره گ و کرۆکی گونا هه، وه ئه نجامه که ی زور تر سناکه.

پۆلسی نیردراو له سی به شی داهاتوو زور جه خت له سه ر ئه و خاله ده کاته وه و ده لیت که هه موو ره گه زی مرو فایه تی تاوانبار ده کات که هه له یان به رامبه ر خودا کردوو. له به شی یه که م زیاتر جه ختی له سه ر ناجوله که کان کردوو ته وه، له به شی دووه مدا به هه مان شیوه وته کانی ئاراسته ی جوله که ده کات. وه کو ئه وه وایه که پۆلس زانیبیتی که هه ندیک له جوله که توند ره وه کان له سه ر ره خنه گرتن له نه ته وه کان ستایشی ده که ن، له بهر ئه وه له (پوما ۲: ۱) پوو له وان ده کات و په نجه راده کیشیت بو ئه وان ه ی ستایشی ره خنه کانیان ده کرد، ده لیت: «که واته ئه ی مرو ف، هیه بیانوویکت نییه که

حوکمی که سیکی دیکه دهدهیت، چونکه بهوهی خه لکی پی حوکم دهدهیت، خۆت تاوانبار دهکهیت، له بهر ئه وهی تو که حوکم دهدهیت، خۆشت هه مان شت دهکهیت». ده لیت جوله کهش وه کو نه ته وه کانی دیکه به ته وای له فه زمانه کانی خودا لایانداوه و ده چنه ژیر حوکمی سزای ئه وه وه. وه پۆلسی نیردراو له ناوه پراستی به شی سییه هه مووان تاوانبار دهکات به یاخیوون له خودا، «چونکه ئیمه جوله که و ناجوله که مان تو مه تبار کرد که هه ردووکیان له ژیر دهسه لاتی گوناهن» (ئایه تی ۹). وه هوشیارانه دهگاته ده ره نجامی ئه وهی که هه موو ده م و زاره کان داده خرین کاتیک له به رده م خودای دادوهر ده وه ستین. کهس به رگری ناکات، وه هیچ به هانه یه ک نییه. هه موو جیهان، به هه موو مرو فقه کانه وه، جوله که و ناجوله که، له ژیر سزای خودادا ده بن (ئایه تی ۱۹).

ئیتستا، ئه و دوو خاله ی سه ره تا هه رگیز به هه والی خۆش دانانریت. له راستیدا ئه وانه هه والی ناخۆشن؛ ئه وهی که له خودای پیروژ و دادوهر یاخی بووم که دروستی کردووم، هه والیکی دلخۆشکه ر نییه. به لام بابه تیکی گرنکه، له بهر ئه وهی ریگا ئاماده دهکات بو هه والی خۆش. کاتیک بیری لی ده که یته وه ده بینی ری پی تی ده چیت و لوژیکییه. کاتیک که سیک دیته لات و پیت ده لیت که «ئه و هاتوو بو ئه وهی پرگارت بکات»، ئه وه هه والی خۆش نابیت هه تا تو باوهر به وه نه که یته که به راستی پیوستت به پرگار کردنه.

سییه م، پۆلسی نیردراو ده لیت که چاره سه ری گوناھی مرو ف که خودا پیشکه شی دهکات مردن و هه ستانه وهی عیسی مه سیحه. وه پاش ئه وهی که پۆلسی نیردراو ئه و کیشه یه ی بو ده ر خستین که پرو به روومان ده بیته وه به و پییه ی گونا هبارین له به رده م خودای راستو دروست، لیره وه ده چیته سه ر هه والی خۆش، مزگینی عیسی مه سیح.

پۆلس ده لیت: «به لام ئیتستا به بی شه ریعت بیتاوان کردن له لایه ن خودا وه ئاشکرا کرا» (ئایه تی ۲۱). واتا، ریگیه ک هه یه بو ئه وهی مرو ف به بی تاوان دابنری له به رده م خودا له بری ئه وهی به تاوانبار دابنری، بو ئه وهی له مه ودوا گونا هبار نه بن به لکو بیگونا ه بن، بو ئه وهی بیتاوان بکرین له بری ئه وهی حوکم بدرین. وه ئه وه هیچ په یوه ندییه کی به شیوازی هه ل سوکه وت و ژیانانه وه نییه. ئه مه له ده ره وهی کار و شه ریعه ته وه ده بیت.

کهواته ئه‌وه چۆن پرووده‌دات؟ پۆلس له (رۆما ۳: ۲۴) ئهم بابته پروون ده‌کاته‌وه. هه‌رچهنده ئيمه له خودا ياخي بووين و له به‌رده‌م بارودۆخچکداين که لتي بي هيواین، به‌لام پۆلس ده‌ليت: «به‌خۆپايي به‌ نيعمه‌تي ئه‌و بيتاوان کران، به‌و کړينه‌وه‌يه‌ی که له رڼگه‌ی عيسای مه‌سح‌ه‌وه‌ه‌يه‌ه». به‌ مردنی و هه‌ستانه‌وه‌ی عيسا، به‌ خوین و ژيانی ئه‌و، ده‌کرځي گونا‌هباران له‌و سزايه‌ پزگاريان بيت که شايانانه.

جگه له‌وه پرسياړيکی دیکه هه‌يه که پۆلسی نيردراو وه‌لامی ده‌داته‌وه. باشه خوشی ئه‌و هه‌واله بو من چييه؟ چۆن ئه‌و پزگاريه به‌ليندراوه مينش ده‌گرځته‌وه؟

له کۆتاييدا، پۆلس به‌ خوینه‌ره‌کانی راده‌گه‌يه‌تیت که چۆن ببنه به‌شیک له‌و پزگارييه. هه‌تا کۆتايي به‌شی سييم و به‌شی چواره‌ميش له‌سه‌ر ئه‌وه ده‌نووسیت. ئه‌و پزگارييه‌ی که خودا پيشکەشی کردوه به «باوه‌ر به‌ عيسای مه‌سح» ده‌بيت، وه به‌رده‌سته «بو هه‌موان و هه‌موو ئه‌وانه‌ی باوه‌ر ده‌هينن» (رۆما ۳: ۲۲). کهواته چۆن ئه‌و پزگارييه به‌ ديارکراوی بيته هه‌والی خوش بو من، نه‌ک بو که‌سيکی دیکه؟ چۆن ئه‌و پزگارييه من بگرځته‌وه؟ به‌ باوه‌ره‌ينان به‌ عيسای مه‌سح. به‌ متمانه به‌وه‌ی که ته‌نها ئه‌و پزگارم ده‌کات. پۆلس پروونی ده‌کاته‌وه و ده‌ليت: «به‌لام ئه‌وه‌ی کار ناکات، به‌لکو باوه‌ری به‌وه هه‌يه که خودا گونا‌هبار بيتاوان ده‌کات، ئه‌وا باوه‌ره‌که‌ی به‌ راستدروستی بو داده‌نريت» (رۆما ۴: ۵).

چوار پرسياړی به‌کلاکه‌ره‌وه

ئيس‌تا، پاش روانين له‌ وته‌که‌ی پۆلس له (رۆما ۱: ۴)، ده‌توانين بلين که مزگينيدانه‌که‌ی وه‌لامی چوار پرسياړی به‌کلاکه‌ره‌وه ده‌داته‌وه:

۱. کي ئيمه‌ی به‌ديه‌يناوه؟ کي به‌رپرسه له لپرسينه‌وه‌مان؟
۲. کيشه‌مان چييه؟ به‌ ده‌رپرنيکی دیکه، ئايا ئيمه له کيشه‌داين؟ وه بوچی؟
۳. ئه‌و چاره‌سه‌ره چييه که خودا پيشکەشی کرد بو ئه‌و کيشه‌يه؟ وه چی کرد بو ئه‌وه‌ی پزگارمان بکات؟
۴. چۆن پزگارم ده‌بيت؟ چی وا ده‌کات ئه‌و هه‌واله خوشه تايه‌ت بيت به‌ من، نه‌ک به‌ که‌سيکی دیکه؟

رهنگه بهم شیوهیه بتوانین ئه و چوار خاله سهرهکیه کورت بکهینهوه: خودا و مروؤف و عیسا و وهلامدانهوه.

پۆلسی نیردراو بهردهوام دهبیئت له دهرخستنی دنیاهک لهو بهئینانهی که خودا داویهتی بهوانهی که بههوی مهسیحهوه رزگاریان دهبیئت، وه زۆریک لهو بهئینانه به شیوهیهکی زۆر گونجاو دهتوانین وهکو بهشیک له ههوالی خوشی مهسیحیهت و مزگینیی عیسا مهسیحی دابننن. جگه لهوه زۆر پئویسته له سهرهتاوه تینگهین که ههموو ئه وهئینه مهزنانه بو ئهوانهیه که گوناهاهکانیان بهخسراوه به باوهریان به عیسا لهخاچدراو و ههستاوه لهئیه مردوووان هیناوه. لهبهر ئهوه کاتیک پۆلس دهیهویت کرۆکی مزگینیی مهسیح بخته روو، لیرهوه دهست پی دهکات - بهم چوار راستیه گرنگه.

مزگینیی مهسیح له بهشهکانی دیکه ی پهیمانی نویدا

پۆلسی نیردراو تهها نهبوو له ئهجامدانی ئهوه. کاتیک نووسینهکانی نیردراوهکانی دیکه له پهیمانی نویدا دهخوینمهوه، دهبینم دووباره و چهند باره وهلامی ئه و چوار پرسپاره دهدهنهوه. گرنگ نییه چی دیکه دهئین، چونکه ئهمانه ئه و کیشانهن که رووبهرووی مزگینیی مهسیح بوونهتهوه. بارودۆخهکان گۆراون، گۆشه و پوانگهکان گۆراون، وشه و شیوازهکان گۆراون، بهلام باوهرداره یه کهمینهکان ههموو کات ئه و چوار بابتهیان گواستووتهوه و زانیویانه که دهبیئت لهبهردهم خودا رابوهستن و بهرپرسیاریهتی تاوان و گوناهاهکانیان بگرنه ئهستۆ. ههلهمان کرد بهرامبهر به خودا و دادگایی دهکرین. بهلام خودا له ریگه ی عیسا مهسیحهوه رزگاری کردین، وه ئیمه به تۆبهکردن له گونا و باوهرهتیمان به عیسا مهسیح دهست به و رزگارییهوه دهگرین.

خودا و مروؤف و مهسیح و بهدهنگه وههاتن

با چاوئیک به چهند برگهیهکی دیکه ی پهیمانی نویدا بخشینن که به کورتی باسی مزگینیی مهسیح دهکات. بو نمونه، با تهماشایهکی وته بهناوبانگهکانی پۆلسی نیردراو بکهین له (یهکه م کۆرنسۆس ۱۵: ۱-۵)؛

”ئهی خوشک و برایانم، دهههوی ئه و مزگینیهتان بیرخه مهوه که

پیم راگه یاندن، ئه وهی وهرتانگرت و ههتا ئیستا له سهری چه سپاون. به هوئی ئه م مزگینیه وه ئیوه پزگارتان ده بیته، ئه گه ده ستان به وه په یامه وه گرت که پیم راگه یاندن. ئه گینا بی سوود باوه پرتان هیناوه. ئه وه م پیدان که به که مین و گرتینه و مینش وه رمگرتبوو: که مه سیح له پیناوی گوناوه کاغان مرد به گویره ی نووسراوه پیروژه کان، ئه و ئیژرا و له پوژی سییه م هه ستایه وه به گویره ی نووسراوه پیروژه کان، ئینجا بو په ترۆس و دوایی بو دوازه قوتاییه که ی ده رکه وت.

پیکهاته سه ره کییه که ده بینیت؟ لیره دا به ئه ندازه ی (رۆما ۱-۴) روونکردنه ی نه داوه، به لام هیشتا هیله سه ره کییه که روونه. په گه زی مروفایه تی له کیشه دایه، ئیمه له «گوناوه کاغان» دا نقووم بووین و پیویسته «پزگارمان بیته» (له دادگایی روونی خودا، به شیوه یه کی ئاشکرا)، به لام به م شیوه یه پزگارمان ده بیته: «عیسا له پیناوی گوناوه کاغان مرد... نیژرا... هه ستایه وه». ئه وه ش هه مووی «به ده ستگرتن به و وشه یه ی که مژده م پیدان»، به باوه پری راستی نه ک هه پره مه کی. که واته ئه مانه ده بینین: خودا و مرووف و مه سیح و به ده نگه وه هاتن.

ته نانه ت له و وتارانه ش که له سپاره ی کرداری نیردراواندا هاتووه، ئه و چوارچپوه ی بنه پره تییه ی مزگینییه مه سیح به روونی دیاره. کاتیک په ترۆسی نیردراو له پوژی په نجایه میندا به خه لکه که ی راگه یاند که پیویسته چی بکه ن بو به ده نگه وه هاتنی بانگه وازی مردنی عیسا و هه ستانه وه ی، پینان ده لیته: «تۆبه بکه ن، با هه ریه که تان به ناوی عیسا ی مه سیحه وه له ئا و هه لیکشیریت بو لیخو شبوونی گوناوه کانتان و پوچی پیروژ به دیاری وهرده گرن». دیسان ده بینین که بانگه وازه که ی په ترۆس فراوان نه بوو و روونکردنه وه ی ئه وتوئی تیدا نییه، وه بریاری خودا روون و ئاشکرا بوو، به لام هه موو خاله کانی تیدایه. کیشه که ئه مه یه: پیویستت به خودایه بو ئه وه ی له گوناوه کانت خو شبیته، وه به هوئی گوناوه کانت هه حو کمت نه دات. چاره سه ر: مردنی عیسا ی مه سیح و هه ستانه وه ی، ئه و دوو شته ی که په ترۆس به دوو ردیژی له وتاره کانیدا باسی کردوو. به ده نگه وه هاتن گرتنه: به له ئاوه لکیشان ده یسه لمیته که تۆبه ت کردوو و باوه پرت هیناوه.

له وتاره كانی دیکه‌ی په‌ترۆسی نیردراو له (کرداری نیردراوان ۳: ۱۸-۱۹) ئه‌و چوار پاستیه‌ی روونه.

”به‌لام خودا ئه‌وه‌ی هینایه‌ی دی که پیشتر له‌سه‌ر زمانی هه‌موو پیڅه‌مبه‌رانه‌وه‌ی رایگه‌یانده‌بوو، که مه‌سیحه‌که‌ی خو‌ی ئازار ده‌چیژیت. که‌واته‌ تۆبه‌ بکه‌ن و بگه‌رپنه‌وه‌ بو‌ لای خودا تا‌کو گونا‌هه‌ کانتان بس‌رپنه‌وه‌، بو‌ ئه‌وه‌ی له‌لای یه‌زدانه‌وه‌ کاتی هه‌سانه‌وه‌تان بیت.“

کیشه‌که‌: پیوستت به‌وه‌یه‌ گونا‌هه‌ کانت بس‌رپته‌وه‌، ئه‌گینا خودا داد‌گاییت ده‌کات. چاره‌سه‌ر: عیسا ئازار ده‌چیژیت. به‌ده‌نگه‌وه‌هاتن: تۆبه‌کردن و گه‌رانه‌وه‌ بو‌ لای خودا به‌ باوه‌ر.

سه‌رنجی مزگینیدانه‌که‌ی په‌ترۆس بده‌ بو‌ کرنیلیۆس و خیزانه‌که‌ی:

”ئیمه‌ شایه‌تی هه‌موو ئه‌و شتانه‌ین که له‌ ناوچه‌ی یه‌هودیا و ئۆرشه‌لیم کردی. ئه‌وه‌ی به‌ هه‌لواسینی به‌ داره‌وه‌ کوشتیان، به‌لام خودا له‌ رۆژی سییه‌مدا له‌نیو مردوو‌اندا هه‌لیستانده‌وه‌ وای کرد ده‌ریکه‌و‌یت، نه‌ک بو‌ هه‌موو گه‌ل، به‌لکو بو‌ ئه‌و شایه‌تانه‌ی که خودا پیشتر هه‌لیبژاردن، بو‌ ئیمه‌ که‌ پاش هه‌ستانه‌وه‌ی له‌نیو مردوو‌ان، له‌گه‌لیدا خواردمان و خواردمانه‌وه‌. ئینجا فه‌رمانی پیداین جار‌بده‌ین بو‌ گه‌ل و شایه‌تی بده‌ین که خودا ئه‌وی به‌ دادوه‌ری زیندوو‌ان و مردوو‌ان داناوه‌. هه‌موو پیڅه‌مبه‌ران شایه‌تی بو‌ ده‌ده‌ن که هه‌رکه‌سیک باوه‌ری پی‌ به‌ینیت، به‌ ناوی ئه‌و گونا‌هه‌ کانی ده‌به‌خس‌ریت“ (کرداری نیردراوان ۱۰: ۳۹-۴۳).

لیخۆش‌بونی گونا‌هه‌کان. له‌ ریگه‌ی ناوی ئه‌و که‌سه‌ی که له‌ خاچدرا و هه‌ستایه‌وه‌. بو‌ هه‌موو ئه‌وانه‌ی باوه‌ر ده‌هینن.

پۆلسی نیردراو له (کرداری نیردراوان ۱۳) باسی هه‌مان مزگینی مه‌سیح ده‌کات:

”بۆیه‌ براین، با له‌لاتان زانراو بیت که له‌ ریگه‌ی عیساوه‌ به‌خشینی

گونه به یئوه پراگه یهنرا. به باوه رهینان به ئه و بیتوان ده کرین
له هه موو ئه و شتانه ی نه تانتوانی به ته وراتی موسا لیتی بیتوان
بکرین» (کرداری نیردراوان ۱۳: ۳۸-۳۹).

جاریکی دیکه، ئه و چوارچۆیه یه ی که به روونی ده توانی درکی پی بکه ییت
بریتییه له خودا و مروؤف و عیسا و به ده نکه وه هاتن. پیویستت به خودایه بو ئه وه ی
«لیخۆشبوون له گوناوه کانت» بو ده سته بهر بکات، ئه وه ش له ریگای «عیسا»، ئه وه
روده دات بو ههر که سیک «باوه ر بهینیت».

شیکردنه وه ی راستیه بنه ره تیه کان به ریگای جیاواز

روونه که پیکهاته ی خودا - مروؤف - مه سیح - به ده نکه وه هاتن هاوکیشه یه کی
ناچاری نییه. نیردراوان که مزگینی مه سیح راده گه یه نن له ته نیشته هه موو خالیکه وه
هیمایه کی راست دانانین، وه کو ئه وه ی کاریکی گرنگیان ته واو کردییت. به پیی
بارودۆخ و دریزی و تار و ئه وه ی که مزگینی پی دهرییت، ئه و چوار خاله به کورتی
یان دریزی باس ده کهن. وه هه ندیک جار باسی یه ک یان دووان له و خالانه ناکهن.
به تایهت ئه و خاله ی که جه خته ده کاته وه له لیپرسینه وه مان له به رده م خودا و
پیویستمان به دیاری لیخۆشبوونه. به لام پیشه وه خته ئه و راستیه به قوولی له هزری
ئه و جوله کانه دا چه قیوه که زور جار نیردراوان مزگینیان پی ده دان.

وه له لایه کی دیکه وه، کاتیک پۆلس له ئاریوپاگۆس له گه ل کۆمه لیک فه یله سوف
قسه ده کات، له سه ره تاوه به خودی خودا ده سته پیده کات. زور جار باسی وتاری
پۆلس له (کرداری نیردراوان ۱۷) ده کریت به وه ی که نمونه یه کی جوانی مزگینیدانه بو
که لتووری بته رستی. به لام شتیکی سه رنجراکیش و نااسایی له و وتاره دا هه یه. نه گه ر
به جوانی سه رنجی بده ی، درک به وه ده که ی که پۆلسی نیردراو لیره دا هه والی
خۆشی عیسا راناگه یه نیته، به لکو ته نها هه والی ناخۆش راده گه یه نیته!

پۆلس بیان ده لیت: «ئه و خودایه تان بو راده گه یه نم که ده یه رستن و نایناسن»
(کرداری نیردراوان ۱۷: ۲۳). له نایه ته کانی ۲۴-۲۸ بۆیان شی ده کاته وه که خودایه ک
هه یه جیهانی به دیهیناوه، وه ئه و بانگه یشتمان ده کات بو ئه وه ی بیه رستین. ئینجا له

ئايەتى ۲۹ دە چۆتە سەر بابەتى گوناھ و پرەگ و ريشەى كە لە پەرستنى بت لەبىرى پەرستنى خودا سەرھەل دەدات، وە پوونى دە كاتەو كە خودا گۆنگرە كانى حوكم دەدات «لە پىگەى ئەو پياوھى كە دەستنىشانی كروو، بە دادپەرورە جىهان حوكم بەدات. بەلگەشى بە ھەمووان داوھ كە لە نۆو مردووان ھەلستاندەو» (ئايەتى ۳۱).

پاش ئەوھ رادەوھ سەتت! باش سەرنج لە وشە كانى بەدە. ھىچ باسكى لىخۆشبون نەكراو، نە خاچىش، ھەرەھا ھىچ بەلنىك نىبە بو پزگارى، بەلكو تەنھا راگە ياندنى داواكارىيە كانى خودا و راگە ياندنى ھەستاندەو ھەك بەلگەى كە بو حوكمدانى داھاتوو! پۆلس تەنانەت ناوى عىساشى نەھىناو!

كەواتە لىرە چى پوودەدات؟ ئايا پۆلسى نىردراو لىرەدا مزگىنى نەداوھ؟ كەواتە ئەوھ كارىكى باش نىبە. نە مزگىنى، نە ھەوالى خۆش لە وتارە كەيدا نىبە؛ ھەموو ئەوھى ئەم نىردراوھ رايەگە يەنەت ھەوالى خراپە. بەلام پروانە ئايەتى ۳۲-۳۴، كە باس لەوھ دەكات كە كەسەكان وىستويانە جارپكى دىكە گوئى لە پۆلس بگرنەو، وە لە كۆتايىدا ھەندىكيان باوھ پريان ھىناو. وا ديارە دواتر پۆلسى نىردراو بە ئاشكرا يان نھىنى مژدەى پىداون - ئەوھى كە گوناھباران دەتوانن لە حوكمى داھاتوو پزگار يان بىت.

پۆلس وەكو نىردراوھ كانى دىكە، دەتوانى بە تەواوى راستىيە بەھادارە كانى مزگىنى مەسىح بە پىگەى جىاواز پىشكەش بكات. بەلام گرنگە تىبگەين لەوھى كە ھەندىك راستى بەھادار لە ئىنجىلدا ھەيە، كە توانىومانە لە وتار و نامەكانەو بە باشى بىزانىن كە پارىزراون. لە نامەكانى پۆما و يەكەم كۆرنسۆس؛ وە لەو وتارانەى تۆمار كراون لە سپارەى كردارى نىردراوان و لە ھەموو پەيمانى نويدا، مەسىحىيە سەرەتايەكان بلاكردنەوھى ھەوالى خۆشيان لەسەر ھەندىك راستىيە گرنەك بنىاد ناو.

لە سەرەتادا، ھەوالى ناخۆش: خودا دادوھرى تۆيە، وە تۆ گوناھت بەرامبەرى كرووھ. ئىنجا مزگىنى مەسىح: عىسا مرد بو ئەوھى گوناھى گوناھباران بەخىرىت، ئەگەر تۆبە بكەن و باوھرى پى بەينن.

به‌شی دووهم

خودا، به‌دیپنه‌ری راستودروست

با خوداوهندتان پئی بناستیم (تیبینی بکه نه‌مگوت خودا).

ره‌نگه پئیش چوونه نیو بابه‌ته‌که، پئویست بکات ده‌نگت نزم بکه‌یته‌وه. ره‌نگه ئیستا خه‌وتبیت. ئه‌و پیره، هه‌روه‌ک ده‌زانیت ره‌نگه زور له جیهانی نوئی تینه‌گات یان حه‌زی لی نه‌ییت. چه‌رخ‌ی زپیرینی ئه‌و سه‌رده‌میکی زور له‌مه‌وپئیش بوو، ته‌نانه‌ت پئیش له‌دایکبوونی زورینه‌مان. له‌و کاته‌دا خه‌لکی به‌لایانه‌وه گرنگ بوو که ئه‌و چوون بیر ده‌کاته‌وه، وه ئه‌ویان به‌ به‌شیکی گرنگ له‌ له‌ ژیانان ده‌زانی.

بیگومان، هه‌موو ئه‌وانه ئیستا گوراون، وه خوداوهندی داماو به‌ باشی خوئی نه‌گونجاندوو. ژیان به‌رده‌وامه و ئه‌وی تپه‌راندوو. ئیستاش، زوربه‌ی کاته‌کانی له‌ باخچه‌که‌ی ماله‌وه‌یاندا به‌سه‌ر ده‌بات. هه‌ندیک جار ده‌چم بو بینینی، وه له‌وئی یه‌کتر ده‌بینین و له‌نیو گولّه باخه‌کاندا به‌ هیواشی و له‌سه‌رخو پپاسه‌ ده‌که‌ین و قسه‌ ده‌که‌ین.

به‌ هه‌ر حال، وا دیاره‌ زوریک له‌ خه‌لکی هه‌تا ئیستا سه‌رسامن پئی، یان به‌لای که‌مه‌وه به‌ راده‌یه‌کی زور رپژهی ده‌نگه‌کانی پارپژیت. سه‌رسام ده‌بیت له‌ ژماره‌ی ئه‌و خه‌لکانه‌ی به‌رده‌وام و زوربه‌ی کات سه‌ردانی ده‌که‌ن و داوای هاوکاری لی ده‌که‌ن؛ ئه‌و به‌لایه‌وه ئاسایه و حه‌ز ده‌کات یارمه‌تییان بدات.

خوشبه‌ختانه هه‌موو ئه‌و کیشانه‌ی که هه‌ندیک جار له‌باره‌یه‌وه له‌ سپاره‌ کۆنه‌کان ده‌یخوینینه‌وه - وه‌ک ئه‌وه‌ی وا ده‌کات زه‌وی خه‌لک قوت بدات، ئاسمان ناگر به‌سه‌ر شاره‌کاندا بارپئیت، شتی له‌م جووره - وا دیاره به‌ تپه‌رینی زه‌مه‌ن نه‌ماون. وه ئیستا ئه‌و ته‌نبا هاورپیه‌کی باشه که داواکاری زوری نییه و به‌ ئسانی قسه‌ی له‌گه‌ل ده‌کریت، به‌ تابه‌تی زور به‌ که‌می وه‌لام ده‌داته‌وه، وه کاتیک وه‌لام ده‌داته‌وه، به‌ هه‌ندیک نیشانه‌ی نامو پرازیوونی خوئی ده‌رده‌بریت بو ئه‌و کاره‌ی که ده‌مه‌ویت بیکه‌م، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر کاره‌که به‌لای ئه‌وه‌وه باش نه‌ییت. ئه‌وه‌ باشترین هاورپیه، مه‌گه‌ر نا؟

له گه ل ټه وه شدا، ټايا ده زانیت باشتړین شتی ټه و چیه؟ ټه و هوکم نادات. وه به هیچ جوړیک بو هیچ شتیک تاوانبارم ناکات. به دلنیا یه وه من له ناخمداد ه زانم ټه و هیواخوازه باشتړ بم، که که متر ئیره ییم هه بیت و خو شه ویستی زیاتر ده ربیرم، شتی له و شیوه یه، به لام ټه وه واقعینه. ټه و ده زانیت که من مروقم وه هیچ مروفتیک کامل و ته واو نییه. وه من به ته واوی دلنیام که ټه و له وه تیده گات. جگه له وه ش لیخو شبون له خه لک ئیشی خو یه تی؛ کاره که ی به جوانی ده کات. له کو تایداد خودا خو شه ویستی، ټه ی وا نییه؟ وه من پیم باشه بیر له خو شه ویستی بکه مه وه که «هو کمدان نییه، به لکو ته نها لیخو شبوونه». ټه وه ټه و خودا وه نده یه که من ده نیاسم. وه نامه و ټی به شیوه یه کی دیکه وه ربیرم.

باشه، ساتیک بو هسته! ئیستا ده توانین زیاتر له وه قوول بینه وه. نیگه ران مه به، پیویست ناکات زور له سهری برؤین. به راستمه، ټه و سوپاسگوزاره بو ټه و کاته ی له گه لی به سهر ده بهیت، جا کاته که هر چه نده بیت.

گریمانه کان ده باره ی خودا

بیگومان ده زانین که ټه و بابه ته ی سهره وه مایه ی پیکه نینه. به لام به لامه وه جیگه ی پرسپاره وه ئاخو به راستی هه ندیک که س وا بیر له خودا ده که نه وه، ته نانه ت ټه وانه شی که خو یان به مه سیحی ناو ده بن. له لای زورینه یان خودا نه رم و نیانه و باپیره یه کی تیکه ل و کو مه لایه تیه، پیویستی به ئیمه یه و پر له میهره بان ی و خو شه ویستی، که هیوا و خو زگه ی هه یه به لام فه رمان و داواکاری نییه، ده کری به ئاسانی پشتگو ی بخریت ټه گه ر کاتی پیویستت نه بیت بو ی، ټه و زور تیکه شتو وه و ده زانیت که مروقم هه ل ده کات.

ټه وه بارو دوخه که بوو ته نانه ت ټه گه ر خه لکی خو شیان به مه سیحی نه زانیا؛ هه تا راده یه که له که سایه تی و پیناسه ی خودا له ټیو کتییی پیرو ز تیده گه یشتن. به گشتی ژبنگه که به و جوړه بوو، وه ده توانی گریمانه ی ټه وه بکه ییت که خه لکی چون له مزگینی مه سیح ده روانن کاتیک مزگینیان ده ده یتن.

ئیستا له زور به ی شوینی ټه م جیهانه دا به و جوړه نییه. من له شاروچکه یه که گه وره

بووم که ده‌که‌وئته رۆژه‌لاتی ویلایه‌تی تیک‌سسه‌وه؛ زۆر‌به‌ی کات ئه‌و که‌سانه‌ی که مزگینیم پیده‌دان، پیشتر هه‌زاران جار گوئیان لای بوو. به‌لام دنیا‌یه‌کی دیکه‌م بینی کاتیک ده‌ستم به‌ خویندن کرد له‌ زانکووی (نیوه‌ی‌شن) له‌ ولایه‌تی (که‌نیک‌تیکه‌ت). له‌پر، ده‌وره‌ درام به‌ که‌سانیک که له‌ ته‌مه‌نیاندا که‌س باسی خودای بو نه‌کردبوون؛ که‌سانیک که له‌ سه‌ره‌تاوه به‌ره‌ه‌ل‌ستیان ده‌کردم. له‌بیرمه‌ یه‌که‌م جار که‌سیک به‌م جوړه له‌باره‌ی خوداوه قسه‌ی له‌گه‌ل‌کردم: «تۆ گالته ده‌که‌ی! باوه‌رت به‌ خودا هه‌یه؟» ئینجا پیکه‌نی.

له‌ ماوه‌ی چهند سالی داها‌توودا ئه‌و سیناریویه‌ ده‌یان جار دووباره بووه‌وه، له‌ کو‌تاییدا فیربووم بلیم: «به‌لای، من باوه‌رم به‌ خودا هه‌یه». هه‌روه‌ها هه‌ر زوو فیری ئه‌وه بووم که ناتوانم گریمانه‌ی ئاستی زانیاری خه‌لکی له‌باره‌ی خوداوه بکه‌م. ئه‌گه‌ر ئه‌م‌رۆ مه‌وئیت مزگینی بده‌م، له‌ سه‌ره‌تاوه ده‌ست پیده‌که‌م، واته له‌سه‌ر خودا قسه ده‌که‌م.

بینگومان، هه‌تا ماویت هه‌ر ده‌بیت سه‌باره‌ت به‌ خودا بخوینیته‌وه، وه پئویست ناکات هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که ده‌رباره‌ی خودا ده‌یزانیت بلیت بو ئه‌وه‌ی مزگینی مه‌سیح به‌ دل‌سوژی پیشکه‌ش بکه‌یت. به‌لام هه‌ندیک راستی بنچینه‌یی هه‌یه ده‌رباره‌ی خودا، که پئویسته‌ ییزانین بو ئه‌وه‌ی له‌ هه‌والی خو‌شی مه‌سیحیه‌ت تیبگه‌ین.

دوو خالی سه‌ره‌کی هه‌یه که پئویسته له‌ سه‌ره‌تاوه‌ روون بکرینه‌وه: خودا به‌دیپه‌نهره، وه ئه‌و پیروژ و راستودروسته.

خودای به‌دیپه‌نهر

سه‌ره‌تای په‌یامی مه‌سیحیه‌ت، یان ده‌توانم بلیم سه‌ره‌تای کتیی پیروژ، به‌وه ده‌سپیده‌کات که «له‌ سه‌ره‌تادا خودا زه‌وی و ئاسمانی به‌دیپه‌نا». هه‌موو شتیک له‌م خاله‌وه ده‌ست پیده‌کات، وه هه‌له‌ تیبگه‌یشتن له‌و خاله‌وه‌ک هاو‌یشتنی تریک وایه به‌بێ دیاریکردنی ئامانج؛ واته ئه‌گه‌ر به‌ هه‌له‌ له‌مه‌ تیبگه‌یت، هه‌رچی له‌ دوای ئه‌وه دیت هه‌له‌ ده‌بیت.

سپاره‌ی په‌یدابوون به‌چیرۆکی به‌دیپه‌ئانی جیهان له‌لایه‌ن خوداوه‌ده‌ست پێده‌کات: شاخ و ده‌شته‌کان، ئازهل و ماسی و بالنده و خشۆکه‌کانی و هه‌رچی تێدایه. وه‌هه‌روه‌ها خودا ته‌واوی گه‌ردوونیشی به‌دیپه‌ئا: مانگ و ئه‌ستێره‌کان، هه‌ساره و گه‌له‌کسیه‌کان. هه‌موو شتێک به‌ده‌رپرینی وشه‌که‌ی جیه‌جی کرا، وه‌هه‌موو شتێک له‌نه‌بوونه‌وه به‌دیهاات. خودا هیچ ماده‌یه‌کی به‌کار نه‌هینا که پێشتر هه‌بوویت، وه‌ک قور شیوه‌ی بکیشیت بۆ ئه‌وه‌ی بپێته‌وینه‌یه‌کی جیاواز که ئه‌م‌رۆ له‌جیهاندا ده‌بینین. نه‌خێر، سپاره‌ی په‌یدابوون پێمان راده‌گه‌یه‌نیت که ئه‌و گوتی به‌وه‌بوو. «گوتی با‌رووناکی بپت، وه‌رووناکی بوو».

زۆر ده‌ق له‌کتییی پیرۆزدا هه‌یه‌بۆمان ده‌گیرتیه‌وه‌که به‌دیپه‌ئاران چۆن بوونه‌شایه‌تی شکۆمه‌ندی و توانای خودا. له‌(زه‌بووری ۱۹: ۱) ده‌خوینینه‌وه: «ئاسمان باسی شکۆی خودا ده‌کات، گه‌ردوون کاره‌کانی ده‌ستی راده‌گه‌یه‌نیت». وه‌پۆلسی نێردراو له‌(رۆما ۱: ۲۰) ده‌لێت: له‌به‌ر ئه‌وه‌ی سیفه‌ته‌نه‌بیزاوه‌کانی خودا، توانا هه‌تاهه‌تایی و خودایه‌تییه‌که‌ی، له‌به‌دیپه‌ئانی جیهانه‌وه‌به‌هۆی دروستکراوان درکیان پێ کراوه‌و به‌روونی بیزاون، بۆیه‌بێ بیانوون». ئه‌گه‌ر پێشتر له‌قه‌راغی دۆلیکی قولدا پراوه‌ستابیت و بالنده‌کان له‌خوارته‌وه‌بفرن و هه‌وره‌کان له‌سه‌ر سه‌رت راکشایان؛ یان ئه‌گه‌ر پێشتر له‌کێلگه‌یه‌که‌دا پراوه‌ستابیت و هه‌ستت به‌ترسیک کردیت ده‌چپته‌دلته‌وه‌کاتیک خولانه‌وه‌ی گه‌رده‌لولی هه‌وره‌بروسکه‌یه‌ک له‌ئاسمانه‌وه‌ده‌بینیت، ئه‌و کاته‌واتای ئه‌وه‌ده‌زانیت. شتێک هه‌یه‌که‌له‌گه‌وره‌یی به‌دیپه‌ئاراندا دلێ مروڤ بانگ ده‌کات و پێی ده‌لێت: «تۆ به‌ته‌نها نیت لێره‌دا!»

له‌گه‌ل هه‌موو رۆژێکی نوێ، چیرۆکی به‌دیپه‌ئان که له‌نامه‌ی په‌یدابووندا نووسراوه‌مه‌ودا که‌ی فراوانتر ده‌بیت و گرنگیه‌که‌ی زیاتر ده‌بیت. له‌سه‌ره‌تادا روناکی به‌دیپه‌ئا ئینجا ده‌ریا، دواتر زه‌وی، ئینجا مانگ و خۆر، پاشان بالنده و ماسی و ئازله‌که‌کان، وه‌له‌تروپکی کاری به‌دیپه‌ئانی خودا، ژن و پیاوی به‌دیهاات.

«ئینجا خودا فه‌رمووی: «با مروڤ له‌سه‌ر وێنه‌ی خۆمان دروستبکه‌ین و له‌خۆمان بچیت. با ده‌سه‌لاتدار بن به‌سه‌ر ماسی ده‌ریا و بالنده‌ی ئاسمان و ئازله‌لی مالی و به‌سه‌ر هه‌موو زه‌ویدا، هه‌روه‌ها به‌سه‌ر

هه موو ئه و بوونه وهره خشوكانه ي به سهر زهويدا ده خشين». خودا
مرؤفي له سهر ويئنه ي خو ي به ديهيئا، له سهر ويئنه ي خودي خو ي
به ديهيئا، به نير و مي به ديهيئان. (په يدا بوون ۱: ۲۶-۲۷)

ههر جوړيكي ديكه بير له چيروكي په يدا بوون بكه يته وه، كاريگه رييه كانى ئه م
بانگه شه يه - ئه وه ي كه خودا جيهانى به ديهيئا وه و به تايه تي تو ي به ديهيئا وه -
زور گه ورهن. بيروكه ي ئه وه ي جيهان له خو يه وه نه هاتو وه، به لكو له هزر و وشه
و ده ستي كه سيكي ديكه وه سه رچا وه ده گري ت، بابه تيكي نايابه به تايه تي له م
سه رده مه ي ئيستاماندا. به پيچه وانه ي بيروكه ي نه بوون كه ده ستي گرتو وه به سهر
هزري زوريك له مرؤفه كان، ئه و بيروكه نايابه واتاي ئه وه يه له بووني ههر شتيك
له م گه ردوونه مه به ستيك هه يه، به تايه تي مرؤف. وه ئيمه له ئه نجامي ريكه و تيكي
هه ره مه كي و په رينيكي بو ما وه يي به دي نه هاتو وين، وه تيكه ل بووني جين و موركه
بو ما وه ييه كان نين. به لكو ئيمه به ديهيئراوين! ههر يه كيكي له ئيمه ده ره نجامي بيري
و پلان و كاري خودا ين. ئه وه واتا ده به خشيت به ژيانى مرؤف، وه به رپرسيار يتي
ده خاته سهر ي (په يدا بوون ۱: ۲۶-۲۸).

هيج كام له ئيمه سه ره خو نين، وه تيگه يشتمان له و راستيهه كليلى تيگه يشتمانه
له مزگينيى مه سيح. له گه ل هه موو ئه و قسانه ي كه له سهر ماف و سه ره ستيهه كان
ده يكه ين، ئيمه سه ره به ست نين وه ك ئه وه ي پيمان وايه؛ ئيمه به ديهيئراو و
دروستكراوين، له بهر ئه وه ئيمه مولكي ئه وه ين كه ئيمه ي به ديهيئا وه.

وه له بهر ئه وه ي خودا ئيمه ي به ديهيئا وه، مافي ئه وه ي هه يه پيمان بلي ت چو ن
بژين. به و شيوه يه، له به هه ستي عه دن به ئادم و حه وا ي را گه ياند ده رباره ي ئه و
دره ختانه ي كه بو يان هه يه ليى بخو ن، وه ئه وه ي بو يان نييه ليى بخو ن (په يدا بوون
۲: ۱۶-۱۷). كار ه كه وه ك ئه وه نه بوو كه خودا وه كو مندال هه لسو كه وتي كر دي ت،
فه رمان به سهر برا بچو كه كه يدا بدات و به كه يفي خو ي ياسا ي توند دابني ت نه ها
بو ئه وه ي بزاني ت نا خو چي رو و ده دات. نه خير، كتيبي پيرو ز پيمان را ده گه يه تي ت كه
خودا باشه. ئه و با شترين شت بو گه له كه ي له به رچا و ده گري ت، ياسا ي بو دانان كه
پاري زگاري له خو شي و چا كه يان ده كات.

بۆ ئەو ھەوای لە ھەوایی خۆشی مەسیحییەت تییگەین، دەبێت لەم بابەتە تییگەین. مزگینیی مەسیح وەلامدانەو ھەوای خودایە دەربارە ھەوایی ناخۆشی گوناھ، وە گوناھ پەتکردنەو ھەوای مافەکانی خودایە وەکو بەدیھێنەر لە لایەن کەسی گوناھبارەو. لەبەر ئەو، راستی بنچینەیی بۆ بوونی مروفایەتی، وە ئەو سەرچاوەیە کە ھەموو شتییکی لێو سەرھەل دەدات، ئەو ھەوایە کە خودا ئیمە ھەوای بەدیھێناو، بەو شێو ھەوای ئەو خاوەنی ئیمە.

خودای پیرۆز و راستدروست

ئەگەر داوات لێ بکریت بە چەند وشە ھەک باسی کەسایەتیی خودا بکە، چی دەبێت؟ دەبێت ئەو پەر لە خۆشەویستی و چاکە ھەوای؟ یان پەنگە بلیت بە بەزەییە و لە گوناھ خۆش دەبێت؟ ئەمانە ھەمووی راستن. کاتیک موسا داوای لە خودا کرد کە شکۆی خۆی پیشانی بدات و ناوی خۆی پێی بلیت، خودا وەلامی دایەو پێی گوت:

«یەزدان، خودایە کە بە بەزەیی و میھرەبانە، پشوودرێژە و خۆشەویستی نەگۆر و دلسۆزی زۆرە. خۆشەویستی نەگۆر دەپاریزیت بۆ ھەزاران، لە تاوان و یاخیوون و گوناھ خۆش دەبێت، بەلام تاوانباران ئەستۆپاک ناکات، بەلکو لەسەر تاوانی باوکان سزای نەو ھەکان دەدات ھەتا نەو ھەوای سییەم و چوارەم» (دەرچوون ۳۴: ۶-۷).

ئەو چەندە نایابە! کاتیک خودا دەبەوایت ناوی خۆیمان پێی بلیت و شکۆی خۆیمان پیشانی بدات، لە راستیدا دلێ خۆیمان پیشانی دەدات، چی دەبێت؟ دەبێت ئەو خۆشەویستی و بە بەزەییە، دەرەنگ تۆرە دەبێت و خۆشەویستی زۆرە.

شتیک ھەوای لەو دەقاندەدا کە ھەمیشە لەبەر دەکریت کە ھیوابەخش نییە. ئایا دەزانن خودا چی بە موسا گوت راستەو خۆ لە دوای ئەو ھەوای گوتی بە بەزەیی و میھرەبانە؟

”بەلام تاوانباران ئەستۆپاک ناکات...” (ئایەتی ۷).

با جاریکی دیکە تەماشایە کە ئەو ئایەتە بکەینەو، لەبەر ئەو ھەوای پێچەوانە ھەوای بۆچوونی نزیکە ھەوای ۹۰٪ ی ئەو خەلکە ھەوای کە دەلێن خودا دەناسن. خودای بە بەزەیی و میھرەبان ھیچ تاوانباریک بەبێ سزا بەجێ ناھێلێت.

پروانگه‌ی گشتی به رام‌بهر خودا ئه‌وه‌یه که خودا وه‌کو کارگوزاریکی بی ویزدان وایه. له‌بری ئه‌وه‌ی به کردار مامه‌له له‌گه‌ل پیسییه‌کانی جیهان بکات - گونا و خراپه و تاوان - خو‌ل و خاشاک و پیسییه‌کان ده‌خاته بن‌قالییه‌که‌وه و ده‌شاریته‌وه و ئومیدی ئه‌وه ده‌خواریت که هیچ که‌سیک نه‌بینیت. له راستیدا، زور که‌س ته‌نھا ده‌توانن خودا به‌و جوره‌ بینن. ئه‌وان ده‌لین: «خودا گونا حوکم ده‌دات؟ له‌سه‌ر تاوان سزام ده‌دات؟» به‌دنیاییه‌وه ئه‌وه ناکات. ئه‌وه خو‌شه‌ویستی و میهره‌بانی نییه.»

دواتر ده‌بینن چو‌ن ئه‌و دووفاقیه - ئه‌وه‌ی که خودا ”له تاوان و یاخیوون و گونا خو‌شه‌بی‌ت، به‌لام تاوانباران ئه‌ستوپاک ناکات“ - به‌مردنی عیسا له‌سه‌ر خاچ چاره‌سه‌ر ده‌کات. به‌لام پی‌ش گه‌یشتن به‌و خاله، پی‌ویسته تی‌بگه‌ین که به‌ده‌ر له هه‌موو نار‌ه‌زاییه‌کان، خو‌شه‌ویستی خودا دادوهری و راستودروستی ئه‌و ر‌ه‌ت ناکاته‌وه.

کتی‌بی پی‌روژ چه‌ندین جار رایده‌گه‌یه‌نی‌ت که خودای ئیمه خودای دادپه‌روه‌ری ته‌واو و راستودروستی راسته‌قینه‌یه. له (زه‌بووری ۱۱: ۷) ده‌لی‌ت:

”له‌به‌ر ئه‌وه‌ی یه‌زدان راستودروسته و هه‌زی له دادپه‌روه‌ریه، که‌سی سه‌رراست ته‌ماشای پروی ده‌کات».

نووسه‌ری زه‌بوور راده‌گه‌یه‌نی‌ت: «راستودروستی و دادپه‌روه‌ری خو‌شه‌وی‌ت...» (زه‌بووری ۳۳: ۵). له دوو زه‌بووری دی‌که رایده‌گه‌یه‌نی‌ت: «راستودروستی و دادپه‌روه‌ری بناغه‌ی ته‌ختی تو‌ن» (زه‌بووری ۸۹: ۱۴، ۹۷: ۲)! له مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی ئه‌م ئایه‌تانه تی‌ده‌گه‌یت؟ فه‌رمان‌په‌وایی گه‌ردوون و ده‌سه‌لاتی له‌سه‌ر به‌دی‌هه‌ن‌زاوانی پشت به راستودروستی و دادوهری هه‌تاهه‌تایی ده‌به‌ستی‌ت.

له‌به‌ر ئه‌وه بی‌روکه‌ی لی‌کچواندنی خودا به کارگوزاریکی بی ویزدان، راست نییه، چون‌که وا ده‌کات خودا دادپه‌روه‌ر و راستودروست نه‌بی‌ت. وا خودا نیشان ده‌دات که به ئاسانی گونا ده‌شاریته‌وه - ته‌نانه‌ت خو‌ی له گونا ده‌شاریته‌وه - له‌بری رووبه‌په‌بوونه‌وه‌ی گونا و له‌ناوبردنی. ئه‌وه‌ی وای لی‌ده‌کات که په‌وشت نزم بی‌ت.

کی خودایه‌کی ئاوی ده‌وی‌ت؟ سه‌رنج‌راکی‌شه چاودی‌ری ئه‌و که‌سانه بکه‌یت که مکورن له‌سه‌ر ئه‌و بی‌روکه‌یه‌ی که خودا حوکیمان نادات، کاتی‌ک رووبه‌رووی

خراپه یه کی ناشکرا و پروون ده بنه وه. وه کاتیک پرووبه روی خراپه یه کی ترسناک ده بنه وه، داوای خودایه کی دادپه روهر ده کن - وه ده یانه ویت ده سته جی بیت. ده یانه ویت خودا چاوپووشی بکات له گوناوه کانیان، به لام چاوپووشی نه کات له گوناوه تیرورسته کان. ده لاین: «له من خوش به، به لام هه رگیز له وان خوش مه به!» ده بینن؟ که س خودایه کی ناویت که دژی خراپه نه وه سته وه. خودایه کیان ده ویت که دژی خراپه یه نه وان نه وه سته وه.

به لام کتییی پیروژ پیمان راده گه یه نیت له بهر نه وه ی خودا به ته واوی دادپه روهر و راستودروسته، نه و به توندی هه ل سوکه وت له گه ل هه موو خراپه یه ک ده کات. (حه به قوق ۱: ۱۳) ده لیت:

”چاوه کانت له وه پاکترن ته ماشای خراپه بکن،

ناتوانیت به رگه ی خراپه کاری بگریت.

که واته بوچی به رگه ی ناپاکه کان ده گریت؟».

بو هه ستان به م کاره، نه ته نها پیویسته واز له ته خته که ی بهینیت، به لکو له وه ش زیاتر، پیویسته واز له خودی خو ی بهینیت، وه خودا نه وه ناکات.

زوربه ی خه لک کیشه یان له گه ل نه وه نییه که خودا به خوشه ویست و میهره بان بینن. وه تیمه ی باوه ردار کاریکی کردوو که قه ناعه تمان به و خه لکه هیئاوه که خودا نه وان ی خوشده ویت. به لام نه گه ر بمانه ویت له وه تیبگه ین که مزگینی عیسای مه سیح چهنده شکومه ند و زیان به خسه، پیویسته له وه تیبگه ین که نه و خودا پر له به زه یی و خوشه ویستییه، پیروژ و راستودروستیسه، چا واناخات له ناستی گونا و هه رگیز پشتگو یی ناخات و ناسانکاری بو ناکات، به گوناوه کانی تیمه شه وه. بیگومان نه مه ده مانگه یه نیت به هه واله ناخوشه که.

به شی سییه م مرؤقی گوناھکار

کاره که زور ئاسان بوو! هه موو ئه وهی که کردم باجی راوهستانی ئوتۆمبیله کهم دا. بری باجه کهم خوینده وه، پسوولهی سه ریچییه کهم هه لگه پرانده وه و بینیم نووسراوه ”من تاوانبارم و پیویسته باجه کهی بدهم“، وه چه کیکم به بری سی و پینچ دۆلار بو به ریوه به رایه تیسی هاتوچۆ نوسی، وه زهرفه کهم مۆر کرد و خسته ناو سندوقی پۆسته که وه.

من تاوانبارم و تاوانه کهم سه لمینراوه.

به لام له گه ل ئه وهی که من دلنیا بوومه وه له وهی که تاوانبارم، به لام هه ستم به وه نه ده کرد که تاوانیکی گه وره م کرد بیت. وه ئارامیم له ده ست نادم له بهر ئه وهی پیشیلی یاسام کردوه. هه ستم به وه نه کرد که پیویسته داوای لیخۆشبوون له هیچ که سیک بکه م، هه موو ئه وهی ئیستا بییری لی ده که مه وه ئه وه یه که نیگه ران بووم له بهر ئه وهی سه ریچییه که ده دۆلار له پیشتر زیاتر بوو.

بوچی هه ستم به نیگه رانی نه کرد له ئه نجامی پیشیلکردنی یاسا؟ کاتیک به باشی بیر له بابه ته که ده که مه وه پیم وایه له بهر ئه وه یه که شکاندن یاساکانی هاتوچۆ له لای من شتیکی گرنگ نییه، یان کاریکی ناشیرین نییه. راسته من بو جاری داهاتوو به دلنیا ییه وه وریا ده بم، به لام هه ستم به سه رزه نشتکردنی ویژدان نه کرد بو هه موو ئه وهی که روویدا.

به درپژایی سالان تیبینی ئه وه م کردوه که زۆربه ی خه لک به و شیوه یه بیر له گونا ده که نه وه، به تایه تی گونا هه کانی خویان، به شیوازیک که زور جیاوازی نییه له شیوازی بیرکردنه وه یان له مه ر سه ریچی یاساکانی هاتوچۆ. ئیمه ده لئین: ”وایه، گونا وه اته شکاندن ئه و یاسایانه ی که خودای مه زن دایناون، به لام به دلنیا ییه وه خودا ده بیت ئه وه بزانی که که سانیک هه ن له من تاوانبارترن. هه روه ها، هیچ که سیک زیانی به رنه که وتوو، من ئاماده م سزاکه بده م. پیویست ناکات هه تا ئه و

رادیه لیپرسینهوه له گه‌ل خو‌م بکه‌م له‌سه‌ر کاریکی ئاوا. مه‌گه‌ر نه؟

نه‌خیر، هاوړا نیم؛ هیچ نه‌بیټ ته‌گه‌ر به‌و شیوه ساردوسپه‌وه بیر له‌گونه بکه‌ینه‌وه. به‌لام به‌پی کتیپی پیروژ، گونه زیاتره له‌وهی سه‌ریچیکردنی یاساکانی هاتوچو بیټ و له‌ ئاسمانه‌وه دانرابن، به‌لکو شکاندنی په‌یوه‌ندیه‌کانه؛ ته‌نانه‌ت له‌وه‌ش زیاتر، گونه‌ره‌تکردنه‌وهی خودی خودایه - ره‌تکردنه‌وهی حوکمی خودا، چاودی‌ری ئه‌و، ده‌سه‌لاتی، وه‌ مافی ئه‌و بو‌ رابه‌رایه‌تی ته‌وانه‌ی که‌ ئه‌و ژبانی پی‌ به‌خشیون. به‌ کورتی، گونه‌واتا هه‌لگه‌رانه‌وهی به‌دیپه‌نزاو له‌ به‌دیپه‌نه‌ره‌که‌ی.

کیشه‌که‌چییه؟

کاتیک خودا مرو‌قی به‌دیپه‌نا، ویست و خواستی ئه‌وه بو‌و که‌ له‌ ژیر فه‌رمانزه‌وایی باشی ئه‌ودا به‌ خو‌شیه‌وه‌ بژین و بیپه‌ستن و گو‌یرابه‌لی بن، وه‌ به‌و شیوه‌یه‌ له‌ هاو‌به‌شیه‌کی هه‌میشه‌بییدا له‌گه‌لی بن. هه‌روه‌ک له‌ کو‌تایی به‌شی پی‌شو و بینیمان، خودا ژن و پی‌اوی له‌ وی‌نه‌ی خو‌ی به‌دیپه‌نا، ئه‌وه‌ش واتای ئه‌وه‌یه‌ پی‌ویسته‌ له‌سه‌ریان وه‌کو ئه‌و بن، په‌یوه‌ندیان له‌گه‌لی هه‌بیټ و شکومه‌ندی ئه‌و بو‌ جیهان رابه‌گه‌یه‌نن. سه‌رباری ئه‌وه، خودا ئیشیکی دیاریکراوی بو‌ مرو‌ف دیاریکرد. ئه‌وان ده‌بوونه‌ جیگری خودا و له‌ژیر چاودی‌ری خودادا، جیهانیان به‌رپوه‌ ده‌برد. «به‌ردار بن و زور بن و زه‌وی پر بکه‌ن و بیخه‌نه‌ ژیر رکیفتانه‌وه. ده‌سه‌لاتدار بن به‌سه‌ر ماسی ده‌ریا و بالنده‌ی ئاسمان و به‌سه‌ر هه‌موو بو‌ونه‌وه‌ریکی زیندوودا که‌ له‌سه‌ر زه‌وی ده‌جولیته‌وه» (په‌یدا‌بوون ۱: ۲۸).

به‌لام ده‌سه‌لاتی ژن و پی‌اوی له‌سه‌ر به‌دیپه‌نزاوه‌کان په‌ها نه‌بوو، واته‌ خودا ئه‌و ده‌سه‌لاته‌ی پی‌ به‌خشیبوون. ئینجا که‌ ئاده‌م و حه‌وا ده‌سه‌لاته‌که‌یان له‌سه‌ر جیهان پیاده‌ کرد، پی‌ویست بو‌و له‌سه‌ریان له‌بیریان بیټ که‌ ئه‌وان ملکه‌چی خودا بن و له‌ژیر ده‌سه‌لاتی ئه‌ودا بن. خودا دروستی کردوون، له‌به‌ر ئه‌وه‌ مافی هه‌یه‌ فه‌رمانیان به‌سه‌ردا بکات.

دره‌ختی زانینی چاکه‌ و خراپه‌ که‌ خودا له‌ ناوه‌راستی به‌هه‌شتا چاند‌بووی بیرخسته‌وه‌یه‌کی به‌هیزی ئه‌و راستیه‌ بو‌و (په‌یدا‌بوون ۳: ۱۷). کاتیک ئاده‌م و حه‌وا

ته ماشای دره خته که و به ره که یان ده کرد، بیریان ده که و ته وه که ده سه لاتیان سنوورداره، وه ئه وان به دیه پناون و ده بیت هه تا کۆتایی ژانیان پشت به خودا به ستن. واته، رۆلی ئه وان ته نها سه ره پهرشتیکردن بوو، خودا خوۆی پاشا بوو.

له بهر ئه وه، کاتیک ئاده م و حه وا له به ری دره خته که یان خوارد، ته نها هه ندیک فرمانی هه ره مه کی خودایان پیشیل نه کرد که فه رمو بووی: ”له به ری ئه و دره خته مه خوۆن“. به لکو ئه وه ی کردیان کاریکی زۆر ناخوۆش و جدی بوو. ده سه لاتی خودایان له سه ریان په ت کرده وه و سه ره به خوۆی خوۆیان راگه یاند. ئاده م و حه وا ویستیان ”وه کو خودا“ بن، وه ک ئه وه ی ماره که به لئینی پیدابوون، له به ره ئه وه هه ری که یان ده ستیان گرت به سه ر ئه وه ی که وایان ده زانی هه لیکه له به رده ستیان بوۆ ئه وه ی بینه جیگه ره وه ی خودا و ده سه لات و تاجه که ی بوۆ خوۆیان به ن. له هه موو گه ردووندا، تاکه شتیک هه بوو که خودا نه یخستبووه ژیر پی ئاده م و حه وا - ئه ویش خودا خوۆی بوو. به لام ئاده م گوتی که ئه و پیکه و تنه به پی پی پویست باش نییه، له بهر ئه وه یاخی بوو.

خراپترین شت له وه دا بوو که ئاده م و حه وا به شکاندنی فرمانی خودا، به هۆش یارییه وه بریاری ره تکردنه وه ی پاشایه تی خودایان دا له سه ریان. ئه نجامی یاخیبوونه که یان ده زانی، خودا زۆر به روونی پیی راگه یاندبوون که ئه گه ر له به ری ئه و دره خته بخوۆن ”به مردن ده مرن“ a، ئه وه ش واتا له دیوانی خودا ده رده کرین، وه ده بینه دوژمنی خودا، له بری ئه وه ی بینه هاوړی و دلخۆشکه ری (په یدابوون ۲: ۱۷). به لام گوئیان پی نه دا، ئه و چاکه یه ی له گه ل خودا هه یانبوو گوړییانه وه و که و تنه دوای ئاره زوو و شکۆمه ندیی خوۆیان.

کتیبی پیروۆ به م یاخیبوونه له دژی خودا ده لئیت ”گوناه“، چ به قسه یان به بیرکردنه وه یانیش به کردار بیت. خودی وشه که واتا «نه پیکانی ئامانج». به لام واتای وشه که به گویره ی کتیبی پیروۆ زۆر له وه قوولتیه. وه کو ئه وه نه بوو که ئاده م و حه وا هه ولئیان دابیت پاسپارده ی خودا بپاریزن، به لام چه ند پله یه ک له ئامانجه که لایاندابیت. نه خیر، له راستیدا ئه وان ته واو به ئاراسته ی پیچه وانه ی خواستی خودا

a دووباره کردنه وه ی وشه (به مردن ده مرن) مه به ستی له دلناییه بوۆ فرمانی مردن، واتا (به دلناییه وه ده مرن) - وه رگیژ.

نیشانه‌یان گرتبوو، بهو شیوه‌یه که‌وتنه ناو گونا‌هه‌وه. ئەوان به ئەنقه‌ست پراسپارده‌ی خودایان پێشیل کرد و په‌یوه‌ندیان له‌گه‌ڵی پچراند و ره‌تیان کرده‌وه که خودای شه‌رعی ئەوان بێت.

ده‌ره‌نجامی گونا‌هی ئاده‌م و هه‌وا بو‌ خویان و نه‌وه‌کانیان و ته‌واوی بو‌ونه‌وه‌ران کاره‌ساتبار بوو. له‌ به‌هه‌شتی م‌وونه‌یی عه‌ده‌ن ده‌رکران، وه ئیتر زه‌وی له‌ به‌روبوم و گه‌نجینه‌ی خۆیه‌وه به‌ خۆشی و خۆرسکی به‌ره‌می نه‌هینا، به‌لکو ئیتر له‌سه‌ریانه که به‌ تیکۆشان و ئازاره‌وه کار بکه‌ن بو‌ ئەوه‌ی به‌روبوم به‌ده‌ست به‌ینن. وه له‌وه خراپتر، خودا پریاری مردنی دا به‌سه‌ر ژیاناندا. هه‌روه‌ک ده‌زانین، راسته‌وخۆ به‌ جه‌سته نه‌مردن؛ به‌لکو ژیانان به‌رده‌وام بوو، به‌ سی هه‌ناسه‌یان ده‌دا، دل‌یان لێی ده‌دا و په‌له‌کانیان ده‌جولا. به‌لام ژیان‌ی پ‌ۆحییان راسته‌وخۆ کۆتایی هات، ئەوه‌ش له‌ هه‌مووی گ‌رنگ‌تر بوو. په‌یوه‌ندیان له‌گه‌ڵ خودا پچرا. دل‌یان تووایه‌وه و می‌شکیان پ‌ر بوو له‌ بیرکردنه‌وه‌ی خۆپه‌رستانه، وه چاویان له‌ جوانی خودا تاریک بوو. پ‌ۆحیان وشک و په‌ق و به‌تال بوو له‌و ژیانه‌ پ‌ۆحیه‌ی که له‌ سه‌ره‌تادا خودا پ‌یی دابوون، ئەو کاته‌ی هه‌موو شتیک باش بوو.

نه‌ک هه‌ر ئەوان به‌لکو ئیتمه‌ش

کتی‌بی پ‌یروژ پ‌یمان راده‌گه‌یه‌نیت که ته‌نها ئاده‌م و هه‌وا تاوانبار نین، به‌لکو هه‌موومان تاوانبارین. پ‌ۆلسی ن‌یردراو له (پ‌ۆما ۲۳: ۳) ده‌ل‌یت: «له‌به‌ر ئەوه‌ی هه‌مووان گونا‌هیان کرد و له‌ شکۆی خودا دوورکه‌وتنه‌وه». هه‌روه‌ک له‌ چه‌ند ئایه‌تیک پ‌یشت ده‌ل‌یت «که‌س ب‌یتاوان نییه، ته‌نانه‌ت یه‌ک که‌س‌یش» (پ‌ۆما ۱۰: ۳).

مزگ‌ینی عی‌سای مه‌سیح پ‌ره له‌ به‌ردی ساتمه‌a، وه ئەمه‌یه‌کیکه له‌ گه‌وره‌ترین به‌رده‌کان. له‌لای ئەو که‌سانه‌ی که پ‌ییان وایه له‌ بنه‌رته‌دا ئەوان باشن و به‌ دل‌ی خۆیانن، بیرۆکه‌ی ئەوه‌ی که مرۆف گونا‌هبار و لاساره نه‌ ته‌نها بیرۆکه‌یه‌کی شه‌رمه‌زارانه‌یه، به‌لکو شایه‌نی گالته‌جارییه.

a ساتمه، هه‌لکه‌وتن. به‌ردی ساتمه‌کردن یان به‌ردی هه‌لکه‌وتن ده‌رپ‌ینیکه له‌ کتی‌بی پ‌یروژ به‌ واتای ئاسته‌نگ و پ‌یگر د‌یت - وه‌رگ‌یر.

له بهر ئه وه زۆر گرنگه كه له سروشت و قوولی گوناوه كه مان تیبگه یین. ئه گهر وا هه لسه كه وه له گه ل مزگینیی مه سیح بکه یین كه وا دابنیین گونا ه شتیکی جیاوازه یان كه مته له وهی كه هه یه، ئه وا زۆر به هه له له مزده ی عیسا تیده گه یین. با چه ند نمونه یه كتان بو بهینمه وه له سه ر چۆنیه تی به هه له تیبگه یشتنی هه ندیک باوه پرداران له گوناوه.

تیکه لکردنی گوناوه له گه ل ئاسه واره کانی گوناوه

له وه دوایانه دا، پێشکه شکردنی مزگینیی مه سیح به ربلاو بووه به گوتنی ئه وهی كه عیسا هاتوووه بو ئه وهی مروفایه تی پرگار بکات له هه ستیکی زگماک به گوناوه یان بی واتایی یان بی ئامانجی یانیش پووچی. به دلنیا یه وه ئه وه هه ستانه کیشه ی راسته قینه ن، خه لکانیک زۆر پێوه ی ده نالینن. به لام کتیبی پیرو ز پیمان ده لیت كه کیشه ی بنچینه یی مروفایه تی، ئه وه شته ی كه پێویسته لێ پرگارمان بێت، هه ستکردن نییه به بی واتایی و لیکترازان له ژیا مان، ته نانه ت هه ستکردن به گونا هیش نییه، ئه وه هه ستیکی ماندوو که ره؛ هه موو ئه وه هه ستانه ته نها نیشانه ی کیشه یه کی زۆر قولترن: گوناوه کا همان. ئه وهی پێویسته له سه رمان بیزاینن ئه وه یه كه ئه وه گرفته ی تیداین، ده ستکردی خو مانه. له فه رمایشتی خودا یاخی بووین، فه رمانه کانی ئه ومان پشستگویی خست و گونا همان به رامبه ری کرد.

کاتیک به بیواتایی و بی ئامانجی ژیا ن له به ره ی پرگاریه وه ده ست به قسه کردن ده که یین به بی ئه وهی كه بگه رپینه وه بو ریشه ی کیشه کان كه گونا هه یه، ئه وا ده رمانه كه ئاسان ده خوریت، به لام ده رمانه كه هه له یه. ئه وه رینگه به كه سه كه ده دات به رده وام خو ی كه قوربانی بزانی ت و به راستی مامه له نه کات له گه ل ئه وه راستیه ی ئه وه تاوانبار و خراپه کاره و شایه نی هو کمدانه.

بچو ککرده وهی گوناوه بو په یوه ندیه بچرا وه کان

په یوه ندی بایه خیکی زۆری له کتیبی پیرو زدا پیدراوه. ئامانج له به دیه پتانی مرو ف ئه وه بوو كه له گه ل خودا بزین و په یوه ندیا ن هه بێت. جگه له وه ش پێویسته له بیرمان بێت كه جو ریک په یوه ندی تایه ت له نیوانیا ندا هه بوو - واته په یوه ندیه کی

هاوبه‌ش نه‌بوو که هه‌ردوو لایه‌ن له هه‌مان ئاستدا بن و یاسا و حوکمدان و سزا پشتگۆی بخریت، به‌لکو په‌یوه‌ندی بوو له نیوان پاشا و به‌دیپه‌تراوانی.

زۆریک له مه‌سیحیه‌کان قسه له‌باره‌ی گوناوه‌وه ده‌که‌ن وه‌ک ئه‌وه‌ی ته‌نها ناکوکیه‌ک بیت له په‌یوه‌ندی نیوان خودا و مرۆف، هه‌موو ئه‌وه‌ی پپوسته بیکه‌ین ئه‌وه‌یه که داوای لی‌بوردن له خودا بکه‌ین و لی‌خۆشبوونه‌که‌ی قبول بکه‌ین. به‌لام ئه‌و دیمه‌نه‌ی گوناوه‌کو ناکوکی نیوان دوو خۆشه‌ویست وایه، که وینه‌ی ئه‌و په‌یوه‌ندییه ده‌شیوینیت که ئیمه له‌گه‌ل خودا هه‌مانه. ئه‌وه وا ده‌کات پیمان واییت که له یاسا لامان نه‌داوه، دادپه‌روه‌ریمان پیش‌ل نه‌کردوه، تووره‌بوونیکی راستودروستی خودا نییه، ته‌نانه‌ت حوکمدانی پیرۆزیش نییه. له‌به‌ر ئه‌وه پپوسته به‌وه‌ش ناکات که سی‌ک له‌بری ئیمه ئه‌و حوکمدانه هه‌لبگریت.

کتیبه‌ی پیرۆز پیمان ده‌لیت که گوناوه‌هه‌راستی شکاندن په‌یوه‌ندییه له‌گه‌ل خودا، به‌لام ئه‌و په‌یوه‌ندییه شکاوه له په‌تکردنه‌وه‌ی سه‌روه‌ری خودا وه‌ک پاشا له‌خۆ ده‌گریت. ئه‌وه ته‌نها داوینپسی a ناگریته‌وه، به‌لکو یاخپوونیشه. نه‌ک هه‌ر ته‌نها ناپاکیه، به‌لکو ناپاکیه‌کی گه‌وره‌یه. ئه‌گه‌ر گوناوه‌مان کورت کرده‌وه به‌گوتنی ئه‌وه‌ی که ته‌نها تپه‌راندنی په‌یوه‌ندییه له‌بری تیگه‌یشتن و ناوه‌ینانی به‌هه‌لگه‌رانه‌وه و ناپاکی که که‌سیکی خۆشه‌ویست کردوو‌یه‌تی به‌رامبه‌ر پاشا چاک و راستودروسته‌که‌ی، ئه‌وا هه‌رگیز درک به‌گرنگی مردنی کوری خودا ناکه‌ین بۆ چاره‌سه‌رکردنی.

تیگه‌لکردنی گوناوه‌هه‌ل بیرکردنه‌وه‌ی نه‌رینی

تیگه‌یشتنیکی دیکه‌ی هه‌له‌هه‌یه له‌باره‌ی گوناوه‌وه، ئه‌وه‌ی که گوناوه‌وا پیناسه ده‌کات که ته‌نها بیرکردنه‌وه‌یه‌کی نه‌رینییه. له سه‌ره‌تای ئه‌م کتیبه‌دا هه‌ندیک له‌و وتانه‌مان بینی. بۆ نموونه، واز له مه‌شکه‌کۆنه‌که‌ت به‌ینه! به‌شیوازیکی باشت‌بیر بکه‌وه! ئه‌گه‌ر واز له شیوازی بیرکردنه‌وه نه‌رینییه‌کۆنه‌که‌ت به‌یتیت که ده‌ستت پپوه‌ی گرتوه‌وه، خودا چاکه‌ی خۆیت بۆ ده‌رده‌خات!

a له چه‌ند شوینیکی کتیبه‌ی پیرۆزدا ئاماژه به‌وه‌که‌راوه که گوناوه‌ی مرۆف به‌رامبه‌ر به‌خودا وه‌ک داوینپسی وایه - وه‌رگێر.

ئەو پەيامىكى قايلىكەرە بۆ ئەو كەسانەى كە پشت بە خۆيان دەبەستن و دەيانەوئەت باوهر بكنە كە دەتوانن كىشەى گوناھەكانى خۆيان چارەسەر بكنە. بە شىمانەىەكى زۆر لەبەر ئەوەىە كە ئەو پىاوانەى كە ئەو پەيامەيان بۆلا كىرەووتەو گەورەترىن كلىساكانى جىهانىان دروست كىرەووت. لە راستىدا، ئەم ھاوكىشەىە زۆر ئاسانە، تەنھا بە خەلك رابگەىەنە كە گوناھەكانىان زىاتر نىيە لە بىرۆكەى نەرىنى و بەس، ئەو بىرۆكەىە رىگە دەگرىت لە تەندروستى و دەولەمەندى و دلخۆشى. ئىنجا پىيان بلى كە بە شىوہەىەكى نەرىنى زىاتر بىر لە خۆيان بكنەوہ (بەدلىياىەوہ بە يارمەتى خودا)، ئىتر رزگاربان دەبىت لە گوناھەكانىان و دەولەمەند دەبن. بەو ئاسانىيە! بەو شىوہەىە دەستبەجى كلىسا زەبەلاح دروست دەبىت!

ھەندىك جار ئامانجى خوازراو پارەىە و ھەندىك جار تەندروستىيە، يان شتىكى دىكە. بەلام ھەرجىيەك بىت، گوتنى ئەوہى عىساي مەسىح مرد بۆ ئەوہى رزگارمان بكات لەو بىرۆكە نەرىنىيانەى كە ھەمانە، ئەوہ شتىكى دروستكراوہ و بەگوئىرەى كىتتى پىرۆز نىيە. لە راستىدا، كىتتى پىرۆز پىمان رادەگەىەنىت كە بەشىكى گەورە لە كىشەكامان ئەوہىە كە بە لووتبەرزى بىر لە خۆمان دەكەىنەوہ و سادە و ساكار نىن. ساتىك رابوہستە و بىرى لى بكنەوہ. مارەكە چۆن ئادەم و ھەواى لە خستە برد؟ پىى گوتن كە ئەوان بە شىوہەىەكى نەرىنى بىر لە خۆيان دەكەنەوہ. بۆيە پىويستە بەشىوہى نەرىنى بىر لە خۆيان بكنەوہ، وە زىاتر تىبگەن بۆ ئەوہى بگەنە شوئى تەواوى خۆيان و وەكو خودايان لى بىت! بە يەك وشە، پىى گوتن كە گەورەتر بىر بكنەوہ.

ئىستا، ئەو كارە چۆن كۆتايى ھات؟

تىكەلكردنى گوناھ لەگەل گوناھەكان

جىاوازىيەكى زۆر ھەىە لە نىوان ئەوہى كە درك بەوہ بكنەى كە بەھۆى ئەنجامدانى چەندىن گوناھەوہ تاوانبارىت، لەگەل زانىنى ئەوہى كە بەھۆى گوناھەوہ تۆ تاوانبارىت. زۆرەى خەلك كىشەيان نىيە لەوہى دان بنىن بەوہى كە ئەوان گوناھيان (بە كو) كىرەووت، پىيان واىە كە كۆمەلىك گوناھى بچووكان لەملاو و لەولا كىرەووت، ئەگىنا بە گشتى بە باشى ژىاون. لە ئومونەى ئەو گوناھانە، ناوبەناو سەرىپچى ياساكانى ھاتوچۆ.

گوناهه کان زۆر تووشی شوکمان ناکهن. ئیمه دهزانی که ههن، وه رۆژانه له خۆمان و خه لکانی دیکه دهیینین و به تهواوی له سه هری راهاتووین. به لام تووشی شوک دهیین کاتیک خودا ئه و گوناهه مان بو ده رده خات که رۆچوو ته ناو قولایی دلمانه وه، که کانیای گلاوی و گهنده لیبه و هه رگیز نه مانزانیوه هه یه و هه رگیز ناتوانین بیانسپینه وه. به و شیوه یه کتیبی پیرۆز باس له قولایی و تاریکی گوناهه که مان ده کات - له نیو خۆماندایه و له ئیمه وه سه رچاوه ده گریت.

له نهۆمی دووه می (مۆزه خانه ی نیشتمانی میژووی سروشتی واشتن)، وه ک ئه وه ی ده گوتیت، گه وره ترین پارچه ی کوارتز هه یه له جیهاندا که ته واو بیگه رده و هه یچ ماده یه کی دیکه ی تیکه ل نه بووه. ئه و پارچه یه که میک له تۆپی باسکه گه وره تره، وه هه یچ روشاوییه کی دیاری پیوه نییه، یان شوینه واری نیشانه یه ک یان گوپینی رهنگی له سه ر نییه. پارچه یه کی بیگه رد و ته واوه. زۆر کات خه لکی وا ده زانن که سروشتی مروف وه کو ئه و تۆپه کوارتزه یه. به لئ، رهنگه جاروبار به ته پوتۆز و قور تیکی بدهین، به لام له ژیر پیسییه که وه وه ک خۆی به پاکی ده مینیته وه، ته نها پیوستیمان به وه یه پاکي بکهینه وه بو ئه وه ی دیسان بدره وشیته وه.

به لام له کتیبی پیرۆزا سروشتی مروف وینه یه کی جوانی نییه. به پینی کتیبی پیرۆز، سروشتی مروف هه رگیز بیگه رد نییه، وه قوره که ته نها پرووی ده ره وه ی پیس نه کردووه، به لکو به پیچه وانه وه یه، گونا رۆچوو ته نیو ناخمانه وه. درز و قور و گلاوی رۆچوو ته نیو قولایی دلمانه وه. هه ره ک پۆلسی نیردراو گوتی: ”به سروشت شایانی تووره یی خودا بووین...” (ئه فه سووس ۲:۳). به شدار بووین له تاوان و گهنده لی ئاده م (رۆما ۵). هه ره ها عیسا پینی گوتین: ”بیری خراپ له دل ه وه ده رده چیت، کوشتن، داوینپییسی، به دره وشتی، دزی، شایه تی درۆ، کفرکردن” (مه تا ۱۹:۱۵). ئه و وشه هه لانه ی که ده یلیت و ئه و هه لسوکه وته هه لانه ی که ده یکه یه ته نها پروودا و ئاسایی نین، به لکو له و خراپه یه وه سه رچاوه ده گریت که له ناو دلتدایه.

زات و ناخی مروف به هۆی گونا و له ژیر ده سه لاتی گونا هدا گهنده ل بووه. گونا

a کوارتز ماده یه کی بی رهنگه، له نیو زۆریک له به رده کاندایه یه و له دوانۆکسیدی سلیکۆن پیکدیت - وه رگیز.

تیگه‌یشتن و که‌سایه‌تی و هه‌ست و سۆزمانی خستوو‌ته ژیر پکیفی خۆیه‌وه، ته‌نانه‌ت خواستیشمانی جله‌وگیر کردوو. بۆیه پۆلس له (رۆما ۷: ۸) ده‌لێت: ”بایه‌خدان به‌ سروشتی دنیایی دوژمنایه‌تییه له‌گه‌ڵ خودا، چونکه‌ ملکه‌چی شه‌ریعه‌تی خودا نابێت، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ناتوانییت“. ئایه‌تیکی تۆقینه‌ر و ترسناکه‌! به‌و شیوه‌یه‌ ده‌سه‌لاتی گونا‌ه ته‌واو دامانده‌پۆشییت - ده‌ست به‌سه‌ر می‌شک و هه‌ست و خواستماندا ده‌گرییت - به‌و هۆیه‌وه‌ هه‌ر چه‌نده‌ شکۆ و چاکه‌ی خودا ده‌بینین، به‌لام لێی دوور ده‌که‌وێته‌وه‌.

به‌س نییه‌ که‌ بلێن عیسا هاتوو‌ه بۆ جیهان بۆ ئه‌وه‌ی له‌ گونا‌ه‌کامان پزگارمان بکات، ئه‌گه‌ر مه‌به‌ستمان ئه‌وه‌ بێت که‌ ئه‌و هاتوو‌ه بۆ ئه‌وه‌ی له‌ کۆمه‌لیک هه‌له‌ و تاوان پزگارمان بکات. کاتیکی درک به‌وه‌ ده‌که‌ین که‌ به‌ سروشت گونا‌ه‌بارین - واته‌ ده‌بێت درک به‌وه‌ بکه‌ین که‌ ئیمه‌ به‌هۆی خراپه‌ و گونا‌ه‌کامانه‌وه‌ مردبووین (ئه‌فه‌سۆس ۲: ۱۰، ۵) - ئه‌و کاته‌ درک به‌ خۆشی هه‌واله‌که‌ ده‌که‌ین و دلخۆش ده‌بین که‌ ریگایه‌کمان بۆ پزگاربوون هه‌یه‌.

خودا گونا‌ه مه‌حکوم ده‌کات

(رۆما ۱۹: ۳) به‌ ترسناکترین ئایه‌ته‌کانی ئیو کتیبی پیروژ داده‌نرییت. له‌و ئایه‌ته‌دا پۆلس هه‌موو مرۆفایه‌تی تۆمه‌تبار ده‌کات - سه‌ره‌تا نه‌ته‌وه‌ ناجوله‌که‌کان، ئینجا جوله‌که‌کان - که‌ له‌ ژیر گونا‌ه‌دان، وه‌ هه‌مووان به‌ ته‌واوی گونا‌ه‌بارن له‌به‌رده‌م خودا. پۆلس گه‌یشتوو‌ته‌ ئه‌م ئه‌نجامه‌: ”ئیستا ده‌زانین هه‌رچی شه‌ریعه‌ت ده‌ییلیت، به‌وانه‌ی ده‌لێت که‌ له‌ژیر سایه‌ی شه‌ریعه‌تدان، تاکو هه‌موو ده‌میکی دابخرییت و هه‌موو جیهان بکه‌وێته‌ ژیر لێپرسینه‌وه‌ی خودا“.

ده‌توانیت بیر له‌ واتای ئه‌و ئایه‌ته‌ بکه‌یته‌وه‌؟ رابوه‌ستیت له‌ به‌رده‌م خودا به‌بێ ئه‌وه‌ی هیچ شیکردنه‌وه‌ یان روونکردنه‌وه‌ هۆکار و بیانویکت هه‌بیت؟ واتای چیه‌ له‌ ژیر لێپرسینه‌وه‌ی خودا بێت؟ کتیبی پیروژ ئه‌مه‌ی روون کردوو‌ته‌وه‌، هه‌روه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ به‌شی پێشوو بینیمان، که‌ خودا پیروژ و راستدروسته‌، له‌به‌ر ئه‌وه‌ له‌ گونا‌ه‌ خۆشنا‌بییت. به‌لام له‌لای خودا، واتای چیه‌ که‌ هه‌لسوکه‌وت له‌گه‌ڵ گونا‌ه ده‌کات و حوکمی ده‌دات و سزای ده‌دات؟

پۆلس له (رۆما ۲۳: ۶) ده‌لێت: «کرێی گوناوه مردنه...» به ده‌ربرپینکی دیکه، مردن به‌های گوناوه کانه. وه ئه‌و مردنه ته‌نها مردنی جه‌سته‌یی نییه، به‌لکو مردنی رۆحیشه - جیابوونه‌وه‌ی ته‌واوی ئیمه‌ی گوناهباری خراپه‌کار له ئاماده‌بوونی خودای پیروژ و راستودروست. وه پینغه‌مبه‌ر ئیشایا به‌م شیوه‌یه باسی ده‌کات:

«به‌لکو تاوانه‌کانتان بوون به‌به‌سه‌ت

له‌نیوان ئیوه و خوداتان،

گوناوه‌کانتان به‌م جورهی کرد‌رووی خودای لی شاردنه‌وه

تا‌کو گویتان لی نه‌گریت» (ئیشایا ۵۹: ۲).

هه‌ندیک جار خه‌لکی باسی ئه‌و کاره ده‌کهن وه‌ک ئه‌وه‌ی ئاماده‌بوونیکه نه‌رینی و بئ ده‌نگی خودا بیت، به‌لام له‌وه زیاتره. ئه‌وه‌و حوکمانی یه‌کلاکه‌ره‌وه‌ی خودایه بو‌گوناوه، وه‌کتیبی پیروژ ده‌لێت ئه‌مه‌ ترسناک ده‌بیت. ب‌روانه‌ سپاره‌ی a ئاشکراکردن چون باسی شیوه‌ی کۆتایی ده‌کات له‌و رۆژه‌ی که خودای چاک و دادپه‌روه‌ر جیهان حوکم ده‌دات. هه‌وت فریشته‌که «هه‌وت جامه‌که‌ی تووره‌یی خودا به‌سه‌ر زه‌ویدا بریژن... هه‌موو خه‌له‌کانی زه‌ویش شیوه‌نی بو‌ ده‌گیرن» (ئاشکراکردن ۱۶: ۱، ۱: ۷) وه به‌رد و شاخه‌کان هاوار ده‌کهن «بکه‌ونه سه‌رمان تا‌کو له‌رووی دانیشه‌توو ی سه‌ر ته‌خته‌که و تووره‌یی به‌رخه‌که مه‌نشارنه‌وه! چونکه رۆژی تووره‌بوونه گه‌وره‌که‌یان هاتوه و کئ ده‌توانیت خۆی رابگریت؟» (ئاشکراکردن ۱۶: ۶-۱۷). وه عیسا ده‌بینیت، پاشای پاشاکان و خودای خوداکان، له‌به‌رده‌می چۆک ده‌دنه له‌به‌ر ئه‌وه‌ی «گوشه‌ری شه‌رابی تووره‌یی هه‌لچووی خودای هه‌ره به‌توانا ده‌گوشیت» (ئاشکراکردن ۱۹: ۱۵).

کتیبی پیروژ پیمان ده‌لێت که چاره‌نووسی کۆتایی ئه‌و گوناهبارانیه که تۆبه‌یان نه‌کردوه و باوه‌ریان نه‌هیناوه، شوینی سزای هه‌میشه‌یه به‌ ناوی «دۆزه‌خ». وه یۆحه‌نا له‌ سپاره‌ی ئاشکراکردن باسی ده‌کات به‌وه‌ی «ده‌ریاچه‌یه‌کی ئاگر و کبریته»، وه عیسا ده‌لێت که دۆزه‌خ «ئاگریکی نه‌کوژاوه‌یه» (ئاشکراکردن ۱۰: ۲۰؛ ۹: ۴۳).

به‌و جورهی کتیبی پیروژ باسی دۆزه‌خ ده‌کات و ئاگادارمان ده‌کاته‌وه لی،

a هه‌ر کتیبیک له‌ شه‌ست و شه‌ش به‌شه‌که‌ی کتیبی پیروژ ده‌کری پی بگوترتیت سپاره - وه‌رگێر.

تیناگم چی وا ده کات هه ندیک له باوه پداران دۆزه خ به شیوه یه ک شوڤه بکه ن که شیوا بیت بو بهرگه گرتن. کاتیک سپاره ی ناشکرکردن باسی عیسا ده کات که گوشه ری رق و تووره یی خودای تواندار ده گوشیت؛ وه کاتیک عیسا خوئی ناگادارمان ده کاته وه و ده لیت «ئاگریک که کوژانه وه ی بو نییه... له وئی کرمه کانیا ن امرن و ناگره که ناکوژیته وه» (مه رقووس ۹: ۴۳، ۴۸)، پرسیاره سهیره که ئه وه یه: بهرژه وه ندی هه ر باوه پرداریک له کویدایه کاتیک له ترسناکی ئه و شوینه که م ده کاته وه؟ بوچی گوناهاران له سه ر زه وی ئارام ده که ینه وه به بیرۆکه ی ئه وه ی که دۆزه خ هینده ش ترسناک و خراب نییه؟

ئیمه ئه وه مان له خو مانه وه دانه هیناوه

ئه و وینانه به راستی تو قینه رن که کتیبی پیروژ له باسکردنی حوکمی خودا بو گونا به کاریده هینیت. سهیر نییه کاتیک که خه لکی ئه و وه سفانه ده خوینیته وه که کتیبی پیروژ باسی «دۆزه خ» ی کردوه، به باوه پداران ده لپن «نه خو ش» چونکه باوه ری پی ده که ن.

به لام ئه وه ئامانجه که ون ده کات، چونکه ئیمه خو مان ئه و وتانه مان دانه هیناوه. ئیمه ی باوه پدار له سه ر دۆزه خ ناخوینینه وه و قسه ناکه ین و باوه ری پی ناکه ین له بهر ئه وه ی که چیژ وه رده گرین به بیرکردنه وه لپی. نه خیر، خودا نه کات. ئیمه له باره یه وه قسه ده که ین، له بهر ئه وه ی باوه ر به کتیبی پیروژ ده که ین - باوه ری پی ده که ین کاتیک پیمان ده لیت دۆزه خ راستیه، وه باوه ری پی ده که ین و چاومان پر له فرمیسکه، کاتیک پیمان ده لیت خو شه ویستامان له مه ترسی به سه ربردنی ژیا نی هه تاته ییدان له وئی.

ئه وه حوکمی هوشیارانه ی کتیبی پیروژه له سه رمان. له نیواماندا که س راستو دروست نییه، ته نانه ت یه کیکیشمان. به هوی ئه وه وه، هه موو زمانیک بی دنگ ده بیت، وه سنوو ر داده نریت بو هه موو زمانیکی گالته جار، وه هه موو جیهان له به رده م خودا لپرسینه وه یان له گه ل ده کریت...

به لام...

به‌شی چواره‌م

عیسای مه‌سیحی رزگارکار

له به‌شی پِئشوو به وشه‌ی ”به‌لام“ کۆتاییمان پِئ هیئا، ئه‌وه یه‌کیکه له به‌هێزترین ئه‌و وشانه‌ی که مرۆف ده‌توانی ده‌ریبهریت. هه‌رچه‌نده وشه‌یه‌کی بچووکه، به‌لام ده‌توانیت هه‌موو ئه‌وانه‌ی پِئش خو‌ی له‌ناوبیات. بینیمان که وشه‌ی به‌لام له‌دوای هه‌والی ناخۆش هات، بۆیه چاومان هه‌لده‌بهرین و ئومیدوار ده‌بین. ئه‌و وشه‌یه‌ی توانایی گۆرینی هه‌موو شتیکی هه‌یه، زیاتر له‌هه‌ر وشه‌یه‌کی دیکه که زمانی مرۆف بتوانیت بیلت.

- فرۆکه‌که که‌وته خواره‌وه، به‌لام که‌س ئازاری پِئ نه‌گه‌شت.
- تۆ تووشی شیرپه‌نجه بوویت، به‌لام به‌ ئاسانی چاره‌سه‌ر ده‌کریت.
- کورپه‌که‌ت تووشی رووداوی هاتوچۆ بووه، به‌لام ئازاری پِئ نه‌گه‌شتوووه.

به‌داخه‌وه، هه‌ندی‌ک کات وشه‌ی ”به‌لام“ نابینن. هه‌ندی‌ک جار پرسته ته‌واو ده‌بی‌ت جگه له هه‌والی ناخۆش گویمان له هیچ نابیت. به‌لام ئه‌و ساته ناخۆشانه وا ده‌که‌ن ئه‌و ساتانه مه‌زن ده‌ربکه‌ون که وشه‌ی به‌لامی تیدا به‌کار دیت.

سوپاسی خودا ده‌که‌ین که هه‌والی ناخۆش ده‌رباره‌ی گوناھی مرۆف و سزای خودا کۆتایی چیرۆکه‌که نییه. ئه‌گه‌ر کتیبی پیرۆز به‌ راگه‌یاننده‌که‌ی پۆلسی نیردراو کۆتایی بی‌ت - جیهان بئ ده‌نگ راده‌وه‌ستیت له‌به‌رده‌م ته‌ختی حوکمدانی خودا، هیوامان نه‌ده‌بوو بۆ داها‌توو، جگه له بئ هیوایی هیچ چاره‌په‌ری نه‌ده‌کردین. به‌لام (ئه‌وه‌تا لیره وشه‌کامان بینی) سوپاس بۆ خودا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی زیاتر هه‌یه.

تۆ گونا‌هباریت و چاره‌نووست حوکمدانه. به‌لام خودا وای کرد که گونا‌هباری وه‌ک تۆ رزگاری بی‌ت!

وته‌ی هیوابه‌خش

مه‌رقۆسی مزگینیده‌ر گه‌رانه‌وه‌که‌ی خو‌ی سه‌باره‌ت به‌ ژانی عیسا به‌م وشانه ده‌ستپیده‌کات: ”سه‌ره‌تای مزگینی عیسا مه‌سیحی کوری خودا“. مه‌رقۆس و باوه‌رداره

یه که مینه کان له سه ره تاوه زانیان که هاتنی عیسی مه سیح هه وائی خو شه بو جیهانی و پیرانکه و له ژیر پیی گونا هدا مردوو. له نه جامی ئه و پیرانییه ی که گونا دروستی کرد، هاتنی عیسا وه ک راگه یاندنی بروسکه یه کی تیژ بوو که له دوا ی خو ی هه موو شتیکی گوری!

ته نانه ت له به هه شتی عه دهن، خودا وشه ی هیوا به خشی به ئاده م و حه وا به خشی - هه ندیک هه وائی خو ش له وه پهری بی هیواییان. وشه کان زور نه بوون، به لکو ئاماژه یه ک بوو؛ له راستیدا نمیچه پرسته یه ک بوو که خودا له کو تایدنا ئاراسته ی ماره که ی کرد.

”...ئه و سه رت پان ده کاته وه و

تو ش پاژنه ی پیی ده کوتیت“ (به یدابوون ۳: ۱۵).

به لام ئه و ئاماژه یه شتیکی گرنگ بوو. خودا ویستی ئاده م و حه وای یاخی بزنان که چیرۆکه که کو تایی نه هاتوو. وه لیرده نا تروسکاییه ک له مژده ده بینین - هه وائیکی خو ش له نیو کاره ساتدا.

ئه وه ی ماوه له کتییی پیرو ز بو مان ده گپرتیه وه که چون ئه و تووه بچوو که له هه وائی خو ش روا و چرو ی کرد و گه شه ی کرد. به ر له هه زاران سال، خودا جیهانی له ریگه ی شه ریعت و پیشبینیه وه ئاماده کرد بو لیدانی له ناوبه ری سه رسامکه ره له ماره که، به ژیان و مردن و هه ستانه وه ی عیسی مه سیح. وه کاتیک هه موو شتیکی کو تایی هات، ئه و گونا هه شکستی هینا که له ئاده مه وه بو هه موو نه وه کانی مایه وه؛ ئه و مردنه ده مریت که خودا بو به دیهیناوان رایگه یاند، وه دوزه خ ده که ویته سه ر ئه ژنو. کتییی پیرو ز چیرۆکی هیرش ی پیچه وانه ی خودایه بو سه ر گونا ه. چیرۆکی گه وره یه که ده یگپرتیه وه چون خودا به شیوه یه کی دروست ئه مه ی جیه جی ده کات، وه چون روژیک بو هه تاهه تایه ته وای ده کات.

خودا و مروقی ته وای

هه موو نوو سه رانی ئینجیل چیرۆکه کانیان به ژیان ی عیسا ده ست پیده که ن و به پونکردنه وه ی ئه وه ی که مروقیکی ئاسایی بووه. مه تا و لوقای مژده به خش چیرۆکی

ئەو فریڭشەيە دەگىرنەوہە كە ھات بۆ لای كچىكى پاكىزە كە ناوى مريەم بوو، وە پىي گوت كە سكى پىر دەبىت و مندالىكى دەبىت. مريەم بە شلەژاويەوہە پىرسىارى لى كىرد: ”ئەمە چۆن دەبىت، كە من ھىشتا پاكىزەم؟“ فرىشتەكە وەلامى داىەوہە: «پۇخى پىرۆز دېتە سەرت و ھىزى خوداى ھەرەبەرز دەبىتە سايەى سەرت. لەبەر ئەوہە ئەو پىرۆزەى لىت دەبىت بە كورى خودا ناودەبردىت.»

يۇخەنا بە رستەيەكى سەرنجراكىش دەست پىدەكات: ”لە سەرەتادا[ئەم وشانە دەمانگە رىئىتەوہە بۆ پەيدا بوون ۱: ۱، وشەكە ھەبوو، وشەكە لەلای خودا بوو، وشەكە خۆى خودا بوو... وشەكەش بوو بە مرۆف و لەئىوانماندا نىشتەجى بوو“ (يۇخەنا ۱: ۱، ۱۴).

ھەموو ئەوانە - لەدايكبونى عىسا لە كچىكى پاكىزە، وە ناسناوى ”كورى خودا“، وە دلىا كىردنەوہەى يۇخەنا لەوہى «وشەكە خودا بوو»، وە راگە ياندنى «وشەكە بوو بە مرۆف»- ئامانج لىي فىركردنمانە سەبارەت بە كەسايەتى عىسا.

كىتىبى پىرۆز پىمان دەلىت كە عىسا مرۆفكى تەواو و خودايەكى تەواوہە. وە ئەوہە خالىكى گىنگ و يەكلا كەرەوہەيە پىويستە لەبارەيەوہە تىبگەين؛ لەبەر ئەوہەى مرۆفى تەواو، كورى خودا كە سىروشتىكى خودايى تەواوى ھەيە، تەنھا ئەو دەتوانىت خۆى بكاتە قوربانى بۆ ئىمە. ئەگەر عىسا تەنھا مرۆفكىك بووايە - لە ھەموو شتىكدا لە ئىمە بچووايە، لەوانە تاوان و گوناھمان - ئەوا بە ئەندازەى مردوويك دەتوانى ئىمە رىزگار بكات.

بەلام لەبەر ئەوہەى ئەو كورى خودايە، بىگوناھە و لە تەواويى خودايەتى يەكسانە لەگەل خوداى باوك، ئەو دەتوانىت مردن لەناو ببات و رىزگارمان بكات لە گوناھمان. ھاوكات، زۆر گىنگە كە عىسا يەككىك بىت لە ئىمە- واتا مرۆفكى تەواو بىت بۆ ئەوہەى بتوانىت بە شىوہەكى راست لە بەردەم باوكىدا نوپنەرايەتى ئىمە بكات. ھەرەھا نووسەرى نامەى عىبرانىيەكان باسى ئەوہە دەكات كە عىسا دەتوانى ”ھاوخەمى لاوازيەكانمان بىت“، لەبەر ئەوہەى [وہەكو ئىمە لە ھەموو شتىك تاقى كراوہتەوہە، بەلام بى گوناھ دەرچوو“ (عىبرانىيەكان ۱۵: ۴).

مه سیحی پاشا لیره یه!

کاتیک عیسا دهستی به خزمه ته که ی کرد، په یامیکی نایابی بلاو کرده وه: (ئیسستا کاتی هاتوووه. وه شانشینى خودا هات. توبه بکه ن و باوهر به هه والی خوښ بکه ن!)

وشه کانی ئه و پیاوه واتای ئه وه یه شانشینى خودا هاتوووه، وه به خیرایی له هه موو لایه کی ولات بلاو بووه وه. وه خیرا خه لکی به گروتینه وه له عیسا کوبونه وه بو ئه وه ی گوئی له ”هه والی خوښ“ بگرن. به لام سه رنجراکیشی ئه وه له چیدا بوو؟

به دریزایی چه ند سه ده یه ک، خودا له پرځگای شه ریعته و پیغه مبه ره کانیه وه په یامه که ی راپیده گه یاند، له باره ی ئه و کاته ی که بو هه تاهه تایه سنووریک داده نیت بو خراپه ی جیهان، وه گه له که ی له گونا هه کانیان رزگار ده کات.

هه موو به ره له ئستییه ک راده مالیت و فه رمانزه وایه تیه که ی واته (شانشینه که ی) له سه ر زه وی بنیاد ده نیت. له وه ش زیاتر، خودا به لینی دا که شانشینه که ی بنیاد بنیت له که سیکی پاشایانه ی ده ستنیشانکراو، یه کیک له ره چه له کی پاشایه تی مه زنی داود. وه له (دووهم ساموئیل ۷: ۱۱) خودا به لینی به داود دا که یه کیک له نه وه کانی له سه ر ته ختی ئه و بو هه تاهه تایه فه رمانزه وایه تی ده کات. وه پیغه مبه ر ئیشایا ده رباره ی پاشایه تی ئه و که سه وه گوئی:

چونکه کوریکمان ده بیته، کوریکمان پیده دریت و سه رکر دایه تی ده که ویتته سه رشانی. ناوی لی ده نریت سه رسوره یته ر و پراویژکار، خودای به توانا، باوکی هه تاهه تایى، میری ناشتی. گه شه سه ندنی سه روکایه تی و ناشتییه که ی بی کو تایی ده بیته. له سه ر ته ختی داود و به سه ر شانشینه که ی پاشایه تی ده کات بو چه سپاندنی و به هیژکردنی، به دادپه روه ری و به راستو دروستی له ئیستاوه و هه تاهه تایه. دلگه رمیه زدانى سوپاسالار ئه مه ده کات (ئیشایا ۹: ۷-۶).

له بهر ئه وه ئه و گروتینه بینه به رچاوت که بلاو بووه وه کاتیک که عیسا رایگه یاند که شانشینى ناسمان هاتوووه. ئه وه واتا ئه و مه سیحه ی که له ره چه له کی داوده و زور چاوه روانی بوون له کو تاییدا وا لیره یه! نوو سه رانی ئینجیله کان سوورن له سه ر ئه وه ی

پاشای هاتوو له ره چه له کی داود، جگه له عیسا که سی دیکه نییه. وه لوقا قسه کانی فریشته که بو مریه م ده نوسیت که مژده ی له دایکبونی عیسا ی پی دا:

”پایه بهرز ده بیت و به کوری خودای هه ره بهرز ناوده بردریت، خودای پهروه ردگاریش ته ختی داودی باوکی پیده داته وه. هه تاهه تایه حوکمرانی نه وه ییاقوب ده کات، شانشینه که شی کو تای نییه ت.“ (لوقا ۱: ۳۲-۳۳)

مه تای مزگینیدر ئینجیله که ی به زنجیره یه ک ره چه له ک ده ست پیده کات که ره چه له کی عیسا ده گه ریئته وه بو داودی پاشا، ئینجا بو ئیبراهیم. ئه وه ی سه رنجرا کیشه ئه وه یه که مه تا زنجیره ی ره چه له که که ی به شیوازیکی دیاریکراو دابه ش کردوو بو سن نه وه و هه ریبه کیکیان له چوارده ناو پیکهاتوو. ههروه ک ئه وه ی که هه ر جوله که یه ک زور باش ده زائیت، ژماره چوارده ئه و ژماره یه یه که له ئه نجامی زیاد کردنی به های سی پته عیبرییه که یه که له ناوی داود هه یه دروست ده بیت (به عیبری ناوی داود به م جوره ده نوسریت: د - و - ۵؛ (د) پیتی چواره مه وه (و) شه شه مه، کو ی به های پته کان به کرداری ده کات $۶+۷+۸=۱۶$ ، نووسه ر). به کرداری، مه تا - وه هه موو باوه پرداران- له سه ره تای چیرۆکه که ده رباره ی عیسا هاوار ده کات، ئه و ”پاشایه! پاشایه! پاشایه!“.

هه وائی خو شی چاوه پروان نه کراو

په یمانی نو ی چیرۆکی هاتنی عیسیایه بو سه ر زه ی کاتیک پاشایه تی خودای دامه زراند و ده ستی کرد به رامالینی نه فره تی گونا ه. ئه وه جگه له وه ی ئه و شانشینه ی عیسا دایمه زراند له و شانشینه نه ده چوو که جوله که ده یویست و چاوه رپی ده کرد، ئه وان ده یانویست مه سیحک بیت بتوانیت شانشینیکی رامیاری له سه ر زه ی دامه زرینیت که قه یسه ری پۆمانی له ناوبات، که ئه و کاته له سه ر حوکم بوون. به لام عیسا هه رگیز به دوای تاجی جیهانیدا نه ده گه را، به لکو بو پیشکه شکردنی جاردان و فیرکردن، چاکر نه وه ی نه خو ش و لیخو شبو نی گونا ه و هه ستاند نه وه ی مردوو هه کان و راگه یاندنی وشه ی زور پروون به فه رمانره وای پۆمانی: ”پاشایه تی من سه ر به ئیره نییه“ (یوحنا ۱۸: ۳۶).

ئەمە واتای ئەو نىيە كە شانشىنەكەى ھەرگىز لەم جىھانە نايىت. پىش ئەو بە كاتىكى كەم عىسا بە سەرۆكى كاهىنانى گوت: ”مَن ئەوم. لە داھاتووش دەبىنن كورى مروّف لە دەستەراستى خوداى تواندار دادەنشىت و بەسەر ھەورى ئاسمانەو دەتتەو» (مەرقوۆس ۱۴: ۶۲)، وە لە سپارەى ئاشكراکردن بەشى بىست و يەك دەخویننەو كە فەرمانپەرەوى ئاسمانى نووى و زەوى نووى دەكات، كە لە پەگ و رىشەو گوراون و لە كوئىلەتەى گوناھ پرگارى كەردوو.

بىگومان ھەموو ئەوانە ھەوالى خوئن، ئەگەر وەرپىگرىن. بەلام لەدواى ئەو دەگەرپىنەو بەو كىشەى گوناھەكەمان، ئەى وا نىيە؟ ئەگەر شتەك پرونەدات كە سوچى گوناھ و ياخىبوونمان لە خودا لابتات، بە دوورخراوھى لەو دەمىنەو، وە كوئىمان دلخووشى نايىت بە ئاسمانى نووى و زەوى نووى، بەلكو سزای ھەمىشەى دەبىت لە دۆزەخ.

وە لىرەدايە كە ھەوالى زور خووشى مەسىحىيەت دىتە ئاراوھ. عىسا تەنھا بوو پراگەياندىنى شانشىنى خودا نەھاتوو، بەلكو بوو ئامادەكردنى گوناھباران بوو، ئەوھش بە مردنى خووى لەبرى ئەوان و گوناھەكانىان. عىسا سزاكەى ئەوانى وەرگرت و لىخووشبونى بوو مسوگەر كردن، لەبەر چاوى خودا راستودروستى كردن، وە دواتر ئامادەيان دەكات كە بىنە ھاوبەش لە مىراتى شانشىندا (كوئوسى ۱: ۱۲).

پاشايەكى ئازارچەشتوو؟

”ئەوھتا بەرخى خودا، ئەوھى گوناھى جىھان لادەبات“، ئەمە قسەى يەحىاى لەئاوھەلكىش بوو، ئەو پىغەمبەرەى كە جلى لە پىستى و شتر دروست دەكرد و كوللەى دەخوارد، كاتىك بىنى عىسا بەرەو لای دىت (بووھنا ۱: ۲۹). واتاى قسەكەى چىيە؟ بەرخى خودا؟ گوناھى جىھان لادەبات؟ ھەموو جولەكەكانى سەدەى يەكەم يەكسەر تىگەيشتن مەبەستى يەحىا چىيە لە دەرپىنى «بەرخى خودا، ئەوھى گوناھى جىھان لادەبات»؛ ئەوھ ئامازە بوو بوو جەژنى تىپەرىنى جولەكە، ئەوھ ئاھەنگىكى يادەوھرى بوو بوو پرگاركردنى پەرچووناساى گەلى ئىسرائىل لە كوئىلەتەى مىسر لە نىكەى ھەزار و پىنج سەد سال پىشتر.

خودا نه فره تی له میسریه کان کرد، وه ده به لای بو ناردن، له هه ر جاریک دلی پاشای میسر ره قتر ده بوو وه په تی ده کرده وه که گه له که نازاد بکات. به لای کو تایی توندترینان بوو. خودا به نه وه ی ئیسرائیلی گوت که فریشته ی مردن له شه ویکی دیار یکرودا دپته ناو خاکی میسر، هه موو نۆبه ره یه کی مروّف و نازهل ده کوژیّت له و ولاته دا. ئه و پر یاره تر سناکه نه وه ی ئیسرائیلیش ده گریته وه - ئه گه ر به وردی رینماییه کانی خودا جپه جی نه که ن. خودا پپی گوتن: پپیسته له سه ر هه رخیژانیک که به رخیک به یین که هیچ که موکورتی نه بیّت و سه ری برپت. ئینجا به به کاره ینانی پرووه کی زوفا خوینه که ی پرژنیّت به چوارچیوه ی ده رگای ماله که یان. وه خودا به یینی پیدان که کاتیک فریشته که به ویدا تیده په ریّت و خوینه که ده بینیت ئه و ئه و ماله تیده په ریّت و له حوکمی مردن ده یان به خشیّت.

به و شیوه یه ئاهه نگی جه ژتی تپه رین (په سخه) دروست بووه، به تاییه تی به رخی په سخه، ئامازه یه کی به هیزه بو بیروکه ی ئه وه ی که که سیک ده توانیت باج و به های مردنی که سیکی دیکه بدات که به هوی گونا هه وه شایانیه تی. له راستیدا بیروکه ی ”گورینه وه ی سزا“ له قوربانیه کانی په یمانی کوندا بنیاد نراوه. وه له روژی که فاره تی سالانه، سه روکی کاهینان ده چووه شوینیکی دیاریکراو له نیو په رستگا، که ناسرابوو به شوینی هه ره پیرۆز، وه نازه لیکتی ته واو و بی که موکوری سه رده برپت بو ئه وه ی بیته به های گونا هی گه ل. سال له دوای سال ئه وه روویده دا، هه ر سالیک جاریک دیکه سزای گونا هی گه ل به خوینی به رخ دوا ده خرا.

ماوه یه کی زوری خایاند هه تا شوینکه وته کانی عیسا درکیان به وه کرد که هاتنی عیسا ته نها بو پراگه یاندنی شانشین خودا نه بوو، به لکو بو مردنی بوو وه ک قوربانی له بری گه له که ی. درکیان به وه کرد که عیسا ته نها پاشایه کی ئاسایی نه بوو، به لکو پاشایه کی نازارچه شتوو بوو.

هه ر له سه ره تاوه عیسا ده یزانی که کاره که ی ئه وه یه له یینا و گونا هی گه له که ی به ریّت. له له دایکبوونیه وه فریشته که رایگه یاند که ئه و «گه له که ی له گونا هه کانیان رزگار ده کات» (مه تا ۱: ۲۱)، وه لوقای مزگینیدر پیمان ده لیّت: ”که روژانی به رزکردنه وه ی عیسا نزیک بووه وه، پیداگری کرد له سه ر رویشتنی بو ئورشه لیم“ (لوقا

۹: ۵۱). له ئىنجىله كاندا هاتووہ كه چەندىن جار عيسا پيشبىنى مردنى خوڭى كىردووہ، وه كاتىك پەترۆس بە رېگايە كى گەمژانە رېنگرى لى كىرد، عيسا سەرزەنشتى كىرد و پىي گوت: «لەبەرچاوم لاچۆ، ئەى شەيتان! تۆ كۆسپى لەبەردەمم...» (مەتا ۱۶: ۲۳). عيسا چاوى لەسەر ئۆرشەلىم بوو - واتە چاوى لەسەر مردنى خوڭى بوو.

عيسا دركى بە گىرنگى و مەبەستى مردنى خوڭى كىرد. له (مەرقۆس ۴۵: ۱۰) دەلييت: ”چونكه تەنانەت كورپى مروڤيش نەهاتووہ تاكو خزمەت بكرىت، بەلكو خزمەت بكات و ژيانى خوڭى بەخت بكات بۆ كرىنەوهى خەلكىكى زۆر“. وه له (مەتا ۲۶: ۲۸) له دوايىن خوانىدا لەگەل قوتابىيە كانى بەشدارى كىرد، جامىك شەرابى هەلگرت و فەرمووى: ”ئەمە خوڭى منە، خوڭى پەيمانەكەيه كه له پىناوى خەلكىكى زۆر بۆ گوناھ بەخشىن دەپزىت“ (مەتا ۲۷-۲۸). وه له شوڭىتىكى دىكەدا فەرمووى: ”ژيانم بۆ مەپره كان دادەنىم... كەس له منى ناستىن، بەلكو خۆم دايدەنىم...“ (يوحنا ۱۰: ۱۵، ۱۸). عيسا هۆكارى مردنى دەزانى، بە پالنهەرى خۆشەويستىيەوه خۆبەخشانه ژيانى خوڭى بۆ گەلەكەى دانا، وهكو بەرخى خودا كه سەر دەپردىت بۆ ئەوهى گەلەكەى لىخۆشبوون بەدەستبەينىت.

باوەرداره يەكەمىنەكان بە رېنمايى رۆحى پىرۆز دركيان بەوه كىرد كه عيسا له سەر خاچ جىيە جىيى كىرد. پۆلس بەم جوړە باسى كىرد: ”مەسىح ئىمەى له نەفرەتى شەرىعەت كرىيەوه“ (گەلاتيا ۳: ۱۳-۱۴). وه له شوڭىتىكى دىكەدا پروونى دەكاتەوه: ”ئەوهى گوناھى نەدەناسى خودا له پىناوى ئىمە كرىيە گوناھ، تاكو بەيەكبوون لەگەل مەسىحدا ببىن بە راستودروستىيى خودا“ (دووهم كۆرنسۆس ۵: ۲۱). وه پەترۆسى تىردراو نووسىويەتى: ”لەبەر ئەوهى مەسىح تەنھا جارىك لەبەر گوناھ ئازار در، بىتاوان لە پىناوى تاوانباران، تاكو له خودامان نزيك بكاتەوه“ (يەكەم پەترۆس ۳: ۱۸)، ”ئەوهى خودى خوڭى له لەشيدا لەسەر دار گوناھەكانمانى هەلگرت، تاكو سەبارەت بە گوناھ بەرىن و بە راستودروستى بژىن. بە برىنەكانى ئەو چاكبوونەوه“ (يەكەم پەترۆس ۲: ۲۴).

دەبينىت باوەرداره يەكەمىنەكان دەربارەى گىرنگى مردنى عيساوه چى دەليين؟ دەيانگوت مردنى عيسا سزاي گوناھەكانى نەبوو (ئەو هىچ گوناھىكى نەبوو!). سزاي گوناھەكانى گەلەكەى بوو! وه ئەو له گلگۆسا لەسەر خاچ هەلئاسرا و هەموو ئەو

قورساییه ترسناکه‌ی گوناھی گه‌لی خودای هه‌لگرت. هه‌موو یاخیبوون و هه‌لگه‌رانه‌وه و گوناهه‌کانیان خرایه‌ئه‌ستۆی‌ئه‌وه. به‌وه‌ شیوه‌یه‌ئه‌وه نه‌فره‌ته‌ی چیژت که خودا له به‌هه‌شتی عه‌ده‌ن رایگه‌یانند که حوکمی مردن بوو.

عیسا به‌ئازاریکی زۆره‌وه‌هاواری کرد: ”ئیلی، ئیلی، له‌ما‌شه‌به‌قتانی؟“ واتا [خودای من، خودای من، بۆ‌وازت لێ‌هینام؟] (مه‌تا ۲۷:۴۶). باوکی ئاسمانی عیسا، که پیروژ و راستودروسته، ئه‌وه‌ی که چاوه‌کانی له‌وه‌ پاکتره‌ته‌ماشای خرایه‌بکات، ته‌ماشای کوره‌که‌ی کرد و بینی گوناھی گه‌له‌که‌ی له‌سه‌ر شانی ئه‌وه، لێ‌ی دوور که‌وته‌وه‌ و توره‌بیه‌که‌ی به‌سه‌ر کوره‌که‌یدا پرشت. مه‌تای مزگینیدهر ده‌نوو‌سیت که بۆ‌ماوه‌ی سێ کاتژمێر تاریکی بآلی به‌سه‌ر زه‌ویدا کیشا له‌وه‌ کاته‌ی عیسا له‌سه‌ر خاچ هه‌لواسرابوو. ئه‌وه‌ تاریکیه‌ حوکمدان بوو، توره‌یی خودا قورس بوو که خرایه‌سه‌ر عیسا کاتیک گوناھی گه‌له‌که‌ی هه‌لگرت و له‌جیاتیی ئه‌وان مرد.

ئیشایای پیغه‌مبه‌ر پیش‌هوت سه‌ده له‌روودانی ئه‌م‌رووداوه، پیشینی کردبوو:

”به‌دنیایه‌وه‌ ده‌رده‌کانی ئیمه‌ی هه‌لگرت، ئازاره‌کانی ئیمه‌ی برد، ئیمه‌ش واما‌نزان‌ی له‌لایه‌ن خوداوه‌ گورزی به‌رکه‌وتوو، لێ‌ی دراوه‌ و زه‌لیله‌. به‌لام ئه‌وه‌ له‌به‌ریاخیبوونه‌کامان بریندار بوو، له‌به‌ر تاوانه‌کامان وردوخاشکرا. ئه‌وه‌ له‌پیناوی ناشتبوونه‌وه‌ی ئیمه‌سزای چیژت، به‌برینه‌کانی ئه‌وه‌ چاک‌بوینه‌وه‌“ (ئیشایا ۵۳: ۴-۵).

ئایا‌گرنگیی ئه‌وه‌ ده‌بینی؟ له‌کو‌تاییدا، ئه‌وه‌ واتا‌وا‌پنویست بوو من‌م‌رم، نه‌که‌ عیسا. ده‌بووايه‌من‌سزا‌بدریم‌نه‌که‌عیسا. به‌لام ئه‌وه‌ شوینه‌که‌ی منی وه‌رگرت و له‌بری من مرد.

تاوانی من بوو، به‌لام ئه‌وه‌ ئازاری چیژت. خرایه‌ی من بوو، به‌لام ئه‌وه‌ ته‌مبێ‌کرا. گوناھی من بوو، به‌لام ئه‌وه‌ دلته‌نگ بوو. وه‌ به‌وه‌سزایه‌ی که به‌رگه‌ی گرت، ناشتی بۆ‌کریم. به‌لیدانی قامچی له‌وه‌چاکبوونه‌وه‌م به‌ده‌سته‌ینا، وه‌ به‌دلته‌نگی ئه‌وه‌ دلخۆشیم به‌ده‌سته‌ینا. وه‌ به‌مردنی ئه‌وه‌ ژیانم وه‌رگرت.

چه قی مزگینیی مه سیح

به داخه وه، پیم وایه که بیروباوه‌ری مردنی که فاره‌تئاسای عیسا ئه و به شه‌یه که خه‌لکی جیهان زیاتر رقیان لئی ده‌بیتته وه له مزگینیی مه‌سیحیدا. به ساده‌یی خه‌لکی بیزار ده‌بن له بیروکه‌ی سزادانی عیسا له‌سه‌ر گوناھی که‌سیکی دیکه. هه‌ندیک له نووسهران ئه و بیرکردنه‌وه‌یه‌یان ناو بردووه به ”نازاردانی مندالی خودا“. جگه له وه‌ش دوورخستنه‌وه‌ی بیروکه‌ی که‌فاره‌ت له‌جیاتی که‌سیکی دیکه و په‌تکردنه‌وه‌ی له راستیدا په‌تکردنه‌وه‌ی ناوه‌پوک و کروکی مزگینیی مه‌سیحه. وه به دلنیا‌یه‌وه زور وینه‌ی نووسراو هه‌یه له کتییی پیروژدا ده‌رباره‌ی ئه‌وه‌ی که عیسا به مردنی چی ئه‌نجام دا، بو‌ه‌ونه ئاشته‌وایی و سه‌رکه‌وتنی هینایه‌ ئاراهه. جگه له وه‌ش له په‌نای هه‌موویاندا راستیه‌ک هه‌یه که هه‌موو وینه‌کانی دیکه ئاماژه‌ی بو‌ده‌کن: ئه‌ویش گورینه‌وه‌ی سزایه. به ئاسانی ناتوانریت ده‌ستبه‌رداری ئه‌و راستیه‌ بین، یان له که‌مکردنه‌وه‌ی بو‌قورسکردنی لایه‌نی دیکه‌ی وینه‌کان، ئه‌گینا به‌وه دیمه‌تیک له کتییی پیروژ ده‌رده‌که‌ویت که پر له پساری بئ وه‌لام ده‌بیت. بوچی قوربانی پیشکه‌ش ده‌که‌ین؟ مه‌به‌ست چیه له رشتنی خوین؟ چون ده‌کریت به‌زه‌یی خودا جیبه‌جئ بکریت به‌رامبه‌ر به گونا‌ه‌باران به‌بئ پیش‌لکردنی دادپه‌روه‌ری؟ ئه‌و ئایه‌ته‌ی له (ده‌رچوون ۷: ۳۴) هاتووه واتای چیه؟ «له تاوان و یاخیبوون و گونا‌ه‌خوشده‌بیت، به‌لام تاوان‌باران ئه‌ستوپاک ناکات...» چون ده‌کریت خودای دادپه‌روه‌ر و راستودروست، تاوان‌باران ئه‌ستوپاک بکات (روما ۴: ۵)؟

له خاچی گلگوسا وه‌لامی هه‌موو ئه‌و پرسیارانه درایه‌وه - له مردنی عیسا له بری که‌له‌که‌ی. ده‌کرئ خودای دادپه‌روه‌ر و راستودروست تاوان‌باران ئه‌ستوپاک بکات، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئاشتبوونه‌وه‌ی ته‌واو له ئیوان به‌زه‌یی و دادپه‌روه‌ری له مردنی عیسا‌دا هاته‌دی. وه داواکاریی نه‌فره‌ت به راسته‌پریی جیبه‌جئ کرا، وه ئیمه به به‌زه‌بیه‌وه‌ پرزگار کراین.

عیسا هه‌ستایه‌وه

بینگومان، هه‌موو ئه‌وه راستیه - هه‌والی خوشه - ته‌نها له‌به‌ر ئه‌وه‌ی عیسا‌ی پاشای له‌خاچدراو به مردوویی نه‌مایه‌وه و له‌ناو گور هه‌ستایه‌وه. هه‌موو ئه‌و گومانانه‌ی له کاتی مردنی عیسا قوتابیه‌کانی تیکشکاند، له‌و کاته‌دا نه‌ما که فریشته‌که به ژنه‌کانی

گوت: ”بۆچی له نیو مردووان به دوای زیندوووه که دا ده گه پین؟ ئه و لیتره نییه، به لکو هه ستایه وه!“ (لوقا ۵: ۲۴-۶).

ئه گهر عیسا به مردوویی بهابیه وه وه کو ههر «پرزگارکار»، ”ماموستا“ یان ”پیغه مبه ریگ“ ی دیکه ده بوو؛ واتا مردنه که ی له مردنی من و تو زیاتر نه ده بوو. ئه و کاته شه پۆلی مهرگ دایده پۆشی وه ک ئه وه ی له ژبانی ههر مروفتیکی دیکه دا هه یه، ههرچی که بانگه وازی بو کردوو له هه چدا نقووم ده بوو، مروفتیه تیش به بی هیوای پرزگاری له گونا ده مایه وه. به لام کاتیک هه ناسه هاته وه سییه کانی که له دوای مردنی جاریکی دیکه گه رابوو وه، وه کاتیک ژبانه هه ستا وه که ی جهسته ی شکومه ندی به هیزه وه وروژاند، هه موو ئه وه ی که عیسا گوتبووی به ته واوی به بی گومان پشتراست کرایه وه.

پۆلسی نیردراو له نامه ی (رۆما ۸) خووشی ده رده بریت به هه ستانه وه ی عیسا و واتای ئه و هه ستانه وه یه بو باوه پرداران:

”کی سکالا له هه لیزێردراوانی خودا ده کات؟ خودایه ئه وه ی بیئاوان ده کات. کییه تاوانبار ده کات؟ کهس نییه. عیسا ی مه سیحه که مرد، به لکو له مهش زیاتر هه ستیزایه وه، ههر ئه ویش له دهسته پراستی خودایه و داکۆکیمان لیده کات“ (رۆما ۸: ۳۳-۳۴).

چه ند بیروکه یه کی جوانه - عیسا ی مروفت ئیستا له دهسته پراستی خودا به شکومه ندی و هیزه وه دانیشتوو، شایانی ناسناوی پاشای گه ردوونه! نه ک ته نها ئه وه، به لکو داکۆکی له گه له که ی ده کات، له کاتیکدا ئیمه چاوه ریی هاته وه ی کو تایی شکومه ندانه ی ده که یین.

به لام هه موو ئه مانه پرسیاریکی دیکه ده ورژینیت، مه گه ر نه؟ ”گه له که ی“ کین؟

به شی پینجه م

به ده ننگه وهاتن - باوه پ و توبه کردن

هه زوو دهستم کرد به وهی کوره که م فیری مه له کردن بکه م. کاریکی پوتینی بوو، پیم وا بیت له ته مه نی یه ک سال یان که میک زیاتر بوو، نه و کوره بچوکه که هزی نه ده کرد له ناو بانویه که دا ئاو بهر روخساری بکه ویت، هه تا ده گات به و هه وزه گه وره یه ی که تیدا بوو. له سه ره تادا، ”فیری مه له کردن“ واتا وای لیکریت به ده وری ئاو که دا بسوریتنه وه، په ننگه ده می بخاته ناو ئاو که وه هه تا نه و راده یه ی هه ندیک بلق دروست بکات نه گه ر به راستی ههستی به که میک ئازایه تی کرد.

له کوتاییدا، رازیم کرد که له ته نکاوی هه وزه که له گه لم بیت، بیگومان دهسته کانی له ملم ئالاندبوو به شیوه یه ک خه ریک بوو ده یخنک اندم. کاتیک نه وه ی نه نجام دا کاتی نمایشی گه وره هات - خو هه لدان له لیواری هه وزه که وه. وه بو ته واکردنی نه رکی باوکایه تیم که له خودا وه پیم سپی درا وه، له ناو مه له وانگه که به رزم ده کرده وه و له سه ر لیواره که رآمده گرت و پیم ده گوت: «ده ی بازده!».

پیم وایه له و چرکه یه دا کوره که م منی به پیاو یکی شیت داده نا. له ما وه ی دوو چرکه دا، تیروانینی روخساری له شله ژاوییه وه گورا بو سه ره تای درکیپ کردن، ئینجا په تکر دنه وه یه کی جوان و پروون. پرووی لیم گرژ کرد و گوتی: ”نه خیر، من ده چم بو لای دایکم“. جاریکی دیکه، به دل سوژی بو بهر پرساریتی باوکایه تی که پیم به خشرا وه هه ل سوکه وتم کرد، په تم کرده وه خو م به دهسته وه بده م و دوا ی که وتم هه تا له کوتاییدا رازیم کرد (به چه ندین جور به رتیل) بو نه وه ی بیتنه وه ناو مه له وانگه که. به و شیوه یه گه یشته کاته راسته قینه که.

جاریکی دیکه خو ی هه لدایه ناو ئاو که و له به رده می را وه ستام و باوه شم بو ی کرده وه، چاودیریم ده کرد که ده جوولایه وه بو سه ره وه و خواره وه و خو پاریزی تاییه ت به مه له ی له به ردا بوو، وه کو نه وه ی هه ر مندالیک ده یکات له ته مه نی یه ک سالی دا کاتیک ده یه ویت باز بدات، به لام به ته وای خواستی خو ی نا. پیم گوت: ”ده ی باز

بده! من لیږم، به لښت پښ ددهم بتگرمه وه.“ به که میک شله ژانده ته ماشای کردم، به که میک له رزینی نه ژنوکانییوه، ئینجا به ترسه وه خوئی خزانده ناو ئاوه که زیاتر له وهی خو هله دان بیت.

من گرته وه. به و شیوه یه ده ستمان پیکرد و ئیتر نه مانتوانی رابوه ستین! ”باوکه، جاریکی دیکه باوکه، با جاریکی دیکه ش وا بکهینه وه.“ به و شیوه یه ده ستمان پیکرد بو ماوه ی نیو کاتژمیر، نه و بازی دده، منیش ده مگرته وه و به رزم ده کرده وه و ده مخسته وه چیگه ی خوئی، وه کرداری بازدانه که دووباره ده بووه وه و ئینجا من ده مگرته وه و ده مخسته وه شوینه که ی خوئی.

کاتیک کاره که ته واو بوو، من و هاوسه ره کهم هه ستمان به دله راوکئی کرد، رهنگه کوره که مان زیاد له پیویست متمانیه به ئاوه که کرده وه. چی ده بیت نه گهر به ته نها بگهر پیت و بچپته وه بو مه له وانگه که، ئیمه ش له گه لی نه بین؟ ئایا هه موو نه و جارانه ی به بیر دپته وه که به ئارامیه وه بازی داوه ته ناو ئاوه که؟ ئایا جاریکی دیکه باز دده دات؟

وه له چند روژیکي دواتردا، له دووری حه وزه که چاودریمان دده کرد، نه وه ی بینمان زور ئارامبه خش بوو بو من و کاریگه ری له سه ره هه ستی باوکایه تیم به جه پشست. ته نها یه ک جاریش بیري نه ده کرده وه له بازدان بو ناو ئاوه که - هیچ نه بیت نه گهر له ناو ئاوه که رانه وه ستم و باوه شم بوئی نه که مه وه، به لښتی پښ بدهم که ده یگرمه وه. ته نها نه و کاته ده بینیت که ده فرپیت!

ده بینیت که چی پرووده دات؟ سه ره پای سه رکه و ته پروکه شه کانی، کوره کهم متمانیه به توانای خوئی نه بوو، به لکو متمانیه که ی له باوکیه وه سه رچاوه ی گرتبوو، وه له به لښتی باوکی «ده ی کورم، بازبده، به لښت پیده ددهم ده تگرمه وه“.

ناساندنی باوهر و توبه کردن

مه رقوسی مزگینیدر پیمان راده گه یه نیت که عیسا به و وتاره ده ستی کرد به خزمه ته که ی: «کاته که هاتووه ته دی و پشایه تی خودا نزیک بووه ته وه. توبه بکه ن، باوهر به م مزگینییه بهینن“ (مه رقوس ۱:۱۵). نه م فرمانه - توبه بکه ن و باوهر بهینن

- ئەو ھەيە كە خۇدا داوامان لى دە كات بۆ ولامدانە ھەي ئەو ھەوالە خۆشەي كە عيسا پېشكەشى دە كات.

ئىمە دە بىنين لە تەواوى پەيمانى نويدا ھەموو نىردراوان داوا لە گەل دە كەن ئەو فەرمانە جىيە جى بكەن. عيسا گوڭرە كانى بانگھىشت كرد بۆ ئەو ھەي تۆبە بكەن و باوەر بھىنن بە ھەوالى خۆش. وە پەترۆس لە كۆتايى وتارە كەيدا لە رۆژى پەنجايە مین لە (كردارى نىردراوان ۲:۳۸) بە گەلى جولە كەي گوت: ”تۆبە بكەن، با ھەريە كەتان بە ناوى عيساى مەسحە ھە لە ئا ھەلېكشريت بۆ لىخۆشبوونى گوناھە كانتان و پۆخى پىرۆز بە ديارى ھەردە گرن.“ (لە ئا ھەلېكشيان بە ناوى عيسا ھەربىنى باوەر پە پىي). پۆلس لە (كردارى نىردراوان ۲۰: ۲۱) پروونكردە ھەي داو ھەبارەت بە خزمەتە كەي خۆى و دەلىت: «شايەتى ئەو ھەم داو ھەي جولە كە و يۆنانىيە كان كە دەبىت تۆبە بكەن و بۆ لاي خۇدا بگەرپنە ھە و باوەر بە عيساى خاوەن شكۆمان بھىنن»، وە لە كردارى نىردراوان ۲۶: ۱۸ دەيگىرپنە ھە كە چۆن عيسا خۆى ئەو ھەي نارو ھە و گوتو ھەي:

”تاكو چاويان بگەيتە ھە، تاكو لە تاريكى بگەرپنە ھە بۆ پرووناكى، لە دەسەلاتى شەيتان بۆ خۇدا، ئەوسا لىخۆشبوونى گوناھ ھەردە گرن و لە گەل ئەوانەي بە باوەرپان بە من پىرۆز كراون بە شيان دەبىت“.

باوەر و تۆبە كردن، گەلى مەسح جيا دە كاتە ھە. بە واتايە كى ديكە، باوەر دار ئەو كەسە يە كە لە گوناھە كانى دوور دە كە و پتە ھە و متمانە دە كات بە عيساى مەسحى پەروەردگار، بۆ ئەو ھەي لە گوناھە كانى و سزاي داھاتوو پرزگارى بكات.

باوەر پشت پىبەستە

وشەي ”باوەر“ يە كىكە لەو وشانەي كە بۆ ماو ھەي كى زۆر بە ھەلە بە كارھەي نراو ھە، تەنانەت زۆر بەي خەل كى واتاي راستە قىنەي نازانن. لە سەر شە قام داوا لە كە سىك بگە باسى باوەر پت بۆ بكات، لە گەل ئەو ھەي رەنگە چەند وشەي جوانت گووى لىبىت، بەلام بە زۆرى ناوەر پۆكى بابەتە كە وا ھەردە كە وىت كە باوەر باوەر پكردە بە شىتىكى گالته جار بە رامبەر بە لگە و لوژىك.

جاریکیان له گه ل کورپه گهوره کهم ته ماشای بهرنامه یه کی ته له فزیۆنیمان ده کرد به ناوی «نمایشی جه ژنی سوپاسگوزاری مه یسی». بابه تی بهرنامه که بریتی بوو له «باوهر بهینه!» وه خالیک له سهر شوینی نمایشه که جیگیر کرابوو ناوی لێزابوو پێوانه ی باوهر. ههر جاریک عهره بانه که نزیک ده بووه وه، یان تپیی مۆسیقا مۆسیقیان ده ژهند، یان ئه و سه ما که رانه ی جلی شه موله یان a له بهر دا بوو سه میان ده کرد، ده رزی پێوه ری باوهر که میک ده جولایه وه. بیگومان، ترۆپکی نمایشه که ئه و کاته بوو که بابا نوئیل سواری عهره بانه که ی ده بیته، به شیوه یه کی نامۆ له سهر شیوه ی قازیکی گهوره دیزاین کرابوو، ئه و کاته ده رزی پێوه ری باوهر گه یشته بهر زترین پله! بیگومان له گه ل مۆسیقا و سه ما و شیرینی و هاواری منالان! - ههروه ها هاواری گهوره کانیش - ههر گه شتیاریکی نامۆ ئه وه تیده گات که ئه و که سانه به راستی باوهریان به وه هه یه.

کورپه ته مه ن شه ش سه له که م وایده زانی که ئه وه هه مووی هه راوه وۆریا یه کی هه یچ و پووچه.

له راستیدا زۆربه ی خه لکی وا له باوهر ده روانن. یارییه کی پیکه نیناویه، خو ش و به جیژه. خه لکی به ئازادی و به خواستی خو یان به شداری تیدا ده کهن، به بی بوونی په یوه ندیه کی راسته قینه به جیهانه وه. منداله کان باوهریان به بوونی بابا نوئیل و که رویشکی جه ژنی تپه رپوون هه یه. وه عیرفانییه کان باوهریان به هیزی بهرد و کریستال هه یه. وه شیته کان باوهریان به خێو و دیوه زمه هه یه، وه مه سیحیه کان باوهریان به عیسا هه یه.

کاتیک کتییی پیرو ز ده خوینتته وه، ده بینین که هه رگیز باوهر له و تیکدانه زیاده پڕویه ناچیت. باوهر ئه وه نییه که خه لکیکی زۆر وا ده زانن که باوهر کرنه به وه ی که ناتوانی بسه لمیتریت. به لام به گویره ی پیناسه ی کتییی پیرو ز متمانه و پشت پێبه ستنه. باوهر متمانه یه کی چه سپاوه وه ک بهرد، له راستیه وه سه رچاوه ی گرتوو و له سهر به لێن بنیاد نراوه، وه پشت به عیسا ی هه ستاوه له نیو مردوو ان ده به ستیت بو ئه وه ی رزگارت بکات له گونا ه.

پۆلسی نیردراو له قسه کردنی سه بارهت به ئیبراهیم، له به شی چواره می نامه ی
رۆما باسی سروشتی باوه ر ده کات. پروانه چۆن باسی باوه ری ئیبراهیم ده کات:

”هه رچه نده هیچ هیوا و ئومیدیک به دی نه ده کرا، به لام ئیبراهیم
ئومید هوار بوو و باوه ری به وه هینا که ده بیته باوکی چه ندین
نه ته وه، به گویره ی ئه وه ی گو ترابوو: [نه وه که ت به م شیویه
ده بیته]. باوه رپشی لواز نه بوو که بینی له شی وا مردوو، چونکه
ته مه نی نزیکه ی سه د سال بوو، هه روه ها سارای ژنیشی له سکوزا
چوو بووه وه. به بیباوه ری گومانی له به ئینی خودا نه کرد، به لکو
باوه ری به هیز بوو و خودای شکۆدار کرد، دلنیا بوو که خودا توانای
هه یه به ئینی خۆی بباته سه ر“ (رۆما ٤: ١٨-٢١).

هه ر چه نده هه موو ئه و شتانه به پیچه وانه ی به ئینه کانی خودا وه ده رۆیشت -
ته مه نی ئیبراهیم، ته مه نی ژنه که ی، وه نه زۆکیان - به لام ئیبراهیم باوه ری به وه هه بوو
که خودا گوئی. وه به بئ دوولئی متمانه ی به خودا کرد و پشتی پیی به ست بو
هاتنه دی به ئینه کانی. باوه ری ئیبراهیم ته واو نه بوو؛ له دایکبونی ئیسماعیل له هاجه ر
ده یسه لمینیت که له سه ره تاوه هه ولئی داوه پشت به پلانه کانی خۆی به ستیت بو
هاتنه دی به ئینه کانی خودا. به لام له کۆتاییدا تۆبه ی کرد له گونا هه که ی، وه باوه ری
به خودا کرد. پشتی پیی به ست هه روه ک ئه وه ی پۆلسی نیردراو ده لیت: «دلنیا بوو
که خودا توانای هه یه به ئینی خۆی بباته سه ر”.

ئینجیلی عیسا ی مه سیح بانگه یشتمان ده کات که وه کو ئه و بکه ین - باوه رمان به
عیسا هه بیته، پشتی پیی به ستین، متمانه بکه ین به وه ی که به ئینه کانی دینیته دی.

باوه ر له پیناو فه رمائیکی راستودروست

بوچ شتیک پشت به عیسا ده به ستین؟ زۆر به ئاسانی، پشتی پیی ده به ستین
تا کو فه رمائیکی راستودروستمان له لایه ن خودای دادوه ره وه بو ده سه ته بهر بکات له
جیگه ی مه حکومبوون.

با بابه ته که روون بکه مه وه. کتییی پیروژ فیрман ده کات که مه زترین پیوستیی مروّف ئه وه یه که بیتاوان بیت له بهر چاوی خودا له بری ئه وه ی وه ک خراپه کاریک حوکم بدریت. کاتیک حوکمه که ده رده چیت، پیوستمان به وه یه که گویمان لیبت حوکمه که راده گه یه نریت که ئیمه ”بیتاوانین“ نه ک ”تاوانبار“. کاتیک به گویره ی کتییی پیروژ بیتاوان بووین، اتا خودا راپده گه یه نیت که ئیمه له به رده می ئه و بیتاوانین نه ک تاوانبار.

چون ئه و فه رمانیی بی تاوانییه به ده ست بهینین؟ کتییی پیروژ به روونی پیمان راده گه یه نیت که ناتوانین له ریگه ی ئه وه وه به ده ستی بهینین که داوا له خودا بکه یین ته ماشای ژیا مان بکات. نه خیر، ئه م هه نگاوه بی سووده. ئه گه ر خودا بیه ویّت به بیتاوان دامانبیت، ده بیت به گویره ی شتیکی دیکه ئه وه بکات نه ک توّ ماری پر له گونا همان. پیوسته له سه ر بنه مای توّ ماری که سیکی دیکه بیت - که سیک له بری ئیمه رابوه ستیت. لیره دا باوه ر به عیسا دیته ئاراهه. کاتیک باوه ر به عیسا ده هینین، پشتی پی ده به ستین بوّ ئه وه ی له بری ئیمه له به رده م خودا رابوه ستیت، له ریگه ی ژیا نه ته وا و بیگه رده که ی و مردنی له سه ر خاچ له پیناوی ئیمه و له سزای گونا هه که مان. به واتایه کی دیکه، ئیمه متمانه ده که یین که خودا توّ ماره کان ده گوړیت به توّ ماری عیسا، به و شیوه یه راپده گه یه نیت که ئیمه بیتاوانین (رؤما ۳: ۲۲).

رهنگه به و شیوه یه بیر له کاره که بکه ینه وه: کاتیک متمانه به عیسا ده که یین بوّ ئه وه ی رزگارمان بکات، له گه لّ ئه و یه کده گرین، وه لیره دا گوړینه وه یه کی نایاب رووده دات، هه موو گونا ه و یاخیوون و خراپه کا مان ده چیته سه ر عیسا، ئه و به هوّ ی ئه وه وه ده مریت (به که م په ترؤس ۳: ۱۸)، وه له هه مان کاتدا، ژیا نی نمونه یی عیسا ده بیته هی ئیمه، راده گه یه نریت که ئیمه بیتاوانین. خودا ته ماشای ئیمه ده کات و بیتاوانی عیسا ده بینیت له بری گونا هه کانی خو مان.

مه به ستی پوّلس ئه وه بوو که له به شی چواری نامه ی رؤما ده نو سیّت که خودا ”به راستودروستی بوّ داده نیت“ ۷ به چاوپو شین له کاره کا مان، وه گونا کا مان «داده پو شرین» (ثایه تی ۵، ۷). له وه گرنگتر، پوّلس مه به ستی ئه وه بوو کاتیک ده لیت خودا خودا نه ناسان ئه ستوپاک ده کات (ثایه تی ۵). خودا ئیمه راستودروست

ناکات به هۆی ئه وهی که خۆمان راستودروستین. ئیمه سوپاسی خودا ده کهین له بهر ئه وهی ئه و کاره راستیه، هیچ که سیکمان نییه که شایه نی ئه و پێوه رانه بێت! به لکو خودا راپیده گه یه نیت ئیمه راستودروستین له بهر ئه وهی به باوه ر ژیا نی راستودروستی عیسامان له بهر کردوو. خودا ته نها به نعمهت پرگارمان ده کات، نه ک له بهر ئه و کارانه ی که کردومانه، به لکو به هۆی ئه وهی که عیسا له پیناوی ئیمه دا کردی.

پێغه مبه ر زه که ریا ئه و خاله له گه ل و پنه یه کی جوانی یه شوعی سه روک کاهین پێشکه ش ده کات که جلوبه رگی نوێی پی به خشر. برونه ئه وهی که پێغه مبه ر زه که ریا نووسیه تی:

”ئینجا یه شوعی سه روک کاهینی پیشان دام که له به رده م فریشته ی یه زدان راوه ستابوو، شه ی تانیش له لای راستیه وه راوه ستابوو تا کو تو مه تباری بکات. یه زدانیش به شه ی تانی فه رموو: «ئهی شه ی تان، یه زدان سه رزه نشت بکات! ئه و یه زدانه ی که ئورشه لیمی هه لبژارد سه رزه نشت بکات! ئایا ئه مه مه شخه ئیک نییه له ناگره وه ده رکیشرا بێت؟»

یه شوع به به رگی کی پیس له به رده م فریشته که راوه ستابوو. فریشته که به وانه ی فه رموو که له به رده می راوه ستابوون: «به رگه پیسه که ی له بهر دا که نن.»

ئینجا پیی فه رموو: «ته ماشا بکه، تاوانه که تم له سه رت لابر د و به رگی گرانبه هام له بهر کردوویت.»

مینش گوتم: «با میزه ریکی پاک له سه ری بنین.» ئینجا میزه ریکی پاکیان له سه ری نا و به رگیان له بهر کرد، فریشته که ی یه زدانیش راوه ستابوو“ (زه که ریا ۳: ۱-۵).

ئه و جلوبه رگه جوان و پاک و نوێیه مو لکی یه شوع نه بوو. ههروه ها میزه ره پاکه که ش هی ئه و نه بوو. ئه و هیچی نه بوو جگه له و جلوبه رگه پیسانه ی که پێوه ی

پراوه ستابوو. ئەو هی که شهیتان خەریک بوو بە گالتە و تۆمەتەوێ ئاماژە ی بو بکات. نە خێر، ئەو راستودروستییه یە شووع هەییوو لە بەردەم خودا هی خوۆی نەبوو. بە لکو که سیکی دیکە پیی بە خشیبوو.

ئەمە ئیمە ی باوەرداریش دەگریتهوێ. ئیمە لە بەردەم خودا راستودروستین بە هوۆی راستودروستی عیسا که بە ئیمە دراو، نەک لە بەر راستودروستی خوۆمان. خودا تەماشای کورپە که ی دەکات و گوناھە کاھمان دەبینیت، وە تەماشای ئیمە دەکات و راستودروستی عیسا دەبینیت. وە کو ئەو گۆرانییە روۆحییە ی دەلیت:

”خودای دادپەرورەر هەست بە پەزنامەندی دەکات، کاتیک تەماشای

[عیسا] دەکات

وہ لیم خوشدەبیّت“

تەنھا باوەر

کاتیک درک بە راوێ پشتبەستنت دەکەیت بە عیسا لە پیناو پرزگاریت - مردنی لە جیاتی گوناھە کانت، ژیانی لە پیناوی بیتاوانیت - لە هوۆکاری مکوپوونی کتییی پیرۆز تیدەگە ی که پرزگاری تەنھا بە باوەر بە عیسا. هیچ ریگایە کی دیکە نییە، وە هیچ پرزگارکاریکی دیکە ش نییە. ناتوانری پشت بە هیچ شتیک یان هیچ که سیکی دیکە بەستریت لە جیھاندا بو پرزگاریمان، بە هەوڵ و تەقەلای خوۆشمانەوێ.

هەموو ئایینەکانی دیکە ی میژووی مروۆفایەتی بیروۆکە ی تەنھا پشتبەستن بە باوەر بو بیتاوانی پەت دەکەنەوێ. دووپاتی دەکەنەوێ که پرزگاری بە پەوشت و ئاکاری باش بە دەست دیت، بە جوړیک که دەبیّت چاکە کاھمان لە خراپە کاھمان زیاتر بیّت. لە راستیدا ئەوێ مایە ی سەرسامی نییە، مروۆف هەموو کات وا دەزانیت و سورە لە سەر ئەوێ که دەتوانیت دەوری لە پرزگاریدا هەبیّت.

ئیمە بە گشتی پشت بە خوۆمان دەبەستین، مەگەر نە؟ وە ئیمە پیمان وایە که خودی خوۆمان بە سین. بیزار دەبین لەوێ که بیر لەوێ بکەینەوێ که بە هوۆی هەوڵ

a. “Before the Throne of God Above,” Charitie L. Bancroft, 1863.

و تهقه لای که سیکی دیکه وه له م بارودۆخه ی ئیستاداین. بیر له وهسته بکه وه که ده تبیت کاتیک که سیکی له باره ی کاره که ته وه یان ههر شتیکی دیکه که به نرخه له لات، پیت بلیت: ”بیگومان خوۆ ته وه ت به ده ستنه هیناوه، که سیکی پینداویت». به لام ته وه ریکی ته وه شته یه که له کاتی رزگاریماندا پرووده دات. وه کو دیاری نیعمه ت پیمان به خشراوه، وه هیچ به شدارییه کمان تیدا نییه - نه به راستودروستیمان، نه به وه رگرتنی سزای گوناوه کافمان، وه بیگومان نه به کاره چاکه کافمان (گه لاتیا ۲: ۱۶).

باوه پرکردن به عیسا وانا به ته واوی ده سته رداری ههر هیوایه کی دیکه ده بیت که پیت واییت به هوییه وه له به رده م خودا راستودروست ده بیت. ئایا متمانه ت به چاکه کارییه کانت هه یه؟ باوه ر وانا دانپیدانان به وه ی که کاره چاکه کانت هه رگیز به س نییه، وه ته نها متمانه کردنه به مه سیح. ئایا متمانه به دلّه باشه که ت ده که ییت؟ باوه ر وانا دانپیدانان به وه ی که هه رگیز دلّت باش نییه، وه ته نها متمانه به عیسا بکه ییت. به واتابه کی دیکه، باوه ر بازدانه له لیواری هه وزی و مه له و گوتنی: ”ئه ی عیسا، ئه گه ر نه مگر ته وه کو تایم پیدیت، هیچ هیوایه کی دیکه م نییه، جگه له تو هیچ رزگار کاریکی دیکه م نییه. ئه ی عیسا رزگارم بکه، ئه گینا ده مرم“.

ئه وه یه باوه ر.

تۆبه کردن - دیویکی دیکه ی دراوه که

په یامی عیسا بو گوئیگره کانی له (مه رقوس ۱: ۱۵) ئه مه بوو: ”کاته که هاتوو ته دی و پاشایه تی خودا نزیک بووه ته وه. تۆبه بکه ن، باوه ر به م مزگینیه بهینن“. ئه گه ر باوه ر پروو کردنه عیسا و پشت به ستنه پیی له پینا و رزگاریدا، ئه وا تۆبه کردن دیوه که ی دیکه ی دراوه که یه؛ واته دوور که و تنه وه یه له گونا و ره تکر دنه وه یه تی، وه پشت به ستن به توانای عیسا بو وازهینان لی، ته نانه ت کاتیک به باوه ر په وه به ره و پرووی ده چین. له بهر ئه وه په ترؤس به کومه له خه لکه که ی گوت: ”تۆبه بکه ن و بگه رینه وه بو لای خودا تا کو گوناوه کانتان بسرپینه وه، بو ئه وه ی له لای یه زدانه وه کاتی هه سانه وه تان ییت“ (کرداری نیردراوان ۳: ۱۹). وه پؤلس به هه مووان ده لییت که «تۆبه بکه ن و بو لای خودا بگه رینه وه و له ریگه ی هه لسوکه وتیانه وه تۆبه کردنه که یان ده ربخه ن“ (کرداری نیردراوان ۲۶: ۲۰).

له ژيانی باوه پداریدا، تۆبه کردن شتیکی ئاره زوومه ندانه نییه، به لکو به شتیکی گرنه و سه ره کییه. تۆبه کردن ئه و نیشانه یه یه که ئه وانه ی خودا پرگاری کردوون جیایان ده کاته وه له وانه ی که پرگار نه کراون.

زۆر خه لکم بینیوه که ده لئین: ”به لئ، عیسای به پرگارکار قبول کردووه، که واته من مه سیحیم. به لام هیشتا ئاماده نیم بو ئه وه ی وه ک پهروه ردگار قبولی بکه م. هه ندیک شت هه یه که ده بیئت کاری له سه ر بکه م.“ به دهر پرینیکی دیکه، ئه وان پییان وایه که ده توانن باوه ر به عیسا به یئن و پرگاریان بیئت، به بی ئه وه ی تۆبه بکه ن له گونا هه کانیان.

ئه گه ر له واتا راسته قینه که ی تۆبه کردن تینگه یین، ده بینین که بیروکه ی قبول کردنی عیسا به ته نها وه ک پرگارکار به بی ئه وه ی پهروه ردگار بیئت بیروکه یه کی پووچه. له لایه کی دیکه وه، بیروکه یه کی داد پهروه رانه نییه به گویره ی ئه وه ی کتییی پیروز له باره ی تۆبه کردن و پرگارییه وه ده یلیئت. بو هه وونه، عیسای پهروه ردگار هوشداریه ک ده دات و ده لئیت: ”ئه گه ر تۆبه نه که ن هه مووتان به و شیوه یه له ناوده چن“ (لوقا ۱۳: ۳). کاتیک ئیردراوان بیستیان که په ترۆس قسه ی کردووه له گه ل کرنیلیۆس، ستایشی خودایان کرد و گوتیان ”که واته خودا تۆبه کردنی ته نانه ت به ناجوله که کانیش به خشیوه بو ئه وه ی ژيانی هه تاهه تاییان هه بیئت“ (کرداری ئیردراوان ۱۸: ۱۱)، وه پۆلس له (دووهم کۆرنسۆس ۷: ۱۰) قسه ده کات له باره ی ”... تۆبه کرنی پرگاری...“.

جگه له وه، باوه ره ینان به عیسا له ناوه رپوکدا واتا باوه رکردن به راستی ئه وه ی عیسا ده یلیئت له باره ی خۆیه وه - ئه و پاشا له خاچدراوه که یه که له مردن هه ستایه وه و سه ره که وت بو ئاسمان؛ ئه وه ی شکستی به مردن و گونا هه یئا، وه ئه وه ی توانای پرگارکردنی هه یه. ئیستا چۆن ده کریت مرووف باوه ر به هه موو ئه وانه بکات، وه متمانه ی پی بکات و پشتی پی به ستیت، وه له هه مان کاتدا بلئیت ”به لام دانت پیدا نا ئیم که تو پاشای منی؟“ به ته واوی قسه یه کی پووچه. باوه ر به عیسا باسی گونا هه لده گریت - ئه و هیزه رکا به ره ی که عیسای پاشا به سه ریدا سه ره که وت. وه کاتیک باسی ئه و گونا هه نه بیئت، ئه و کاته باوه ر نا بیئت به و که سه ی که به سه ریدا زال بووه.

ههروهك عيسا له (مه تا ۶:۲۴) فرمووی: ”كهس ناتوانیت كۆيلایه تی دوو گهوره بكات، چونكه رقی له یه كیكیان ده بیته وه و ئه وهی دیکه ی خوشده ویت، یان ده ست به یه كیكیانه وه ده گریت و ئه وهی دیکه پشتگوئی ده خات. ئیوهش ناتوانن كۆیلایه ی خودا و پاره بن“. باوهر به عیسای پاشا، واتا ره تکرده وهی دوژمنه کانی.

تۆبه کردن بیگهردبوون نییه به لکو چوونه پال لایه نیکه

له دواى هه موو ئه و قسانه ی پیشوومان، مه به ستمان ئه وه نییه كه كه سی باوهردار هه رگیز هه له ناکات. تۆبه کردن له گونا و اتای ئه وه نییه چیت هه له ناکه ییت - به دلناییه وه ئه وه پروونات. باوهرداران هیشتا گونا هبارن، ته نانه ت له دواى ئه وهش كه خودا ژیانیکى رۆحی نویمان پی ده به خشیت، به رده وام ده بین له مملانی له گه ل گونا هه تا ئه و کاته ی له گه ل عيسا شکۆمه ند ده کریین (گه لاتیا ۵: ۱۷؛ یۆحه نا ۲: ۱). ته نانه ت ئه گه ر تۆبه کردن واتای کۆتایی راسته وخۆی گونا هه کامان نه بیته، ئه وا واتای ئه وه یه كه چیت به ناشته وایی له گه ل گونا هه کاماندا ناژین. جهنگیکى له ناوبه رى له گه ل هه لده گیرسیین، وه خۆمان ته رخان ده که ین بو ئه وه ی به هیزی خودا له هه موو لایه نه کانی ژیا مان به ره نگاری بیینه وه.

زۆریک له باوهرداران له مملانیدان له گه ل ئه و بیروکه یه ی تۆبه کردن، له به ر ئه وه ی به شیوه یه ک وا ده زانن ئه گه ر به راستی تۆبه یان کرد، ئیتر گونا هه دیار نامینی و تاقیکردنه وه که راده وه ستیت. وه کاتیک ئه وه پروونات هه ست به بیهیوایی ده که ن و گومان له راستی باوهریان به عيسا ده که ن. راسته کاتیک خودا ژیا نی نویمان پی ده به خشیت، توانامان ده دات پی بو به ره نگار بوونه وه له گه ل گونا هه و زالبوون به سه ریدا (یه که م کۆرنسۆس ۱۰: ۱۳)، به لأم له به ر ئه وه ی ئیمه به رده وام ده بین له مملانی له گه ل گونا هه تا ئه و کاته ی له گه ل عيسا شکۆمه ند ده کریین، پیویسته له بیرمان بیته تۆبه کردنی راسته قینه هه لویستی دل هه به رامبه ر به گونا هه زیاتر له وه ی گۆران بیته له ره فتاردا. ئایا رقمان له گونا هه بیته وه و دژایه تی بکه ین، یان شانازی پیوه بکه ین و پاریزگاری لی بکه ین؟

نووسه ریک ئه و راستییه ی به شیوازیکی جوان خستووه ته روو و ده لیت:

”جیاوازی نیوان کهسی بیواوهر و کهسی باوهردار به مهسیح، ئەوه نییه که یهکیکیان گوناھاره و ئەوهی دیکهیان بی گوناھه؛ به لکو یه که میان له پال گوناھه کانی راده وه ستیت که خوۆشی دهویت و دژی خودای گه وره ده وه ستیتته وه، وه ئەوهی دیکهیان له پال ئەو خودایه راده وه ستیت که ناشتی کرده وه دژی ئەو گوناھانه ده وه ستیتته وه که رقی لییه تی“^a.

کهواته له پال کێ راده وه ستیت: گوناھه کانت یان خودا؟

گۆرانی راسته قینه، به رهه می راسته قینه

کئیبی پیروژ پیمان راده گه یه نیت کاتیک که سیک به راستی تۆبه ده کات و باوهر به عیسا ده هیئت، ژیا نیککی رۆحی نوئی پی ده به خشریت. پۆلسی نیردرارو ده لیت: ”ئیهوش به هوۆ خراپه و گوناھه کانتانه وه مردبوون... خودا که ده وله مهنده له به زه یی، له بهر ئەو خوۆشه ویستیه مه زنه ی بو ئیمه ی ده رپریوه، ئیمه که به هوۆ گوناھه کان مردبووین، له گه ل مه سیح زیندووی کردینه وه. به نیعمهت رزگارتان بووه“ (ئه فه سوۆ ۲: ۱، ۴-۵). کاتیک ئەوه رووده دات، ژیا نمان ده گۆریت، ده سته جی نا، وه به خیرایی نا، ته نانهت به شیوه یه کی به رده وام هه می شه یی نا. ژیا نمان ده ست ده کات به گۆرین و ئیمه ش به رهه ممان ده بیت.

کئیبی پیروژ ده لیت که باوهر داران به جوړیک له خوۆشه ویستی و به زه یی و چاکه جیا ده کرینه وه که خودی عیسا پی جیا ده کریتته وه. پۆلس ده لیت که باوهر داری راسته قینه (به جوړیک کار ده کهن کاره که یان له تۆبه کردن ده وه شیتته وه) ”له ریگه ی هه ل سوکه وتیا نه وه تۆبه کردنه که یان ده ربخه ن“ (کرداری نیردراروان ۲۶: ۲۰). وه عیسا ده فهرمویت: ”هه ر داریک به به ره که ی ده ناسریتته وه. هه نجیر له درک لی ناکریتته وه، له تووترکیش تری نارنریتته وه“ (لوقا ۶: ۴۴). به واتایه کی دیکه، کاتیک ژیا نیککی رۆحی نوئی به خه لک ده به خشریت، ئەوا ئەو کارانه ده کهن که عیسا گوتیه تی، وه ژیا نیک ده ژین له و ژیا نه ده چیت که عیسا ژیا وه و به رهه میکی باش ده دهن.

تا که شت که پیوسته به رده وام لی وریا بین ئەوه یه که وای لیک بده ی نه وه ئەو

a. William Arnot, *Laws from Heaven for Life on Earth* (London: T. Nelson and Sons, 1884), 311.

بهره‌مانه هوکاري پرگاريمانن. ههردهم مهترسي ئه‌وه له ئارادايه کاتيک سوود و بهره‌مه‌که‌مان ده‌بينين، يه‌کسه‌ر ده‌ست بکه‌ين به پشتبه‌ستن پي له پيناو پرگاريمان، له‌بري پشتبه‌ستن به مه‌سيح. باوه‌پداري ئازيز ئاگاداري ئه‌م وه‌سوه‌سه و تاقیکردنه‌وه‌يه به؛ ئه‌وه بزانه که ئه‌و بهره‌مه‌ي هيناوه‌ته ته‌نها بهره‌مه و هيچي ديکه - بزانه که نيعمه‌تي خودا له مه‌سيحدا دروستي کردوه. پشتبه‌ستنت به بهره‌مه مه‌سيحيه کانت بو ئه‌وه‌ي چاکه‌کاني خودا له‌خو بگريه‌ت له کو‌تاييدا گوپيني باوه‌پته له عيساوه بو باوه‌پ به خودي خو‌ت. ئه‌مه‌ش هه‌رگيز رزگاري نيه.

پروو له کو‌ي ده‌که‌يت؟

ده‌پرسم چي ده‌که‌يت يان چي ده‌لئه‌ت کاتيک له پوژي هوکمدان له‌به‌ردهم خودا پاده‌وه‌ستيت بو ئه‌وه‌ي رازي بکه‌يت که به راستودروست داتبه‌يت يان هه‌موو به‌ره‌که‌ته‌کاني شانshine‌که‌يت پي به‌خشيته‌ت؟ کام کاري چاک يان هه‌لوپستي خواناسانه له گيرفانت ده‌رده‌هه‌نيت بو ئه‌وه‌ي کاري ته‌يکه‌يت و سه‌رسامي ئه‌و به‌ده‌سته‌هه‌يني؟ ئايا ژماره‌ي ئه‌و جارانه‌ي پيشان ده‌ده‌يت که له کلپسا ئاماده بوويت؟ ژياني خيزانيت؟ ژياني بيرکردنه‌وه نايابه‌که‌ت؟ له راستيدا تو هيچ کاريکي خراپت نه‌کردوه به‌خه‌ملاندني خو‌ت؟ ده‌پرسم داخوا چي بو به‌رز ده‌که‌يته‌وه به‌رده‌مي و پي ده‌لئه‌ت: ”خودايه، له‌سه‌ر هه‌ژماري ئه‌مه بي‌تاوانيم پابه‌گه‌ينه“.

په‌ت ده‌لئه‌م که هه‌موو باوه‌پداران چي ده‌که‌ن، ئه‌وانه‌ي که به نيعمه‌تي خودا ته‌نها باوه‌پيان به عيسا هه‌يه. به سادهي و ئاراميه‌وه ئاماژه بو عيسا ده‌که‌ن. ده‌لئه‌ن: ”ئه‌ي خودايه، ته‌ماشاي هيچ راستودروستيه‌کي ژيانم مه‌که، به‌لکو ته‌ماشاي کوپه‌که‌ت بکه. به راستودروست دامبني نه‌ک له‌به‌ر خودي خو‌م يان ئه‌و کارانه‌ي که کردوومه، به‌لکو به‌هو ئه‌وه‌وه. عيسا به‌و جوړه ژيا که ده‌بووايه من بژيم، ئه‌و مردنه‌ مرد که شايسته‌ي من بوو. وازم له‌هه‌موو ئه‌وانه هينا که متمانهم پي هه‌بوو، ته‌نها به‌وه‌وه په‌يوه‌ستم. ئه‌ي خودايه، له‌سه‌ر هه‌ژماري عيسا بي‌تاوانم بکه.“

به‌شی شه‌شهم

شانشین

له به‌ردهم شوینی پراوه‌ستانی ئوتومبیلی تایهت به کلّیساکه‌مان، تابلوویه کی مسی لیه قسه‌یه کی نه‌مری (جیم ئیلیهت) ی مزگینیده‌ری له‌سه‌ر هه‌لکه‌نراوه: «گه‌مژه نییه ئه‌وه‌ی ئه‌و شته ده‌به‌خشیّت که ناتوانیّت بیپاریژیّت، بو ئه‌وه‌ی ئه‌و شته به‌ده‌ستبه‌نییّت که ناتوانیّت له‌ده‌ستی بدات». من حه‌زم له‌و وته‌یه‌یه، چونکه به‌جوانی باج و پاداشتی باوه‌ردار ده‌خاته روو.

بیگومان هه‌لبژاردنی باوه‌ر به عیسا کاریکه باج و تیچوی زۆره (لوقا ۱۴: ۲۸). به‌لام راستیشه که ئه‌و پاداشتانه‌ی ده‌ستت ده‌که‌ویّت له‌به‌ر ئه‌وه‌ی باوه‌رت به مه‌سیح هه‌یه ئه‌وه‌نده نایابه به شیوه‌یه‌ک که باس نا‌کریّت: لیخو‌شبوونی گونا‌هه‌کان، له‌خو‌گرتنه‌وه‌مان له لایه‌ن خوداوه که ده‌بینه‌رۆله‌ی ئه‌و، هه‌بوونی په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل عیسا، دیاریی رۆحی پیروژ، ئازادی له‌سته‌می گونا‌ه، هاوبه‌شی له‌گه‌ل کلّیسا، هه‌ستانه‌وه له‌رۆژی دوایی و جه‌سته‌ی شکۆمه‌ند، چوونه‌نیو شان‌شینی خودا، ئاسمانی نووی و زه‌وی نووی، به‌سه‌ربردنی ژبانی هه‌تاهه‌تایی له‌گه‌ل خودا، وه‌بینینی پوخ‌سای - ئه‌مانه‌هه‌مووی به‌لّینی خودان بو ئیمه‌ که به‌هۆی مه‌سیحه‌وه به‌ده‌ستی ده‌هه‌نین. سه‌یر نییه که پۆل‌سی نێردراو ئه‌و ده‌قه له‌پنجه‌مبه‌ر ئیشایا وه‌رده‌گریّت که ده‌لّیت:

”ئه‌وه‌ی هیچ چاویک نه‌هه‌یینوه،

هیچ گوئیه‌ک نه‌هه‌یستوه و

به‌بیری هیچ مرۆفیکدا نه‌هاتوه،

ئه‌وه‌ی خودا ئاماده‌ی کردوه بو ئه‌وانه‌ی خو‌شیان ده‌ویّت“

(ئیشایا ۲: ۹)

ژبانی باوه‌رداران ته‌نها په‌رۆشی نییه بو خو‌لادان له‌تورپه‌یی خودا، به‌لکو زۆر له‌وه زیاتره! ئه‌وه‌یه که په‌یوه‌ندییه‌کی راست هه‌بیّت له‌گه‌ل خودا، وه‌له‌کو‌تاییدا بو هه‌تاهه‌تایه‌ چێژ له‌په‌یوه‌ندییه‌که‌ت وه‌رده‌گریّت له‌گه‌لی. ئه‌وه‌ش واتای ئه‌وه‌یه

که خهريکين شتيک به ده سته هينين که ناتوانريټ له ده سته بريټ - د هينه هاوالاتي شانسينه هه تاهه تاييه کي.

له و چرکيه وه که که سيک باوهر به عيساي مه سيح ده هينيت، بو هه تاهه تاييه هه موو شتيک له ژيانيدا ده گوږيټ. من ده زانم هه نديک کات ئه و هه سته ت نييه. من ناييم که ژيانت رهنگاوهرنگ ده بيټ و له ئاسماندا ئاههنگت بو ده گيږن و دوزه له و زورنا ليده دريټ و فريشته کان گوږانيت بو ده لين (به لايه ني که م ئيمه ناتوانين گويمان ليمان بيټ)، به لام راستييه که ئه وه يه که هه موو شتيک ده گوږيټ. پوټسي نيردراو ده ليټ که خودا «له ده سه لاتي تاريکي ده ربازي کردين و ئيمه ي بو شانسيني کوره خو شه ويسته که ي گواسته وه» (کولوسي ۱: ۱۳).

شانسيني خودا چييه؟

شانسيني خودا بابه تيکي گرنکه له په يمانی نويدا. عيسا خو ي به بهرده وامي باسي کردوو و فهرموويه تي: ”توبه بکن، شانسيني ئاسمان نزيکه“. له و چوارچوپويه دا تايه تيک له (کرداري نيردراوان ۲۸: ۳۱) خزمه تي پوټسيمان بو پوخت ده کاته وه و ده ليټ: ”به وپه ري نازايي و بي کوټسپ شانسيني خوداي راده گه ياند و سه باره ت به عيساي مه سيح خاوه ن شکو خه لکي فيرده کرد“. وه نووسه ري نامه ي عيرانييه کان دلخوشه به و راستييه ي که باوهر داران به مه سيح ”شانسينيک وهرده گرين که ناهه ژيټ“ (عيرانييه کان ۱۲: ۲۸). وه په ترؤس خوينه ره کاني هان ده دات بو بيروکه ي پيشوازي گه رميان له شانسيني خودا «پيشوازييه کي گه رمتان لي ده کريت بو چوونه ناو شانسيني هه تاهه تايي عيساي مه سيح په روه ردگار و پرزگار کارمان“ (دووهم په ترؤس ۱: ۱۱). وه له سپاره ي ئاشکرکردن، هه موو کوټمه له که به ستايشه وه له ئاسماندا ده لين ”ئيستا پرزگاري و هيژ و شانسيني خودامان و ده سه لاتي مه سيحه که ي هاتوو، چونکه ئه و سکا لاکاره ي له خوشک و براکامان، که شه و و پوژ له بهرده م خوداماندا سکا لاي ليمان ده کرد، فيرديرايه خواره وه“ (ئاشکرکردن ۱۲: ۱۰).

به لام به دياريکراوي ئه و شانسينه چييه؟ قه له مپروه يان ناوچه يه که که خودا ده سه لاتي تاييه تي به سه ريده هيه؟ تايي کليسا يه؟

ئایا شانشین ئیستا لیرهیه، یان شتیکه هیشتا چاوه‌رپی ده‌که‌ین - شتیکه له داهاتوودا دیت؟ وه لهو بابه‌ده‌دا، به دیاریکراوی ئەوانه کین که له شانشینى خودا ده‌بن؟ ئایا خودا پاشای هه‌مووان نییه، جا ئە‌گەر باوه‌ردار بیت یان نا؟ ئایا هه‌موومان له شانشین‌که‌یدا نین، ئایا ناتوانین کار بکه‌ین بۆ دامه‌زراندنی شانشین‌که‌ی، ئە‌گەر باوه‌رمان به مه‌سیح بیت یان نا؟

با هه‌ول بده‌ین له هه‌ندی‌ک لهو پرسیارانه تیبگه‌ین به له‌به‌رچاوغرتنی چه‌ند شتی‌ک که کتیبی پیروژ له‌باره‌ی شانشینى خوداوه‌ فی‌رمان ده‌کات.

فه‌رمانه‌وایی‌ پرزگاریى خودا

یه‌که‌م، شانشینى خودا فه‌رمانه‌وایی‌ پرزگاریى خودایه له‌سه‌ر گه‌له‌که‌ی. وه وشه‌ی شانشین له به‌هێزترین وشه‌کانه که ئاماژه‌ی به‌هێز له‌خۆ‌ده‌گریت، وه له‌م حاله‌ده‌دا ئە‌و ئاماژانه به لای ئالۆزیدا ده‌چن. هه‌میشه کاتیک بیر له شانشین ده‌که‌ینه‌وه، بیر له پارچه زه‌وییه‌کی دیاریکراو ده‌که‌ینه‌وه که سنوریکى باشی بۆ دانراوه؛ له‌لای زۆرینه‌مان شانشین وشه‌یه‌کی جوگرافییه. به‌لام له کتیبی پیروژدا ئاوا نییه. به‌گویره‌ی کتیبی پیروژ، باشترین پینگا بۆ تیبگه‌یشتن له شانشین ئە‌وه‌یه که وه‌کو پاشایه‌تی چاوی لى بکه‌ین، نه‌ک شانشینیکى ئاسایی. له‌به‌ر ئە‌وه، شانشینى خودا فه‌رمانه‌وایی و سه‌روه‌ری و ده‌سه‌لاتی خودا ده‌گریت‌ه‌وه (زه‌بووری ۱: ۱۴۵، ۱۱، ۱۳).

به‌لام وشه‌یه‌کی گرنگی دیکه هه‌یه پێویسته بۆ پیناسه‌که‌مان زیادى بکه‌ین. کتیبی پیروژ پیمان راده‌گه‌یه‌نیت که شانشین ته‌نها فه‌رمانه‌وایی و سه‌روه‌ری نییه، به‌لکو فه‌رمانه‌وایی پرزگارییه؛ سه‌روه‌رییه‌که‌ پره له خۆ‌شه‌ویستی که به گه‌له‌که‌ی ده‌به‌خشیت.

راستییه‌که‌ی ئە‌وه‌یه که ته‌نانه‌ت یه‌ک مه‌تر له‌م گه‌ردوونه و یه‌ک که‌س نییه که سه‌ربه‌خۆ بیت له فه‌رمانه‌وایی خودا، یان به هه‌ر شی‌وه‌یه‌ک له ده‌ره‌وه‌ی ده‌سه‌لاتی خودا بیت. ئە‌و به‌دی‌هێنه‌ری هه‌مووانه، ئە‌و ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر هه‌موو شتی‌کدا هه‌یه، هه‌مووان حوکم ده‌دات. به‌لام کاتیک ده‌سته‌واژه‌ی ”شانشینى خودا“ له کتیبی پیروژدا به‌کارده‌هێنریت، ئە‌وا به دیاریکراوی ئاماژه‌ی ده‌کات به فه‌رمانه‌وایه‌تیى خودا له‌سه‌ر

گه له که ی، وه سه روه ری ئه وه به سه ر ئه وانه ی له پړگه ی مه سیحه وه پزگاری کردوون. پۆلوسی نیردراو به وه شیوه یه باسی گواستنه وه ی باوه پدارانی کردووه له ده سه لاتی تاریکیه وه بو شانشینى مه سیح (کوّلوسی ۱: ۱۲-۱۳)، وه مکور بووه له سه ر ئه وه ی که خراپه کاران شانشینى خودا به میرات وه رناگرن (یه که م کورنسوس ۶: ۹).

که واته به ساده یی شانشینى خودا به وه پیناسه ده کریت که فه رمانه روه ایه تی وه سه روه ری وه ده سه لاتى پزگاریى خودا به سه ر ئه وه که سانه ی به عیسا ئه وانى کړپوه ته وه.

شانشینیک دیت

دووه م، شانشینى خودا لیره یه. کاتیک عیسا ده ستى به خزمه ته که ی کرد له سه ر زه وى، په بامیکى سه رسورپه ینه ری جار دا: ”تۆبه بکه ن، چونکه پاشایه تی ئاسمان نزیك بووه ته وه“ (مه تا ۳: ۲). له راستیدا، ده توانریت به وه شیوه یه وه رگپرانى بو بکریت: «تۆبه بکه ن، له بهر ئه وه ی شانشینى خودا هاتووه!»

جوله که کان چه ندین سه ده چاوه پروان بوون، هیوادار بوون و نوژیان ده کرد له پیناوی ده رکه وتنى شانشینه که، وه له پیناوه وه پوژه ی که خودا پاشایه ک له سه ر زه وى داده نیت و له کو تاییدا گه له که ی بیتاوان ده کات. وه ئیستا عیسا پینان راده گه یه نیت - ئه وه دارتاشه ی بووه ماموستا - ئه وه پوژه ی چاوه رپیان ده کرد لیره دا بووه ته راستى.

نه ک هه ر ته نها ئه وه، به لکو پیی راگه یانندن که شانشینى خودا له ودا ده ستى پیکرد! وه عیسا له (مه تا ۱۲: ۲۸) کاتیک فه ریسبییه کان عیسا یان تۆمه تبار کرد به وه ی که به ده سه لاتى شه یتان پوچه پیسه کان ده رده کات، سه رزه نشتى کردن و بانگه وازیکی سه رسورپه ینه ری پیشکه ش کردن کاتیک فه رمووی: ”به لام ئه گه ر من به پوچی خودا پوچی پیس ده ربکه م، ئه وا پاشایه تی خودا هاتووه ته سه رتان“. ده بینیت چی ده لیت؟ پرونه که عیسا پوچه پیسه کانی ده رده کرد، وه به پوچی خودا ئه وه ی ده کرد، وه رایدگه یه نیت که له کو تاییدا به لینی خودا بو پزگاری گه له که ی ده ستى پیکرد. شانشینه که هاتووه.

ئای له و بیروکه نایابه! به جه سه ته بوونى عیسا زیاتر بوو له وه ی ته نها سه ردانیکى

خودای به دیهینه بیّت. سه ره تا هیّرش پچه وانه ی کوّتایی و ته واو بوو که خودا پیّی هه ستا بوّ سه ره هه موو نه وانه ی که له گهّل که و تنی ئاده م هاته ناو جیهانه وه له گونا و مردن و ویرانی.

ده توانیت له هه موو ژیانی عیسا له په یمانی نویدا ئه و جه ننگه هه لگیرساوه ببینی. عیسا ی پاشا چووه بیابان بوّ روبه روبروونه وه ی شه یتان - ئه و شه یتانه ی که چه ندین سالّ پیشتر ئاده می فریو دا و دنیای خسته ناو خراپه وه - به شیوه یه کی یه کلاکه ره وه شکستی به شه یتان هیّنا! دهستی له چاوی پیاو پکی دا که به زگماک کویر بووو، بوّ یه که م جار چاوی به پروناکی ببینی. ته ماشای گوپکی تاریکی کرد و هاواری کرد: ”له عازره وه ره دهره وه!“ چنگی مردن له سه ره مروّف لاواز بوو کاتیک پیاوه مردوه که هاته دهره وه!

وه له سه ره پرووی هه موو شتیکه وه، شکستی به خودی گونا هینا کاتیک له سه ره خاچه که هاواری کرد: ”ته واو بوو!“ له کوّتاییدا به ته واوی چنگی مردن شکستی هیّنا کاتیک فریشته که گوتی: ”بوچی له نیو مردووان به دوا ی زیندووه که دا ده گه رین؟ ئه و لیره نییه، به لکو هه ستایه وه!“ (لوقا ۲۴: ۵-۶). به و شیوه یه هه نگا و به هه نگا و عیسا شوینه واری که و تنی مروّف (گونا ه) ی نه ده هیّشت. پاشای شه رع ی هاته ناو ئه م جیهانه وه، وه شکستی هیّنا به هه موو ئه و به ره به ستانه ی له به رده م دامه زراندنی شانشینکه ی بوون - گونا ه، مردن، دۆزه خ و شه یتان.

واتا پیشوخت زۆر به ی به ره که ته کانی شانشین بوّ ئیمه یه. له بهر ئه وه عیسا به قوتابیه کانی فهرموو که ”یارمه تیده ریکی دیکه“ ده نیّیت، رۆحی پیروژ، که رابه رایه تییان ده کات و سه رزه نشتیان ده کات له سه ره هه موو گونا هیّک و پیروزیان ده کات. به هه مان شیوه، باوه ردارانی ئه مرپو ده زانن واتای چیه که کورپی له خوگیراوه ی خودا بیت له نیو خیزانی خودا و واتای ناشتبوونه وه چیه له گه لی. ته نانه ت پوّلسی نیّردراو ده لیت که خودا وا له ئیمه ده پروانیت که له گهّل مه سیح هه ستاینه وه و له گه لی له سه ره ته ختی پاشایه تی دانشین (ئه فه سوّس ۲: ۶).

ئه مه راستیه کی زۆر هاندره. به لام شتیک دیکه ی گرنگ هه یه پیویسته لی تیّیگه ی.

هیشتا شانشین ته‌واو نه‌بووه

سییه، هیشتا شانشین خودا ته‌واو نه‌بووه، وه ته‌واو نابیت هه‌تا ئه‌و کاته‌ی بۆ دووهم جار عیسا‌ی پاشا دیت. له‌گه‌ڵ هه‌موو ئه‌وه‌ی عیسا‌ کردی بۆ شکسته‌پێنان به‌ هیزه‌کانی خراپه‌، به‌ شیوه‌یه‌کی ته‌واو و کۆتایی فه‌رمانه‌روایی خودای له‌سه‌ر زه‌وی دانه‌مه‌زراندوو - به‌لانی که‌م هه‌تا ئیستا داینه‌مه‌زراندوو. پیاوه‌ به‌هیزه‌که‌ (شه‌یتان) به‌سه‌راوه‌ته‌وه‌، به‌لام تیکنه‌شکاوه‌. عیسا‌ شکستی به‌ خراپه‌ هیناوه‌، به‌لام هیشتا به‌ ته‌واوی وێرانی نه‌کردوو. وه‌ دامه‌زراندنی شانشین خودای راگه‌یانده‌، به‌لام کاره‌که‌ هیشتا به‌ شیوه‌یه‌کی ته‌واو جیبه‌جی نه‌کراوه‌.

عیسا‌ باسی رۆژێکی کرد له‌ داها‌توو، له‌ کۆتاییدا شانشین خودا ته‌واو ده‌بیت. کاتیک گوتی که‌ له‌و رۆژه‌دا ”فریشته‌کانی ده‌نی‌ریت و هه‌موو هوکارێکی گونا‌ه و خراپه‌کاران له‌ شانشینیه‌که‌ی کۆده‌که‌نه‌وه‌ و... ئه‌وسا راستدروستان له‌ شانشینیه‌ باوکیاندا وه‌ک رۆژ ده‌دره‌وشینه‌وه‌“ (مه‌تا ۱۳: ۴۱-۴۳). هه‌روه‌ها به‌ په‌رۆشه‌ بۆ کۆتا شیو، بۆ ئه‌و رۆژه‌ی که‌ جارێکی دیکه‌ له‌گه‌ڵ قوتابیه‌کانی له‌ شه‌رابی تری ده‌خواته‌وه‌: «پیتان ده‌لیم: له‌مه‌ودوا ئیتر له‌م به‌ره‌مه‌ی میو ناخۆمه‌وه‌، هه‌تا ئه‌ورۆژه‌ دیت که‌ سه‌ر له‌ نوێ له‌ شانشینیه‌ باوکم له‌گه‌لتان ده‌یخۆمه‌وه‌“ (مه‌تا ۲۶: ۲۹).

هه‌روه‌ها پۆلسیش په‌رۆشه‌ بۆ هه‌ستانه‌وه‌ی هه‌تاه‌تایی مردوو‌ان (یه‌که‌م کۆرنسۆس ۱۵)، وه‌ به‌ خه‌لکی شاری ئه‌فه‌سۆس ده‌لێت که‌ ئه‌وان به‌ رۆحی پیرو‌ز مۆر کراون ”پیشه‌کی ده‌سته‌به‌ری میرا‌ته‌که‌مانه‌، بۆ کرینه‌وه‌ی گه‌لی تایبه‌تی خودا، بۆ ستایشکردنی شکۆیه‌که‌ی“ (ئه‌فه‌سۆس ۱: ۱۴). وه‌ پاشان پێیان ده‌لێت که‌ خودا رزگاری کردوون ”تا‌کو له‌ دنیای داها‌توو ده‌وله‌مه‌ندی نیعمه‌تی بی‌ هاوتای خۆی له‌ ریگه‌ی میهره‌بانیه‌که‌یه‌وه‌ بۆ ئیمه‌ ده‌ربخات که‌ له‌گه‌ڵ عیسا‌ی مه‌سیحدا یه‌کین“ (ئه‌فه‌سۆس ۷: ۲). هه‌روه‌ک پۆلسی نێردراویش قسه‌ ده‌کات سه‌باره‌ت به‌ ”ئه‌و رزگارییه‌ی ئاماده‌یه‌ له‌ کۆتایی زه‌مانه‌ را‌بگه‌یه‌نری“ (یه‌که‌م په‌ترۆس ۱: ۵).

وه‌ نووسه‌ری نامه‌ی عیبرانیه‌کانش بۆ خوینه‌رانی ده‌نووسیت: ”ئه‌وانه‌ی له‌سه‌ر زه‌ویدا نامۆ و بی‌گانه‌ن“ (عیبرانیه‌کان ۱۱: ۱۳)، وه‌ پێویسته‌ ئه‌وان بگه‌رپن له‌ «ئه‌و

شاره‌ی... که بناغیه‌کی چه سپاوی هه‌یه، ئه‌وه‌ی خودا ئه‌ندازیار و دروستکه‌ره‌که‌یه‌تی“
(عیبرانییه‌کان ۱۱: ۱۰).

هیوای گه‌وره‌ی باوه‌رداران، وه ئه‌و شته‌ی که په‌رۆشین بۆی و له‌پیناویدا به‌دوای
هیز و هانداندا ده‌گه‌رین، ئه‌و پۆژه‌یه‌ که پاشاکه‌مان ئاسمانه‌کان به‌جیده‌هیلّی
و ده‌گه‌ریته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی شانینه‌ شکو‌داره‌که‌ی دامه‌زینیت، له‌ کو‌تاییدا و بۆ
هه‌تاهه‌تایه. له‌و ساته‌ شکو‌داره‌دا هه‌موو شتیک له‌م جیهانه‌دا چاکده‌بیته‌وه، ئه‌و
کاته له‌ کو‌تاییدا دادپه‌روه‌ری دیته‌ دی، وه بۆ هه‌تاهه‌تایه خراپه‌ ده‌دۆریت، بۆ یه‌ک
جار و هه‌تاهه‌تایه راستودروستی ده‌چه‌سپیت. خودا به‌لین ده‌دات و ده‌لّیت:

”پروانن، من له‌ داهاتوودا ئاسمانی نوێ و

زه‌وی نوێ به‌دی ده‌هینم و

ئه‌وانه‌ی پیشوو نه‌ باس ده‌کرین و

نه‌ به‌ مێشکدا دینه‌وه.

به‌لکو ئیوه بۆ هه‌تاهه‌تایه دل‌خۆش و شاد بن

له‌وه‌ی من به‌دی ده‌هینم،

چونکه ئه‌وه‌تا من ئۆرشه‌لیمی شاد به‌دی ده‌هینم و

دانیشه‌توانه‌که‌ی دل‌خۆش ده‌بن.

به‌ ئۆرشه‌لیم دل‌خۆش ده‌بم و

به‌ گه‌لی خۆم شاد ده‌بم،

چیت له‌ناویدا ده‌نگی گریان و هاوار نایسته‌ریت“ (ئیشایا ۶۵: ۱۷-۱۹).

وه پیغه‌مبه‌ره‌که‌ پیمان ده‌لّیت له‌و پۆژه‌دا:

”خراپه‌ و گه‌نده‌لی ناکه‌ن له‌ هه‌موو کتۆی پیروزم،

چونکه زه‌وی پر ده‌بیت له‌ ناسینییه‌زدان

هه‌روه‌ک ئاو ده‌ریا داده‌پۆشیت“ (ئیشایا ۱۱: ۹).

کاتیک مندال بووم پیم وابوو که چاره نووسی باوه پدار ئه وه یه که ژيانی هه تاهه تایی له خزمه تی کلّی سایه کی رّوحی به سه رببات. ئەمه نه تهنها بیروکه یه کی مه ترسیداره، به لکو ته واو هه له یه. خودا ده یه ویت که جیهانیکی نویی دوور له گونا و مردن و نه خووشی بو گه له که ی به دیه پینئ. جهنگ کو تایی پیدیت، سته مکاری نامینئ، وه بو هه تاهه تاییه خودا له گه ل گه له که ی نیشته جئ ده بیت. هیچ که سیک له گه لی خودا دیسان نامریت، وه جاریکی دیکه چاوه کانیان فرمیسکی لی نارژیت. کو رپه له چهند پرۆژیک ناژیت و بهریت. ئیتر شیوه ن ناگیرین و بریندار نابین و ناگریین. ئیتر بیری نیشتیمان و ولات نابین. یۆحه نا له سیپاره ی ئاشکرکردن پیمان ده لیت که خودا خووی هه موو فرمیسکیکی چاومان ده سریت و له کو تاییدا پرووی ئه وه ده بینین!

پای تو چیه سه باره ت به هه موو ئه وه ی گویت لیی بوو؟ یه که مین شت که ده کرئ بیری لی بکه مه وه ئه وه یه: ئەه ی عیسی پهره ردار زوو وه ره! هه موو کات سه رسام ده بم کاتیک که سانیک ده بینم باسی ئه وه هه موو به لینه ده که ن - ئاسمانی نووی و زه وی نووی، وه شاری ئاسمانی که خراپه کاری نایه ته ناوی، ئه وه جیهانه ی دووره له مردن و جهنگ و سته م، گه لی خودا به خو شحالییه وه له به رده م خودا ده ژین - ئینجا پاش ئه وه به دوای ئه وه به لینه ده ده گه رین و ده لین: ”باشه، با پروین و ئه وه به پیننه دی!»

له راستیدا، ئیمه ی مروّف ناتوانین شانشینى خودا رابگه یه نین و ته واوی بکه یین. له گه ل هه موو کو ششه باشه کامان بو ئه وه ی جیهان بیته شوینیکی باشت، ئه وه شانشینه ی له کتیبی پیروژدا به لینى دراوه نایه ت ته نها له وه کاته ی دووباره عیسی پاشا به خووی دیت بو ئه وه ی ئه وه به پینته دی.

پیویسته هه رده م ئه وه شته گرنگه مان له بیر بیت و ئه وه ش به لانى که م له بهر دوو هوکار: یه که م، له بهر ئه وه ی پاریزگاریمان لی ده کات له گه شینی هه له و هه لّخه له تاندن سه باره ت به وه ی ده توانین بیکه یین له م جیهانه شکسته خوار دووه دا. بیگومان باوه پداران ده توانن چهند گورانکاریه ک بکه ن له کو مه لگادا، پیشت له میژووشدا ئه وه رویداوه، هیچ هوکاریکم نییه بو گومان له پرووانی ئه وه له چهند شوینیک و ته نانه ت له سه رده می ئیستاشماندا ههروهک له داها تووش ئه وه پرووده دات. باوه پداران کردوویانه،

دهشتوان گۆرانکاری باش له جیهان بکهن - ئەو گۆرانکاریانە شۆ بۆ خودا و عیسی مەسیح دەگەرێتتەوه لهبەردەم خەلکی جیهان.

بەلام پێم وایه که بەرپۆهچوونی بابەتەکه بەگۆیرە کتییی پیرۆز ناچارمان دەکات بەهوی دانی پێدا بنیین که سەرکەوتنە کۆمەلایەتی و رۆشنیریه کامان هەردەم بە لاوازی دەمینێتەوه و بەردەوام نابێت، هەتا ئەو کاتە مەسیح بۆ جاری دووهم دێتەوه. هەرگیز باوەرداران ناتوانن شانشینی خودا بهێننه دی، تەنها خودا دەتوانێت ئەوه بکات. ئۆرشەلیمی ئاسمانی له ئاسمانەوه دادەبەزێت، له نهبوونەوه بنیاد نازێت.

دووهم، لهوه گرتگتر، کاتیکی باسی ئەوه دەکەین که شانشینی خودا بنیاد نازێت هەتا هاتنەوهی دووهمی عیسا، ئەوه وامان لێدەکات که هیوا و هەست و سۆزمان لەسەر خودی عیسا بێت. لەبری ئەوهی بگەرێن له هەندیک هیژ و چالاکی مروفانه یان له دەسەلاتی مروفانه یانیش تەنانەت له هەول و کۆششی خۆمان بۆ چاککردنەوهی هەموو شتیکی، تەماشای ئاسمان دەکەین و لهگەڵ یۆحەنای تێردراو هاوار دەکەین: «ئامین، ئەو عیسا پەرورەدگار وەرە!» زیاتر پەرۆش دەبین بۆ هاتنەوهی، له نوێژە کامان بۆی دڵگەرمتر دەبین، خۆشەویستیمان بۆی قوولتر دەبێتەوه. بە کورتی، حەز و هیواکامان بە چەسپاوی - بە شیۆهیهکی راست - لەسەر پاشای شانشین دەبێت، نەک لەسەر شانشین.

بەدەنگەوههاتنی پاشا

چوارەم، چونە نێو شانشینی خودا بە تەواوی پشت دەبەستێت بە بەدەنگەوههاتنی کەسەکه بۆ پاشا. عیسا زۆر بە روونی سەبارەت بەوه قسە کردووه. دەبینین چەندین جار و بەردەوام وا دەکات بەدەنگەوههاتنی کەسەکه بۆ پەيامەکهی تاکە لایەنی یەکلاکەرەوه بێت بۆ ئەوهی کەسیک بچێتە ناو شانشینەکهی. بێر له قسەي گەنجە دەولەمەندەکه بکەوه که پرسیاری له عیسا کرد: ”چی بکەم تاکو ژيانی هەتاهەتایی بە میرات وەر بگرم؟“ له کۆتاییدا عیسا وەلامی دا، بۆه «شوینم بکەوه»، ئەمە بۆ ئەو گەنجە واتای ئەوه بوو واز بهێنێت لهوهی متمانە بە سامانەکهی بکات، وه باوەری بە عیسا هەبێت (مەرقۆس ۱۰: ۱۷، ۲۱).

چەندین جار عیسا دەلێت کە خودا هێلکی جیاکەرەوهی پرۆن دەکێشێت و مەرۆفەکان لە یەکتەر جیاکەرەوه - پرزگار بووان لەوانە جیاکەرەوه کە پرزگاریان نەبوو. تاکە شت کە جیاوازی دەکات لە نێوان ئەم دووانە چۆنیەتی کاردانەوهی کەسەکانە بەرامبەر بە عیسا پاشا. ئەمە مەبەستە کە یەتی لە چیرۆکی مەر و بزنی لە (مەتا ۲۵). لە کۆتاییدا، جیاوازی لە نێوان «وەرن» و «لیم دوور بکە ونەوه» چۆنیەتی کاردانەوه و بەدەنگەوه هاتنی هەر کەسێکە لە گەڵ عیسا کاتێک پەيامی پرزگاری پێشکەش دەکریت لەلایەن «برایەکانییەوه»، واتا گەله کە ی.

وه بە دنیاییەوه، یە کەم شت کە وامان لێ دەکات لە نێو گەلی عیسا دا بین، مردنی ئەوه لە سەر خاچ لە پیناوی ئیمە. ئەمەش بەراستی شتیکی سەرسامکەرە دەربارە ی عیسا، واتە تەنها ئەوه سەر سوپهینەر نییە کە عیسا پاشایە یان دەستی کردوو بە شانشینی خۆشەویستی و بەزەیی. بەراستی، ئەوه زۆر سەرسامکەر نییە؛ هەموو جوله کە یە ک دەیزانی کە پۆژیک ئەوه پروودەدات؛ بەلام ئەوهی جیی تێرمانە لە مزگینیی مەسیحدا ئەوه یە کە پاشا مرد بۆ ئەوهی گەله کە ی پرزگار بکات؛ ئەو مەسیحە ی کە جوله کە کان چاوه رێ بوون بێتە پاشای زەمینی، بووه مەسیحی لە خاچدا راو.

بە درێژایی چەندین سەدە، جوله کە کان هیوایان بە هاتنی مەسیحی پاشا هەبوو بۆ ئەوهی پرزگاریان بکات. هەر وه ک چاوه رێ بوون بۆ هاتنی بەندە ی ئازار چیژتوو ی خودا (کە ئیشایا لە بارە یه وه پیشبینی کردبوو)، هەر وه ک هەتا پرا دە یە ک پیشبینیان لە بارە ی «کۆری مەرۆف» ی خوداییه وه کردبوو کە لە کۆتایی زەمانە دەردە کە ویت (دانیال). بەلام ئەوهی تەواو لێی تینە گەیشتن ئەوه بوو کە ئەو سێ کە سایە تییه دە گەریتە وه بۆ هەمان کەس! هیچ کە سیک ئەو سێ کە سایە تییه پیکه وه نابه ستیتە وه - بەلای کەم هەتا هاتنی عیسا.

بەلام عیسا سەبارەت بە خۆی رایگە یاند نە ک بەو پێه ی ئەو کە سە یه هیواکانی گەلی ئیسرا ئیل دە هینتە دی بۆ هاتنی مەسیح (یان پاشا)، بە لکو بە رده وام ئاماژە ی بۆ خۆی دە کرد کە ئەو «کۆری مەرۆف» ی خوداییه کە لە دانیال بە شی حەوت باس کراوه. بە لکو لە وه ش زیاتر، عیسا باسی کۆری مەرۆفی کرد کە هاتوو «خزمەت بکات و ژیا نی خۆی بە خت بکات بۆ کرپنە وه ی خە لکیکی زۆر» (مەر قووس ۱۰: ۴۵).

که به بی هیچ گومانیک ناماژه دهکات بو بهندهی نازارچیژتووی خودا که له (ئیشایا ۵۳: ۱۰) باس کراوه.

ده بینیت که عیسا چی پراده گه یاند؟ ده یگوت که ئه وه موو پوؤل و که سایه تیه کانی هیئاوه ته دی: مه سیح که له ره چه له کی داوده وه هاتووه، وه بهندهی نازارچیژتووی خودا که له ئیشایا باسی کراوه، وه کوری مروؤف که له دانیال باسی کراوه! عیسا سروشتی کوری مروؤفی خودایی وه رگرت و نازاره کانی بهندهی چیژت له بری مروؤف، له کو تایدیدا به پوؤلی رزگاری هه مووی له مه سیحدا کو کرده وه. به تپه پینی کات، عیسا هه موو داوه کانی هیوای جوله که ی کو کرده وه، ئه و پاشایه زور زیاتر بوو له وهی ته نها پاشایه کی زه مینی شو رشیگپر بی ت هه روه ک جوله که کان هیوایان ده خواست. پاشایه کی خزمه تکاری خودایی بوو، نازار ده چیژیت و ده مریت له پیناوی گه له که ی بو ئه وهی رزگار بوونیان بو مسوگر بکات، وه له به رده م باوکی بیتوانیان بکات، به شکووه بیانباته ناو شان شینه که ی.

له سایه ی ئه مه دا، سه یر نییه که عیسا وای کردووه چوونه ناو شان شینه که ی ته نها پشت ده به ستیت به تو به کردنی که سه که له گونا و متمانه کردنه به مه سیح و که فاره ته که ی له سه ر خاچ. کاتیک عیسا قسه ده کات سه باره ت به «ئینجیلی شان شین»، مه به ست له و ناماژه یه ئه وه نییه که شان شینه که هاتووه، به لکو بو ئه وهی رایبگه یه نیت که شان شینه که هاتووه و ده توانیت بجیته ناوی ئه گه ر قسه بکه یت له گه لم، من پاشام، به باوه ر به وهی ته نها من ده توانم رزگارت بکه م له گونا هه کانت.

بو یه، بوون به هاو لاتی شان شینی مه سیح ته نها بابه تی ئه وه نییه که «ژیانی شان شین بژیت» یان «شوینی فوونه ی عیسا بکه ویت» یان «به و شیوه یه بژیت که مه سیح ژیا». له راستیدا، هه ر که سیک ده توانیت به خو ی بلیت «شوینکه وته ی عیسا» یان ئه و «ژیانی شان شین ده ژیت» له کاتیکدا هیئا له ده ره وهی شان شینه. هه ر وه ک ده ته ویت ده توانیت ئه و شیوه یه بژیت که عیسا ژیاوه، به لام ئه گه ر به تو به کردن و باوه روه نه یه یته لای پاشا له خاچدراوه که، که ته نها پشت به و به ستیت وه ک قوربانییه کی ته واو بو گونا هه کانت، وه تاکه هیوای رزگاریت، نابیته باوه رداریکی راسته قینه و هاو لاتی شان شینه که ی.

ئەو پىڭايەى كە دەتوانىن پىيەوۋە بچىنە ناو شانشىنى مەسىح، ئەوۋىيە كە بچىنە لاي پاشاكە، نەك بۆ ئەوۋى وای دابنىين كە نموونەيەكى مەزنىە فېرمان دەكات چۆن بە شىۋەيەكى باشتر بژىن، بەلكو بە سادەيى ئەوۋىيە متمانەمان ھەيىت كە ئەو پەرۋەردگارى لەخاچدراو و ھەستائوۋىيە كە تەنھا ئەو دەتوانىت پزگارمان بكات لە سزاي مەرگ. لە كۆتايىدا، تاكە پىڭا بۆ چوونە ناو شانشىن خوئىنى پاشاكەيە.

بانگھىشتىك بۆ ژيان لەپىناو پاشاكە

پىنجەم، بوون بە ھاوئالتى شانشىن، واتاي ئەوۋىيە كە بانگھىشت كراويت بۆ ئەوۋى ژيانى شانشىن بژىت. لە بەشى شەشى نامەى پۆما، پۆلسى نىردراو داوا لە باوپرداران دەكات كە دان بنىن بەوۋى ئەوان پزگار بوون لە دەسەلاتى گوناھ و چوونەتە ناو شانشىنى خوداۋە.

”بۆيە بە لەئاۋھەلكىشان لەگەل ئەو بۆ مردن نىژراين، تاكو چۆن مەسىح لەنىو مردووان بە شكۆى باوكەۋە ھەستايەۋە، ئىمەش ژيانىكى نوئى بژىن.

ئەگەر لە شىۋەى مردنەكەى لەگەلدايەكمانگرتىت، لە ھەستانەۋەكەشى ئاۋا دەيىن. ئىمە دەزائىن كە مروۋقە كۆنەكەمان لەگەل ئەو لە خاچ درا، بۆ ئەوۋى ئەو جەستەيەى كە لەژىرپكىفى گوناھ بوو بتوانرىت بەلاۋە بنرىت، ھەتا چىتر كۆيلەى گوناھ نەيىن. ئەوۋى مرد لە گوناھ ئازاد كراۋە.

بەلام ئەگەر لەگەل مەسىحدا مردووين، باۋەرمان ھەيە لەگەل ئەۋىش دەژىن، دەزائىن مەسىح كە لەنىو مردووان ھەستىزايەۋە، جارىكى دىكە نامرىتەۋە. ئىتر مردن دەسەلاتى بەسەرىدا نىيە. ئەو مردنەى مرد، تەنھا جارىك لەبەر گوناھ مرد. بەلام ئەو ژيانەى دەژىت بۆ خودا دەژىت.

ئىۋەش سەبارەت بە گوناھ خۆتان بە مردوۋ دابنىن، بەلام

به‌یه کبونتان له‌گه‌لعیسای مه‌سیحدا خۆتان بو خودا به زیندوو
بزائن” (رۆما ۶: ۴-۱۱).

کاتیک به باوهر ده‌چینه ناو شانشینى خودا، رۆحی پیروژ ژیانئیکى نویمان پى
ده‌به‌خشیت. ده‌بینه هاوالاتی له شانشینئیکى نوئى. به‌هۆی ئه‌وه، په‌یوه‌ستبوونئیکى
نویمان ده‌بیته بو گوپراه‌لی له‌و پاشایه، وه به شیوه‌یه‌ک بژین که بیته مایه‌ی
شکۆمه‌ندی ئه‌و. بۆیه پۆلسی نیردراو ده‌لیت:

”که‌واته مه‌هیلن گونا‌ه‌ه‌وکه‌مانی له‌شى له‌ناوچووتان بکات، تا‌کو
گوپراه‌لی ئاره‌زووه‌کانی بن. ئه‌ندامانتان وه‌ک ئامی‌ری ئاره‌وایی بو
گونا‌ه‌ه‌ پيشک‌ه‌ش مه‌که‌ن، به‌لکو خۆتان پيشک‌ه‌شى خودا بکه‌ن، وه‌ک
زیندووئى نيو مردوووان و ئه‌ندامانتان وه‌ک ئامی‌رپراستودروستی بو
خودا” (رۆما ۶: ۱۲-۱۳).

هه‌تا ئه‌و کاته‌ی دیسان مه‌سیح دیته‌وه، ئیمه‌ی گه‌لی ئه‌و له‌وه‌سه‌رده‌مه‌ پر له
گونا‌ه‌ه‌ ده‌میینه‌وه و ده‌ژین، وه پاشاکه‌مان پیمان ده‌لیت که به شیوه‌یه‌ک بژین
شایانی ئه‌و شانشینه‌ بیته که بو‌ی بانگه‌یشت کراوین. «هانمان ده‌دان و وره‌مان به‌رز
ده‌کردنه‌وه و لی‌تان ده‌پاراینه‌وه، به شیوه‌یه‌ک بژین شایانی خودا بیته، ئه‌وه‌ی بو
شانشین و شکۆی خو‌ی بانگت‌ان ده‌کات” (یه‌که‌م سالوئیکى ۲: ۱۲). ”له‌ناو نه‌وه‌یه‌کی
چه‌وت و خو‌اردا بى له‌که‌ن، له‌نی‌و ئه‌واندا وه‌ک ئه‌ستیره له‌گه‌ردووندا ده‌دره‌وشینه‌وه”
(فلیپی ۲: ۱۲). ئه‌گه‌ر به‌پى‌ی ژيانى شانشینه‌که‌ بژین، هه‌رگیز ئه‌مه‌ نامانباته‌ ناو
شانشین، به‌لکو ته‌نها به‌وه‌ی که به باوهر به پاشاکه‌ بچینه ناو شانشین، خو‌مان
له‌گه‌ل گه‌وره‌یه‌کی نویدا ده‌بینینه‌وه، وه شه‌ریعه‌تیکى نوئى، په‌یمانئیکى نوئى و ژیانئیکى
نوئى - به‌و شیوه‌یه‌هه‌ز ده‌که‌ین که ژیانئیکى وه‌ک ژيانى شانشین بژین.

کتیبی پیروژ پیمان ده‌لیت که له‌مه‌سه‌رده‌مه‌دا به‌پله‌ی یه‌که‌م ژيانى شانشین له‌کلێسادا
دیته‌دی. ئایا پيشتر بىرت له‌مه‌کردووه‌ته‌وه؟ کلێسا ئه‌و شوینه‌یه‌که‌ تیدا شانشینى خودا
به شیوه‌یه‌کی بى‌ئراو له‌سه‌رده‌مه‌ ده‌رده‌که‌وئیت. بر‌وانه (ئه‌فه‌سۆس ۳: ۱۰-۱۱).

”بو ئه‌وه‌ی ئیستا له‌رێگه‌ی کلێساوه، دانایی هه‌مه‌جۆره‌ی خودا

بو فەرمانپروا و دەسەلاتداران لە شوینەکانی ئاسمان زانراو بێت،
بەگوێرەى خواستى هەتاھەتایى، ئەوھى بەھۆى عیساى مەسیحى
خاوەن شکۆمانەوھە ھێنايە دى.

کلیسا ئەو مەیدانەىە کە خودا بەر لە ھەموو شتیک ھەلیژاردووھە بو ئەوھى
دانایى و شکۆى مزگینى مەسیحى تیدا دەربخات. ھەرھوک زۆر کەس پێشتر
گوٹوويناھە: کلیسا بنکەھى کى بنەرەتییە بو شانشىنى خودا لەم جیھانەدا. ھەلەئە کە
بلیین کلیسا شانشىنى خودایە. ھەرھوک پێشتر بینیمان، شانشىنى خودا زۆر لەوھە
زیاترە. بەلام راستە کە بلیین کلیسا ئەو شوینەھى کە لەم سەردەمەدا تیدا شانشىنى
خودا شکۆدار دەکریت.

ئایا دەتەویت بزانیى شانشىنى خودا چۆنە، بەلای کەمەوھە بەر لەوھى کامل و
تەواو بێت؟ ئایا دەتەویت بینیت لەم سەردەمەدا ژيانى شانشىنى چۆن دەبیت؟
پروانە کلیسا. تیدا دانایى خودا پيشان دەدریت، ئەوھە ئەو شوینەھى کە ئەو کەسانەى
تیداھە کە پێشتر دوور خرابوونەوھە و داپرابوون، بەھۆى عیسا ئاشتبوونەتەوھە و یەکیان
گرتووھە. وھە تیدا رۆحى پىرۆز کار دەکات بو دووبارە دروستکردنەوھە و بنیادنانى ژيانى
مروؤف. ئەو شوینەھى کە تیدا خەلکى فیری ئەوھە دەبن یەکتريان خوښبووی، وھە بار و
خەمەکانى یەکتەر ھەلبگرن، پیکەوھە بگریین و پیکەوھە دلخۆش بن، بەخۆشەوېستییەوھە
لەپیناوا چاکەى یەکتەر لێپینەوھە لە یەکتەر بکەن. بێگومان، کلیسا تەواو و کامل نییە،
بەلام ئەو شوینەھى کە تیدا وھەک شانشىنى دەژین بو ئەوھى بە پروونى بو جیھان
دەربکەوېت کە زۆر پىوېستیان بە پرزگارى ھەيە.

تێپەراندنى تاریكى

پىوېستى زۆرى جیھان بە پرزگارى وا دەکات ژيان وھەکو ھاوالاتى شانشىنى مەسیح
لەم سەردەمەدا ئاسان نەبیت. ئەم جیھانە وای دەبینن کە باوھەردارانى مەسیح مایەى
مەترسین، ئەوھە شتیکى کۆنە و ھەتا ئیستا بەردەوامە. لە پرۆژانى سەرھەتای یەکەمین
کلیساکان، راگەیاندى «عیسا پەرورەدگارە!» بە رەتکردنەوھى دەسەلاتى ئىمپراتۆر لە
قەلەم دەدرا و بە كوشتن كۆتایى دەکات. ئەمپرو راگەیاندى «عیسا پەرورەدگارە!» بە

توندره‌وی داده‌نریت، وه وه‌کو ره‌تکردنه‌وه‌ی (پلورالیزم) هه‌مه‌چه‌شهنه‌یی داده‌نریت و به‌وه‌هویه‌وه سوکایه‌تی و جنیومان پی‌ده‌دریت.

هه‌رگیز له‌کتیبی پی‌رۆزا باس نه‌کراوه که ژیا‌نی شانشین - مملانی بۆ‌مانه‌وه به‌دلسۆزی بۆ‌پاشا - ئاسان ده‌بیت. عیسا به‌لینی به‌قوتابیه‌کانی دا که تووشی چه‌وسانه‌وه ده‌بن، نه‌فره‌تیا‌ن لی‌ده‌کریت و سووکایه‌تیا‌ن پی‌ده‌کریت، هه‌روه‌ها ده‌شکوژرین. به‌لام له‌نیو‌ئه‌وه‌ه‌مووه‌دا، ئیمه‌ی باوه‌ردار به‌ره‌و پیشه‌وه‌ده‌رۆین له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ده‌زانی‌ن که له‌به‌رده‌م خودا میراتی‌کمان هه‌یه له‌سه‌رووی سنووری ئه‌ندیشه‌ی ئیمه‌وه‌یه.

له‌دوای‌ن کتیبی داستانه‌ناوازه‌که‌ی «پاشای ئه‌نگوستیله‌کان»، له‌نوسینی (جه‌ی. ئار، ئار. تۆلکین)، پال‌ه‌وانه‌کانی چیرۆکه‌که‌ده‌گه‌نه‌دژوارترین به‌شی گه‌شته‌که‌یان. هه‌زاران میل گه‌شتیا‌ن کرد و له‌کو‌تاییدا گه‌یشتنه‌خاکی خراپه‌کاری، ئه‌وه‌ش ئامانجه‌که‌یان بوو. به‌لام وا‌دیاره که هه‌موو شتی‌ک له‌ده‌سه‌لات ده‌رچوو، ئه‌مه‌ش ده‌گه‌ریت‌ه‌وه‌بۆ‌چه‌ندین هۆکاری جیا‌واز. به‌لام له‌م‌ساته‌تاریکه‌دا، یه‌کی‌ک له‌پال‌ه‌وانه‌کان به‌ناوی (سام)، ته‌ماشای ئاسمانه‌ره‌شه‌که‌ده‌کات. لیره‌دا نووسه‌ر ده‌لیت:

”له‌وی له‌سه‌رووی چیا‌کانی رۆژاوا که زۆر لیره‌وه‌دووره، هیشتا ئاسمان شه‌وی‌کی تاریک و ئه‌نگوسته‌چاو بوو. له‌وی، به‌ته‌ماشاکردنی‌کی خیرا بۆ‌پاشماوه‌ی هه‌وری تاریک له‌سه‌ر ده‌شتایه‌کی به‌رز له‌سه‌ر چیا‌کان، سام ئه‌ستیره‌یه‌کی سپی بینی که بۆ‌ماوه‌یه‌ک ده‌دره‌وشایه‌وه. له‌کاتی‌دا چاوه‌رێ بوو له‌زه‌وییه‌چۆل و به‌جیه‌یل‌دراوه‌که‌ده‌ر‌بجیت، جوانی ئه‌ستیره‌که‌دلی‌بری و هیوا‌ی بۆ‌گه‌رایه‌وه. به‌خیرایی بیرو‌که‌یه‌کی روون و یه‌کلا‌که‌ره‌وه‌ی بۆ‌هات: له‌کو‌تایی تاریکی‌دا شتی‌کی بچووک و خیرا هه‌یه - رووناکی و جوانیه‌کی دل‌ر‌فینی به‌رده‌وامی هه‌یه که له‌سه‌رووی بیرکردنه‌وه‌وه‌یه.»

له‌لای‌من ئه‌مه‌یه‌کی‌که له‌خۆشترین ساته‌کانی چیرۆکه‌که‌تۆلکین، که باوه‌ری خۆی به‌مه‌سیح راگه‌یان‌دوو، سه‌رنج‌مان ده‌خاته‌سه‌ر ئه‌وه‌شوین‌ه‌ی که تیدا‌نازایه‌تی ده‌بیننه‌وه‌بۆ‌ئه‌وه‌ی به‌نیو‌تاریکی‌دا برۆین. لیره‌وه‌هیوا‌دی‌ت: به‌در‌کرد‌مان

به وهی زه حمه تییه کانی ئیستا به راستی که مه و به خیرایی تیده په پیت. ههروه ک
پۆلسی نیردراو سه بارهت به وه ده لیت که هیچ نییه به به راورد به و شکۆیهی بۆمان
پاده گهندریّت له و کاتهی پاشاکه مان دیته وه.

به شی حه و ته م

ده بیت خاچ ناوه ند و چه قی ژیا همان بیت

(جوئن بنیان) ی نووسەر له کتییی «به ره و پيشچوونی گه شتیار»، پالهلوانی چیرۆکه که که ناوی (کرسچن) ه، خووی له قوئاغیکدا ده دۆزیته وه که له گه ل دوو هاوکاری نامۆ قسه ده کات، یه کیکیان ناوی «فورمالیست» بوو، ئه وهی دیکه ناوی «هیپۆکریسی» بوو. ئه وه دوو کهسه نامۆیه دووپاتیان کرده وه که ئه وان وه ک کرسچن له رینگان به ره و شاری ئاسمانی، وه دلنیا ن له وهی ده گه نه ئه وۆ به هۆی ئه وهی زۆر که سی شاره که یان پيشتر گه یشتوونه ته ئه وۆ.

بینگومان، ئه م دوو کهسه نامۆیه، به ناوه کانیاندا دیاره که ناچنه شاری ئاسمانی.

جاری یه که م که کرسچن ئه م دوو پیاوهی بینی، به سه ر دیواریکدا هه لده گه ران که به درێژایی رینگایه کی ته سک بوو که ئه م له سه ر رینگاکه ده رپویشت. ئه و کاته درکی به وه کرد که کیشه یه ک هه یه؛ چونکه ده یزانی که تاکه رینگای دروست بوۆ چوونه ناو رینگا ته سه که که ده رگایه کی بچوو ک بوو، که له چیرۆکه که دا هیمایه بوۆ تۆبه کردن و باوه ره به مه سیحی له خاچدراو.

کرسچن نه ترسا له وهی بچپته ناوه رۆکی بابه ته که وه، فشاره ی بوۆ دوو پیاوه که هینا و گوته: «بوچی له ده رگاکه ناچنه ژووره وه؟» دوو پیاوه که به خیرایی پرونیان کرده وه که خه لکی شاره که ی ئه وان پینان وایه ده رگاکه زۆر دووره، بویه له میژه بریاریان داوه که «رینگا کورته که بگرنه بهر». ههروه ها گوتیان:

«گرنگی شیوازی گه یشتنمان بوۆ ئیره له چیدایه، مادام گه یشتینه رینگاکه؟ ئیمه لیره یین، ئه وه ش گرنگه. توۆ لیره له سه ر رینگای، له ده رگاکه شه وه هاتوویت؛ ئیمه ش لیره یین و به سه ر دیواره که شدا هه لگه پراوین بوۆ ئه وهی بگه یینه ئیره. چی وا ده کات توۆ له ئیمه باشتتر بیت؟»

کرسچن هۆشدارى ده داته دوو پياوه که که گورهى شاره که فه رمانئى که ده رکردوو و هه مووان ناچار ده کات که ئه وهى بېته شاره که ده بى له پىگا ته سکه که و له و ده رگايه شه وه بىت. پارچه کاغه زىکى پىچراوى پيشاندان، له لای ده رگا که وه رىگرتبوو، پىويسته له لای ده رگای شاره که پيشان بدرىت بو ئه وهى بتوانىت بچىته ناوى. کرسچن پىي گوتن: «پىم وایه که ئیوه ئه و نووسراوه تان نىيه، چونکه له ده رگا که وه نه ها تونه ته ژووره وه».

نووسه ر ده په وىت ده رىخات که تاکه پىگای رزگارى له ده رگا بچوکه که وه په - تۆبه کردن و باوه ر. گواستنه وه بو پىگای ژيانى مه سىحى به س نىيه. ئه گه ر که سىک له و ده رگايه وه نه په ته ژووره وه به راستى نابىته که سىکى مه سىحى.

مزگىننىيه کى گه وره تر و په يوه ندىدار؟

هه ر له کۆنه وه مروقه کان هه ولىان داوه خۆيان رزگارى به ده سته پىنن به و پىگايانه ی که به لای خۆيان وه لوژىکىيه، له برى گوگرتن له خودا و ملکه چبوونيان بوى. هه ولىان داوه چۆنیه تى به ده سته پىنانى رزگارى و په پره وکردنى مزگىننى مه سىح بزانه ن، به بى چوونه ژووره وه له ده رگا ته سکه که، و اتا به بى خاچى عىسای مه سىح.

له سه رده مى ئىستا شماندا هه مان بارودوخه. من پىم وایه که په کىک له گه وره ترىن مه ترسىيه کان که ئه مرپۆ جه سته ی مه سىح تووشى ده بىت که وتته ژىر فریودانى دووباره بىرکردنه وه په له مزگىننى مه سىح و دووباره دارشته نه وه ی به پىگايه ک که وای لىکات سه رنج بخاته سه ر شتىکى دىکه جگه له مردنى عىسا له سه ر خاچ له برى گونا هباران.

ته وژمىکى زۆر هه په بو ئه وه، وا دياره که له زۆر ئاراسته وه دىت. له گرنگ ترىن سه رچاوه سه ره کىيه کانى ئه و ته وژمه ئه و بىرپۆکه به رىلاو و فراوانه په که ده لى مزگىننى لىخوشبوونى گونا به مردنى مه سىح هىنده «گه وره» نىيه، ئه وه چاره سه رى بابه ته کانى وه کو جه نگ و چه وسانه وه و هه ژارى و سته مکارى ناکات، هىنده ش «گه وره و گرنگ» نىيه، کاتىک بابه ته که په يوه سته به و کىشانه ی له واقىعدا له جيهاندا هه ن.

ئىستا، پىم وایه ئه و تۆمه ته ته واو ناراسته. هه موو ئه و کىشانه، له بنه رته دا له ئه نجامى گونا هى مروقه وه په. گه مژه ييه که پىمان وایىت به چالاکى زياتر و

گرنگیپیدانی زیاتر و به سهرنج خستنه سهر ژيان به گوږه‌ی ئه‌و ژيانه‌ی که عيسا ژياوه، ده‌توانين چاره‌سهری ئه‌و کيشانه بکه‌ين. نه‌خپړ! ته‌نھا هر خاچ ده‌توانيت به‌راستی هه‌لسوکه‌وت بکات له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌و گوناھانه، وه ته‌نھا به خاچ مروّقه‌کان ده‌توانن بچنه ناو شانسينی خوداوه.

له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، وا دياره که ته‌وژمی دؤزينه‌وه‌ی مزگينيه‌کی «گه‌وره‌تر» و «په‌يوه‌نديدارتر» ده‌ستی گرتووه به‌سهر ژماره‌يه‌کی زؤری خه‌لکدا. که‌وا جار له‌دوای جار، له کتیبیک له‌دوای کتیبیکي دیکه، شيوازيکی مزگينی مه‌سیح ده‌بينين که خاچی خستووه‌ته شوپنیکي لاهه‌کی. وه له شوپنی ئه‌و راگه‌يانديک ده‌بينين که کروکی مزگينی مه‌سیح ئه‌ويه که خودا دووباره جيهان داده‌پژښته‌وه، يان به‌لین ده‌دات که پاشايه‌تیبیک دامه‌زړيتت که هه‌موو شتیک چاک ده‌کاته‌وه، يان ئه‌و داوامان لی ده‌کات بچينه پالی له کارکردن بو گوړینی که‌لتوره‌کامان. ورده‌کاریه‌که هه‌رچيه‌ک بیت، هه‌رده‌م ئه‌نجامه‌که‌ی ئه‌ويه مردنی مه‌سیح له‌بری گوناھباران په‌راویز بخړیت، يان وا دابزیت که ته‌نھا گريمانه‌يه‌که، يان هه‌نديک جار (به ئه‌نقه‌ست) په‌راویز بخړیت.

سې مزگينی جیگره‌وه

له چه‌ق و ناوه‌ند لابردنی خاچ ده‌کړیت به پړگای جياواز له‌نيو باوه‌پرداره ئينجیلیه‌کاندا ده‌بينم. به‌م دوایانه چه‌ند مزگينيه‌ک به ناو مزگينی «گه‌وره‌تر و باشتر» بلاو کراونه‌ته‌وه که وا دياره ژماره‌يه‌کی زؤر شوپنکه‌وته‌يان هه‌يه. به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌و مزگينيه‌ گه‌وره‌ترانه ته‌وره‌که‌يان شتیکي دیکه‌ی جگه له خاچه، من ده‌لیم که‌متره له‌وه‌ی مزگينی مه‌سیح بیت يانیش ئه‌وه هه‌رگيز مزگينی مه‌سیح نيه. با باسی سې نمونه‌تان بو بکه‌م.

«عيسا په‌روه‌ردگار» مزگينی مه‌سیح نيه

يه‌کيک له به‌ناوبانگ‌ترین ئه‌و مزگينيه‌ گه‌وره‌ترانه، ئه‌ويه که ده‌لپت به ساده‌ی هه‌والی خوښ راگه‌ياندنې ئه‌ويه که «عيسا په‌روه‌ردگار». وه هه‌روه‌ک فه‌رمانه‌پړکی حکومه‌ت له کاتی هاتنه ناو شار رايده‌گه‌يه‌نيت «قه‌يسه‌ر گه‌وره‌مانه»، جارده‌ره مه‌سیحيه‌کان هه‌والی خوښ راډه‌گه‌يه‌نن که عيسا فه‌رمانه‌پړاويه، وه مروّث له‌گه‌ل

خوئی ناست ده کاتهوه، وه ده یخاته ژیر فه زمانه وایه تی خویه وه.

بیگومان نه و راگه یاندنه ته و او راسته و زور باشه! وه راگه یاندنی فه زمانه وایه عیسا بابه تیکی بنه پرتیه له په یامی ئینجیل. له بهر نه وه پوئس له (رؤما ۱۰: ۹) ده لیت که هر که سیک دان بنیت به وهی «عیسا پهروه ردگاره» رزگاری ده بیت، ههروه که له (یه کهم کورنسوئس ۱۲: ۳) ده لیت که ته نها به هیزی روهی پیروز مروف ده توایت به دنیا ییه وه نه و راستیه دوویات بکاته وه.

به لام هه لیه که بلین راگه یاندنی نه وهی «عیسا پهروه ردگاره»، ته وای ناوه پوکی هه والی خو شه له مه سیحیه تدا. پیشتر بینیمان که مه سیحیه یه که مینه کان زور زیاتریان له وه گوتوو کاتیک مزگینیی مه سیحیان راگه یاندوو. به لی له سپاره ی کرداری نیردراوان به شی دووه، په ترؤس وتاری دا و گوتی: «بویه با هه موو مالی ئیسراییل به دنیا ییه وه بزنانن که نه م عیسایه ی ئیه له خاچتان دا، خودا کردی به مه سیحی خاوه ن شکو» (ئایه تی ۳۶). به لام پیش نه و دهر برینه و پاش نه وه، پروونکردنه وه یه کی ته و او هیه بو واتای فه زمانه وایه تی عیسا. نه وه واتای نه وه یه نه و پهروه ردگاره له خاچ درا و مرد و هه ستایه وه، ههروه که واتای مردن و هه ستانه وه ی پرویدا به له لیخو شبوونی گونا هه کانی نه وانه ی توبه ده که ن و باوه ری پی ده هینن. په ترؤس رایگه یاند که نه ک ته نها عیسا پهروه ردگاره، به لکو نه و پهروه ردگاره هه ستا به کاریک له بری گه له که ی بو نه وهی رزگاریان بکات له تووره یی خودا به هو ی گونا هه کانیان.

پیویسته ئیستا پروون بیت که راگه یاندنی «عیسا پهروه ردگاره» هه رگیز نابیت هه والی خو ش، نه گهر پروونی نه که یه وه که عیسا نه ک ته نها پهروه ردگاره به لکو رزگار کاریشه. واتا ده سه لاتی فه زمانه وایه و حوکمدانی هه یه، وه پیشتر بینیمان که خودا مکوره له حوکمدانی خراپه. بویه راگه یاندنی ده سه لات و پهروه ردگاری عیسا، هه والیکی توقینه ره بو گونا هه باره هه لگه راوه کان له خودا و مه سیحه که ی. نه مه ش نه وه ده گه یه نیت که دوزمنه که ت ته ختی ده سه لاتی به ده سه تپناوه، وه حوکمت ده دات به هو ی نه وهی لی یاخی بوویت.

وه بو نه وهی نه و هه واله خو ش بیت و توقینه ره نه بیت، پیویسته راگه یاندنی

پښتانه له خېږت نه تپدا يا خپوونه كه ت به خړت، پښتانه كه تپدا ناشت بته وه له گه ل ټه وهى بووه ته په روه ردگار. پښتانه له په يمانى نوپدا ده بينين - نه كه تهنه پراگه ياندنى ټه وهى كه عيسا په روه ردگار، به لكو ټه وهش كه ټه په روه ردگار له خاچ درا بو ټه وهى گونا بهاران ليخو ش بوون وه رېگرن و بيان هپننه ناو خو شى شان شينه كه يه وه. ټه وهى لى ده رچيت، پراگه ياندنى ده سه لاتي په روه ردگار تهنه حوكمدان ده بيت.

”به ديهپنزاوان - كه وتن - كرينه وه - ته واو كردن“ مزگينى مه سيح نيه

زور له باوه پدران چيروكى كتپى پيروز له چوار وشه دا كورت ده كه نه وه: به ديهپنزاوان - كه وتن - كرينه وه - ته واو كردن.

له راستيدا، ټه مه هه ناوه فراونه به پښتانه نوپدا دده نيت بو كور ت كرده وهى پښتانه سهره كى چيروكى كتپى پيروز. خودا جيهان به ديهپننه، مروفت گونا ده كات، نينجا خودا كه له كهى بو خو كرينه وه له عيسا مه سيحدا، وه ميژوو كو تايى ديت به كو تايهاتنى شان شينه شكوداره كهى. له سپارهى په يدا بوون هه تا سپارهى ناشكرا كردن، ټه مه شو ازيكى نايابه بو بير كه وتن وهى چيروكى سهره كى كتپى پيروز. له راستيدا، كاتيك لى تپده گيت و به شو وهى كه راست ده ريده پريت، چنه سهرديريكت پپده دات - به ديهپنزاوان و كه وتن و كرينه وه و ته واو كردن - كه چوار چيوه كهى باش بو پيشكه شكردنى مزگينى مه سيح به گويرهى كتپى پيروز دابن ده كات. جگه له وه كيشه كه ټه وهى كه هه نديك كه س به شو وهى كه هه له ټه مه چوار سهرديريه يان به كار هپناوه بو ټه وهى بپته نامرازيك بو سهرنج خسته سهر مزگينى مه سيح له به لپنى خودا بو نوپكرده وهى جيهان، له برى سهرنجان له سهر خاچ. وه له زور بارودوخدا، مزگينى مه سيح لپستى به ديهپنزاوان و كه وتن و كرينه وه و ته واو كردن به م شو وهى پيشكه ده كات:

له سهره تادا خودا جيهان و هه موو به ديهپنزاوانى به ديهپنا. له بنه رته تا هه موو شتيك چاك بوو، به لام مروفت له ده سه لاتي خودا ياخى بوو، بارودوخى كى نازاوه له جيهان دروست بوو. به و شو وهى په يوه ندى نيوان مروفت و خودا پچرا، هه روه هاش په يوه ندى مروفته كان له گه ل

یه کتر، له گه لّ خوځیان و جیهانیش. به لّام پاش که وتن، خودا به لّینی دا که پاشایه ک ده نیریت گه له که ی بو خووی ده کړیته وه و له نوپوه ناشته وایې ده کات له تیوان خودا و به دیه پنازوانی. جیبه جیکردنی ئهم به لّینه به هاتنی عیسی مه سیح دهستی پیکرد، به لّام له کو تایددا ته و او ده بیت (کو تایی پیدیت) کاتیک عیسی پاشا دیسان دیت.

بیگومان، هم موو ئه وه ی له و پهره گرافه دا نو سراهه راستیه، به لّام مزگینیی مه سیح نییه. ته و او هه روه ک چوون راگه یاندنی «عیسا په روه ردگاره» هه و آلّه خو شه که نییه، ئه گه ر پښایه ک نه بیت بو لیخو شبوون له یاخیوونت له خودا. که واته راستیه که ئه وه یه که خودا دووباره جیهان داده پښیته وه هه و آلّه خو شه که نییه، ئه گه ر له نپویدا نه بیت.

بیگومان کیشه نییه که ئه و چوار وشه یه به کار به پیتت وه کو ئامرازیکی روونکردنه وه ی هه و آللی خو ش له مه سیحیه تدا. له راستیدا، ده ر پښه کانی «به دیه پنازوان» و «که وتن» له گه لّ «خودا» و «مرو ف» ده گونجیت. به لّام خالی یه کلاکه ره وه له گه لّ ده ر پښی «کړینه وه» دا دیت. له پیناوی راگه یاندنی مزگینیی مه سیح به راستگوویی، پیویسته به وردی مردنی عیسا و هه ستانه وه ی روون بکهینه وه، وه ئه و به دده ننگه وه هاتنه ی که خودا له گونا هبارانی داوا ده کات. ئه گه ر گو تمان ته نها خودا خه لکی ده کړیته وه و جیهان داده پښیته وه، به بی باسکردنی شیوازی هه ستانه وه به (مردنی عیسا و هه ستانه وه ی)، وه چو نیه تی ئه وه ی که سیک ده چپته نیو ئهم کړینه وه یه (به توبه کردن له گونا ه و باوه ر به عیسا)، ئه و له راستیدا هه و آللی خو ش رانا گه یه نین؛ ئه و کاته ته نها چیروکی کتیبی پیرو ز به سه ردیر باس ده که ین، وه واز له گونا هباران ده هینین به سه ر لی شیاوی خه ریکی گه ران بن.

”گوړینی که لتور“ مزگینیی مه سیح نییه

وا دیاره له م دوا یبانه دا بیرو که ی گوړینی که لتور له پښایه ی کاری باوه ردارانه وه، هزری زوړیک له باوه ردارانی داگیر کردووه. پیم وایه ئه مه ئامانجیکی باشه، وه وای ده بینم که ئه و کو ششه ی ده دریت بو وه ستان دژی خراپه کارییه کانی کو مه لگه،

جا ئه گهر له سه ر ئاستی كه سی بی ت یان به كۆمه ل، ئامانچێكه له كرۆکی كتیبی پیرۆزدا. پۆلسی ئیردراو پیمان ده لیت كه پپوسته له سه رمان «چاكه له گه ل هه مووان بكه ین، به تابه تی له گه ل خیزانی باوه رداران» (گه لاتیا ٦: ١٠). هه روه ك عیسا پیمان ده لیت «با ئه وه ش رووناكیتان بو خه لك بدره وشیته وه، تاكو كرداره باشه كانتان بینن و ستایشی باوكتان بكه ن كه له ئاسمانه» (مه تا ٥: ١٦).

به لام زۆر له وانهی بانگه شه ی گۆرینی كه لتوری ده كه ن، زۆر دوورتر له وه ده رۆن؛ پیمان وایه كه له ریگه ی چیرۆكه كانی كتیبی پیرۆزه وه ده توانیت كه لتوره كه ت له كیشه و گرفته كانت رزگار بكه یت. بو هه وونه، ده لپن ئه گه ر خودا كار ده كات بو دارشته وه ی جیهان، ئه وا به رپرسیاریتی ئیمه یه بچینه پالی و له كاره كه به شداری بكه ین. با پێكه وه كه لوپه له كانی بنیادنان كو بكه ینه وه، وه هه نگاوی گرنگ بنیین له پیناوی هینانه دی ده سه لاتی خودا له ژیا مان و شاره كه مان و نه ته وه و جیهانه كه ماندا. ده لپن: «پپوسته ئه وه بكه ین كه ده بینین خودا ده یكات».

با هه موو بپروكه كانم به روونی بخره وه روو. هه ندیک خوپاریزیم هه یه له لایه نی كتیبی پیرۆز و یه زداناسیه وه كه باسی گۆرانی كه لتوری ده كه ین. قه ناعه تم نییه به وه ی كتیبی پیرۆز به و جوړه هانی گۆرینی كه لتور ده دات كه هه ندیک گۆرانخواز بانگه شه ی بو ده كه ن. ئه مه ش له به ر چه ند هوكاریك. له لایه ك، من پیم وا نییه كه داواكاری كه لتوری له سپاره ی په یدابوون به تابه ت دراوه به گه لی خودا، به لكو دراوه به ته واوی په گه زی مرؤفایه تی. هه روه ها پیم وا نییه كه پیره وی گشتی بو كه لتوری مرؤفایه تی، جا ئه گه ر له كتیبی پیرۆز بی ت یان له له میژوودا، به ئاراسته ی خودایانه یه، به لكو وای ده بینم به گشتی به ئاراسته ی هوكمدانه (ئاشكراکردن ١٧-١٩). ئینجا ده بینم كه گه شینی زۆریك له گۆرانخوازه كان بو «گۆرینی جیهان» كاریکی گو مراكه ره، بویه كاریکی شكستخواردوو ه.

جگه له وه ش هه موو ئه وه گفتوگۆیه کی گه وریه یه زداناسی دینیته ئاراوه، وه ئه وه ئامانجی سه ره کی ئه م به ره مه نییه. به لام به راستی وای ده بینم كه ده توانیت گۆرانخواز بیت و له هه مان كاتدا په یوه ست بیت به پاراستنی ئه وه ی خاچ كرۆکی چیرۆکی كتیبی پیرۆز و هه والی خو ش بی ت. له كو تاییدا، خودا گه له كه ی كه

کریویه تیبه وه و لیخۆشبوونی پی به خشیه به کاربانده هیئت بو ئه وهی ئه و گۆرانه
ئه نجام بدن، ئه و لیخۆشبوون و کرینه وه یه ش ته نها به خاچ ده یئت.

بابه تی سه ره کی من شتیکه که هیوادارم هاوړی گۆرانخوازه ئینجیلییه کانم هاوړا
بن له گه لم. بابته که ئه وه یه که زور جار باوه رداران گۆرانخوازه کان هیئنده گرنگی
به لایه نی که لتوری ده دن که گۆرینی که لتور و چاککردنه وهی هه له که لتوریه کان
ده یته به لاین و خالی سه ره کی مزگینیی مه سیح - بیگومان ئه مه ش واتا ده یئت خاچ
له دیمه نه که بچیته دهره وه، ئه گه ر به مه به ست یئت یان بی مه به ست. ده توانیت
له کتیب له دوای کتیب ئه وه بینیت، هه موویان له سه ر گۆرینی که لتور چر ده بنه وه.
که لتوریکه چاککراو وه کو دهره نجامی ئه و وروژان و خۆشحالییه ده زانن له جیگه ی
کاری مه سیح له سه ر خاچ. له بهر ئه وه بانگه شه ده که ن که خه لکی بچنه پال خودا
له کارکردنی بو گۆرینی جیهان، له بری بانگه یشته که یان بو تۆبه کردن و باوه ر به
عیسا. وه ده گوتری که پیره وی چیرۆکی کتیبی پیروز له ده وری ته وه ری دووباره
دارشته وهی جیهانه، نه ک له سه ر مردنی عیسا له بری مرو فایه تی.

وه له م پرۆسه یه دا، نیعمه ت و باوه ر له مه سیحیه تدا که م ده کات، وه ئه و قه رزه
ئاساییه زیاد ده کات که ده لیت: «به و شیوازه بژی، ئیتر جیهان ده گۆریت». ئه مه
مه سیحیه ت نییه، به لکو ئه مه ته نها ره وشتگه رییه و هیچی دیکه.

به ردی کۆسپ و نه فامی

له کۆتاییدا، به لامه وه جیگه ی پرسیاره ئاخۆ هوکاری دوورخستنه وهی خاچ بو
دهره وهی چه قی مزگینیی مه سیح، له و راستیه وه سه رچاوه ده گریت که جیهان خاچی
خۆشناویت یان نه. له باشتین بارودۆخدا، خه لکی پیمان وایه ئه مه چیرۆکیکی
ئه ندیشه ییه، وه له خراپترین بارودۆخدا، پیمان وایه ئه مه درۆیه کی ترسناکه. بیگومان
نایت ئه وه سه رسامان بکات؛ پۆلسی نیردراو پیشه وخت ئه مه ی پینگوتووین. کاتیک
گوتی که په یامی خاچ ده یته به ردی کۆسپ و نه فامی له لای خه لکی!

سه رباری ئه مه، ئیمه هه ز ده که یین که خه لکی جیهان به ره و مزگینیی مه سیح بین،
که ئه مه پاله په ستۆیه کی زور له باوه رداران ده کات تاکو ریگایه ک بدۆزنه وه بو ئه وهی

خوځيان به دوور بگرن له زور قسه كړدن سه بارهت به «تاييني خاچى خوځناوى». مه به ستم نه وه يه ټيمه ده مانه وټت كه خه لكى جيهان مزگيڼي مه سيح قبول بكهن، نه ك گالتهى پى بكهن، ټهى وا نيهه؟

به لام به پيچه وانوه ده بټت ټيمه رووبه پرووى بابه ته كه بينه وه. وا دياره په يامى خاچ ته نها قسهى پووجه بو ټه وانهى ده وروبه رمان. وه واده كات باوه پرداران وه ك گه مژه ده ربكه ون؛ بيگومان هه وله كامان لاواز ده بټت له «په يوه ندى» له گه ل بيا وه ران، وه سه لماندنى ټه وهى ټيمه وه ك كه سانى ديكه خه لكى باش و سه لامه تين. هه رده م باوه پرداران ده توانن وا له خه لكى جيهان بكهن بيريان لى بكه نه وه به وهى خه لكى باشن - هه تا ټه و ساتهى ده ست ده كهن به قسه كړدن سه بارهت به وهى پرگارى له پرى له خاچ دراوه كه وه دټت.

سه ربارى ټه وه، كتيى پيرو ز روونى ده كاته وه كه پيوسته خاچ له كروكى مزگيڼي مه سيحدا مينيته وه. ټيمه ناتواين خاچ له ناوه ندى مزگيڼي كه دوور بخه ينه وه، وه ناتواين هيج راستيه كى ديكه بخه ينه جيگهى. هه ستان به و كاره وامان لى ده كات شتيكى ديكه پيشكه شى جيهان بكه ين كه پرگاريان ناكات، ټينجا هه رگيز ټه مه نايته هه والى خو ش.

كتيى پيرو ز رينمايى روونمان پيشكه ش ده كات سه بارهت به و ريگايهى كه پيوسته كاردانه وه مان هه بټت بو ټه و ته و ژمانهى كه وا ده كات خاچ رابكيشريته ده ره وهى ناوه ندى مزگيڼي مه سيح، وه پيوسته ټيمه به رگرى لى بكه ين. پروانه ټه وهى پولس له يه كه م نامهى كورنسوس سه بارهت به و بابه ته گوتى. زانيويه تى كه په يامى مزگيڼي له باشتريڼ بارودوخدا شيتانه يه بو ده وروبه ره كهى، وه زانيويه تى كه به و هو يه وه مزگيڼي مه سيح په ت ده كه نه وه، چونكه وه ك بو تيكي ناخوشه له لووتيان. به لام ته نانهت له سايهى ټه و په تكررنه وه يه شدا، گوتى: ”به لام ټيمه مه سيحى له خاچ دراو جار ده ده ين...” (يه كه م كورنسوس ۱: ۲۳). ټه و مكور بوو له سه ر يه ك شت: «پريارم دا له نيوتاندا هه موو شتيك له بير بكه م، بيچگه له عيساى مه سيح، ټه ويش به له خاچ دراوى» (يه كه م كورنسوس ۲: ۲). ټه وه ش، وه كو چون له كو تايى نامه كه دا باسى كرووه، له بهر ټه وهى راستى ټه وهى «عيسا به گوپرهى نووسراوه پيرو زه كان له پيناو

گوناھه کائمان مرد» هه ر ئه وه نيهه راستيهه کي گرنه گ بيٽ، يان ته نهها زور گرنه گ، به لکو «گرنه گي له پيشينه» ي هه بوو (بروانه يه که م کورنسوس ۱۵: ۳).

به لام چي بکه ين ئه گه ر ئه و شته بووه مايه ي گالته کردني جيهان؟ چي بکه ين ئه گه ر خه لکي زياتر تيشک بخه نه سه ر مزگيني مه سيح بو نوپوونه وه ي جيهان له بري سه رنجدان له مردني مه سيح له سه ر خاچ له بري گوناھه باران؟ وه چي بکه ين ئه گه ر خه لکي گالته يان به مزگيني مه سيح هات له به ر ئه وه ي باسي مردني مروقيکه له سه ر خاچ؟ پولس ده لیت: با وا بيٽ، من باسي خاچ ده که م، په نگه پييان کارپکي گه مزانه و گيلانه بيٽ، به لام ده زانم «گيلايه تيسي خودا له دانايي مروفي داناتره» (يه که م کورنسوس ۱: ۲۵).

پولسي نيردراو له وتاره کانيدا مکور بوو له سه ر ئه وه ي خاچ له چه قي مزگيني مه سيحدا همينته وه؛ پيوسته ئيمه ش وه کو ئه و بين. ئه گه ر ريگه بده ين شتيکي ديکه بيته چه قي بابه ته که، وه ک ئه وه يه که بلين: «با يارمه تيت بده م بو ئه وه ي به سه ر ئه و ديواره دا باز بده يت، متمانم پي بکه. باش ده بيت.»

به شی هه شته م

هیزی مزگینی مه سیح

پیک پیش ده چوونم له زانکۆ، له گه ل دوو له نزیکتزین هاوپیکانم بریارمان دا له شاره که مانه وه له رۆژه لاتی ته کساس به ئۆتۆمییل پرۆین بو پارکی نیشتمانی. گه شتیکی خو ش بوو، ده برپینی نیشانه کانی گه وره بوونی ته مه ن بوو له سی گه نچ که ده گه نه قوناغی پیگه یشتنی ته مه ن.

به و جو ره ی که بی ری لی ده که نه وه، گه شته که پر بوو له دی مه نی شاخی سه رنجراکیش و کانیای گه رم و مامزیک ی زوری کیوی. پرۆژیکیان ده مه و به یان، بریارمان دا پیاسه یه ک بکه ین. هه موومان هاو را بووین که بو چیژ وه رگرتن، نه خسه له گه ل خو مان نه به ین. ویستمان بزاین که ریگا که به ره و کوئ ده مانبات. بویه، هه ندیک خو زا ک و موبایله کا مان خسته ناو جانتا بچوو که کا مان و له کۆلمان کرد و روومان له ده ره وه کرد.

گه شتیکی دریژ بوو. پاش که میک به گالته کردن به یه کترمان ده گوت: ئیستا له پارکی نیشتمانی (یه له وستهن) داین، که زۆر جیاواز نه بوو له دارستانه کانی رۆژه لاتی ته کساس که له وی گه وره ببووین. داری گه وره ی سنه و به ر له هه موو لایه که وه ده وره ی دابووین، وه ناو به ناو ده بووایه بازمان به سه ر گو ماوی ئاو بدایه که له سه ر ریگا که بوو. شتیکی ئه وتۆی بو بینین لی نه بوو، ئیدی که م که م هه ستمان به نیگه رانی ده کرد.

له پر و به بی ئه وه ی هیچ که سمان تیبینی بکات که شتیگ گوپاوه، دارستانه که مان تیپه راند و خو مان له سه ر لیواری خه رهن دی (گراند کانیهن) دیته وه. له خواره وه مان که ندیکی جوان دریژ ببوو وه. وه له خو ارتر روو باریک ده بریسکایه وه که تیشکی خو ری ده دایه وه. له خواره وه ی ئیمه بالنده کان ده فرین، وه هه وره نزمه کان له سه رمانه وه ده رپویشتن له گه ل به رکه وتنی ئه و بایه ی که له دۆله که ده هات.

له و کاته دا به جو ریگ هه ستم به بچوکی کرد که باس نا کریت، کاتیگ ته ماشای

ئەو جوانىيەم دەکرد لە خوارەووە و تەماشای ئاسمانم دەکرد، هەرسێکمان دەمێک
بێدەنگ بووین، ئینجا هاوڕێیە کمان دەستی بەم گۆرانییە پڕۆحییە کرد:

”ئەى يەزدانى پەرەردگار، بە سام و واقورماویيەو،
دەرواڤە دەستکردەکانى تۆ.”^a

ئەو فەقیرە هەرچەندە دەنگى خۆش نەبوو، بەلام خاوەنى دلیكى ساف بوو!
چەند خولەکیک لەو لیوارە پراوەستاین و ستایشی ئەو بەدیهێنەرەمان کرد که ئەو
جوانییهی بەدیهێناو.

بۆچی پشتگوێی دەخەین؟

پێم وایە که مزگینیی مەسیح هەمان کاریگەری وەستان لەسەر لیواری ئەو
خەرەندەى دەبیت ئەگەر بەراستی پرابووستین و بیر بکهینهو. دواين جار کهى بوو
که پراوەستایت بۆ ئەوێ دوور لە وردەکارییە دنیاویەکانی ژيان تەماشای سەرەووە
بکهیت، پڕوبهپروو «گراند کانیەن» ی تايهتی خۆت بینیت بۆ ئەوێ پراهمیى لەوێ
که خودا لە پێگهێ مزگینیی مەسیحەو لە پیناوی ئیمەدا کردی - نیعمەتی فراوانی
ئەو که لە لیخۆشبوونی مرقهههه دهركهوت که لێی یاخی ببوون، وه پلانه مهزنهکهی
به ناردنی کوری خۆی بۆ ئەوێ ئازار بچێژیت و لەبری ئیمه همریت، لە پیناو
پراگهپاندنی تهختی پاشایهتی عيسای ههستاوه له نێو مردوووان بۆ پاشایهتی تهواو
راستودروست، وه بۆ هیتانی ئەوانهێ پرگاریبوون و کراونهتهوه بۆ ئاسمانی نوێ و
زهوی نوێ که بۆ ههتاهاهتايه ههچ گوناوه خراپهتی تیدا نییه؟

بۆچی پێگه دهدهم هیز و جوانی و مهزنیی مزگینیدان له هزرمدا به شتی دیکه
و بۆ ماوهیهکی زۆر داپۆشریت؟ بۆچی لهبری ئەو پراستییه شکۆداره، شتی بێ
که لک هزر و ههستهکانمی داگیر کردووه، بۆ نموونه پاککردنهوهی ئۆتۆمبیل، ئەو
پووداوانهێ که له کهنالی سی. ئین. ئینههه دهیبینین، یان خۆشحالبوونم بههۆی
ژهمه خۆراکیکهوه؟ بۆچی ههندیک جار ژيانم پێکدهخههه و بیری لێ دهکهمهوه وهک

a. "How Great Thou Art," Stuart K. Hine, 1949; based on the poem "O Store Gud," Carl G. Boberg, 1886.

ئەوھى چاوم داپۆشيبى، لەبرى ئەوھى لەژىر پۆشنایى ژيانى ھەتاهەتاييدا بيبينم؟
بۆچى مزگىنىيى مەسيح بە دريژايى پړىگا و کاتهکە ناخم نابريّت، بۆ پەيوەنديم لەگەل
ھاوسەر و مندالەکانم و ھاوکار و برادەرەکانم و ئەندامانى کلّيسا؟

من ھۆکارى راستەقىنەى پشت ئەوھ دەزانم: من گوناھبارم و بەردەوام کاروبارە
دنيايەکان زالە بەسەر دلم و ھەتا رۆژى ھاتنى عيساي مەسيح لەگەلم دەجەنگيت.
بەلام ھەتائەو پۆژە ديّت، بەردەوام دەبم و لەگەلى دەجەنگم. دەمەوى دژى تەمبەلى
پۆحىيى بوەستمەوھ - وە لەگەل ئەم جيھانە بيھۆشکەرە کە بەردەوام ھەرەشەم
ليدەکات بەوھى رامدەکيشيّت - وە دەمەوى بە پړدى مزگىنىيى مەسيح لە ئاميز بگرم
بۆ ئەوھى کارىگەرى لەسەر ھەموو شتيک ھەبيّت - کردەوھەکانم، ھەست و سۆز و
کاردانەوھەم، حەز و بىرکردنەوھە و خواستەکانم.

ھيوادارم ئەمە خواستى تۆش بيّت، وە ئەم کتيبە کەميک يارمەتى دايت بۆ
ئەوھى مەزنىيى ئەو کارە بيبينت کە خودا لەپيناوى ئيمە لە عيسادا کردى. بەلام
ئيسستا چى دەکريّت؟ باشە، با باسى ھەنديک شتى پەيوەست بە ھەوالى خۆش
بکەم کەوا پيوستە کارىگەرى لەسەر ژيانمان ھەبيّت، ھەرچەندە زۆر شتى دیکەش
ھەيە کە باسيان ناکەم.

تۆبە بکە و باوەر بەھینە

پيش ھەموو شتيک، ئەگەر باوەر بە مەسيح نيبە، دەمەوى سوپاست بکەم
بۆ خویندەوھى ئەم کتيبە. ھيوادارم دەرڤەتيکت بۆ پەخساييّت بۆ ئەوھى بىر
بکەيتەوھ لەو ھەوالە خۆشەى کە چەق و ناوەندەکەى عيساي مەسيحە، وە نويز
دەکەم بۆ ئەوھى قوولايى ھزرى توى برييّت. پيم وايە کە وەلامى پرسىارى «ئيسستا
چى دەکريّت؟» بۆ تۆ زۆر ئاسان بيّت. تەنھا پيوستە يەک شت بکەيت؛ تۆبە بکە
لە گوناھکانت و باوەر بە عيساي مەسيح بەھینە. ئەمەش واتا راگەياندى شکستى
پۆحيت، وە داننان بە بيتوانايى تەواوت بە رزگارکردنى خۆت، وە ھاتنە لای عيسا
بەوھى کە ئەو تاکە ھيوای تۆبە بۆ بەدەستھينانى ليخۆشبوون لە خوداوھ و مافى
چوونە لەبەردەمى.

بوون به باوهرداری مه‌سیح، کاریکی قورس نییه. تو له‌مه‌دا هیچ ناکه‌یت، هه‌موو ئه‌وه‌ی پپوئیسته پیشتر عیسا به‌ده‌سته‌پیناوه. هه‌موو ئه‌وه‌ی مزگینیی مه‌سیح لیت داوا ده‌کات ئه‌وه‌یه دلت له‌گونا‌ه دوور بخه‌یته‌وه و به‌باوهر ئاراسته‌ی عیسا‌ی بکه‌یت - واتا متمان‌ه‌ی پپ بکه‌یت و پشتی پپ به‌ستیت. ئه‌و بانگت ده‌کات بو ئه‌وه‌ی بچیته لای و پپی بلیت: «عیسا، من ده‌زانم ناتوانم خوم‌رزگار بکه‌م، بویه باوهرم هه‌یه که تو ده‌توانیت ئه‌و کاره بکه‌یت.»

ئینجا جیهانیکی نوئی له‌به‌رده‌مت ده‌کریته‌وه. به‌لام هه‌موو شتیک به‌توبه‌کردن له‌گونا‌ه و متمان‌ه‌کردن به‌عیسا بو ئه‌وه‌ی رزگاریت پپ به‌خشیت، ده‌سته‌پیده‌کات.

بچه‌سیوه و دلخوش به

ئه‌گه‌ر باوهرت به‌مه‌سیح هه‌یه، مزگینیی مه‌سیح بانگه‌پشتت ده‌کات بو ئه‌وه‌ی له‌عیسا‌ی مه‌سیحدا بچه‌سیته‌وه و دلخوش بیت به‌رزگاریه‌کی بن وینه که له‌پیناو تودا به‌ده‌سته‌تاتوه. به‌هوی عیسا و درک‌کردنم به‌وه‌ی که به‌باوهر له‌گه‌لی بوومه‌ته‌یه‌ک، ده‌توانم به‌رگری بکه‌م له‌دژی فریودانی بیرکردنه‌وه‌ی ئه‌وه‌ی که رزگاربوونم شتیکی هه‌ستیاره و ده‌کریت له‌هه‌ر ئان و ساتیکدا کۆتایی بیت. له‌هه‌ر ساتیکدا ئه‌و هه‌سته‌م هه‌بیت، ده‌زانم که من سه‌ر به‌عیسام و هیچ که‌سیک ناتوانی له‌ده‌ستی ئه‌و ده‌رمبه‌پینی. ئه‌وه‌ش له‌به‌ر ئه‌وه‌ی مزگینیی مه‌سیح پرایده‌گه‌ینیت که پراوه‌ستانم له‌به‌رده‌م خودا به‌راستودروستی پشت به‌هه‌ندیک کارتی رۆحی نابه‌ستیت؛ وه‌کو دلنیا‌بوونه‌وه له‌بوونی بری پپوئیستی به‌ره‌می رۆحی و خه‌لوه‌تی که‌سیی و گفتوگۆی رۆحی، هتد. ئینجا بلیم زور باشه، ئه‌م‌رۆ هه‌ست ده‌که‌م که رزگار بووم!

له‌ژیر رۆشنایی ئه‌وه‌ی مزگینیی مه‌سیح سه‌باره‌ت به‌عیسا ده‌لیت، ئه‌و کارتانه‌ی بیرۆکه‌یه‌کی گه‌مژانه‌یه! سوپاسی خودا ده‌که‌م له‌به‌ر ئه‌وه‌ی په‌یوه‌ندیم له‌گه‌لی له‌سه‌ر بنه‌مای خواستی گۆراوی من نییه‌یان له‌سه‌ر بنه‌مای توانام بو ژیان به‌راستودروستی نییه؛ نه‌خیر، خودا پیشتر حوکمی خۆی بو من پراگه‌یان‌دوو، ئه‌وه‌ش دیاریی «لیخۆشبوون!»-ه و به‌لکو زیاتره‌له‌وه‌ش، ئه‌م حوکمه‌هه‌رگیز ناگۆریت، چونکه بو هه‌تاهه‌تایه‌ته‌ن‌ها ره‌گی له‌عیسادایه - مردنی له‌سه‌ر خاچ له‌جیاتیی من و داکوکی له‌پیناوی من هه‌تا ئیستا له‌به‌رده‌م ته‌ختی خودا.

ئەگەر باوەرپت بە مەسیح ھەيە، ئەوا خاچی عیسا وەک چیاھەکی بەھینز لە ژیان ت پادوھەستیت، وە شایەتییکی چەسپا و بۆ خۆشەویستی خودا بۆ تۆ و مکوربوونی بۆ ھینانی تۆ بە ئارامیە وە بۆ بەردەمی خۆی. ھەر وەک پۆلسی نێردراو لە نامە ی رۆما دەلێت: ”چی بەمانە بلێین؟ ئەگەر خودا لەگەڵمان بێت، کێ دژمانە؟ ئەو ھ ی دەستی بە کورپەکە ی خۆیە وە نەگرت، بە لکو لە پیناوی ھەموومان پێشکەشی کرد، ئیتر چۆن لەگەڵ ئەو ھەموو شتیکمان بە خۆرای ناداتی؟“ (رۆما ۸: ۳۱-۳۲).

گەلی مەسیحت خۆشبویت

باوەرداری ئازیز، پێویستە ئینجیل پالت بنی بۆ ئەو ھ ی گەلی خودات زیاتر خۆشبوی - واتە کلێسات زیاتر خۆشبوی. ئیمە ی باوەرداردا ئەو ھ مان لە نیودا نییە کە سیک خۆی ئەو رپگایە ی دەستکەوتبێ بەرە و ئەو میراتە ی خودا بۆی ئامادە کردین. ئیمە نەمانتوانیوە بە ھەول و تیکۆشانی خۆمان ببینە ھاوالاتی شانیشینی خودا، بە لکو لە ئیو بە ئینەکانی خودا دانراوین تەنھا بە پالپشتی عیسا ی مەسیح کە رزگاری کردووین، ئیمە بە باوەر لەگەڵ ئەو یە کمان گرتوو.

وہ لێردا شتیک ھەيە کە رەنگە دلخۆشت نەکات. ئایا دەزانیت ھەمان شت بۆ خوشک و براکەشت راستە کە لە کلێسا بیزارت دەکات؟ ئەو باوەرپری ھەيە بە ھەمان عیسا ی پەرورەدگار کە تۆ خۆشت دەوی و باوەرپت پێی ھەيە، لەو ھ ش زیاتر، ئەو خودایە ی کە تۆی رزگار کرد و لیت خۆشبوو ھەمان خودایە کە ئەو ی رزگار کردوو و لئی خۆشبوو. بێر لەو باوەردارە بکەو ھ کە ناتەوی کاتی لەگەڵ بەسەر بەیت بۆ ئەو ھ ی بیناسیت، لەبەر ئەو ھ ی لەگەڵیدا ھەست بە ئاسوودەیی ناکەیت. بێر لەو کەسە بکەو ھ کە پەيوەندیت لەگەڵی پچراندوو و ناتەویت لەگەڵی ئاشت بیتەو ھ. وە بێر بکەو ھ کە ئەویش ھەمان ئەو خودایە ی خۆش دەوی کە تۆ خۆشت دەوی و متمانەت پێی ھەيە، بێر لەو ھ بکەو ھەمان خودا کە لە پیناوی تۆدا مرد، لە پیناوی ئەویشدا مرد.

بەلامەو ھ جیگە ی پرسیارە ئاخۆ تێگەیشنت لە مزگینیی عیسا ی مەسیح - ئەو ھەوالە خۆشە ی کە پایدەگە یە نیت عیسا رزگاری کردیت سەرباری ئەو ھ ی کە تۆ شایانی ئەو رزگارییە نیت - ئەو ھ نەدە قوولە کە بەرگە ی ئەو رەخانە بگریت کە

خوشک و برابانت ناراستهت ده کهن. هز ده کهم بزنام ناخو ټیگه یشتنه کهت نه و نه ده قووله که نه و خراپانه له بیر بکهیت که به رامبه ر به تو کردوو یانه، ته نانهت نه وهی زور به نازاریشه. ئینجا نه و ټیگه یشتنه ده تبات به ره و لیخو شبوون و خو شو یستیان به و شیوه یی که عیسا له گه ل تو و نه وانیشدا کردی.

ناخو خو شه ویستیت بو که سانی دیکه زیادی کردوو له نه نجامی فراوانی خو شه ویستی خودا بو تو؟

مزگینی بده نه م جیهانه

نه ک ته نه هه ر نه وه، به لکو هز ده کهم بزنام نه گه ر نیعمه تی خودا وای لی کردوی زیاتر ده ور و به رت خو ش بو ویت، وه هز بکهیت ببینیت خه لکی روو له عیسا ی مه سیح ده کهن و باوه ری پی ده هینن. نه گه ر له نیعمه تی خودا ټیگه یز هه ره وک بو مان ده رکه وت، دل مان گر ده گریت بو ده ر خستنی نه و نیعمه ته بو که سانی دیکه ش.

عیسا له پاش هه ستانه وهی بو قوتابیه کانی ده رکه وت و پی فهرموون: ”ئاوا نو سراهه، که مه سیح نازار ده چیژیت و له پرژوی سییه م له نیو مردووان هه لده ستیت نه وه، به ناوی نه ویش تو به کردن بو لیخو شبوونی گونا ه بو هه موو گه لان جار بدریت، نه مه ش له نوره لیمه وه ده ستیپده کات. ئیوه شایه تی نه م شتانه ن“ (لوقا ۲۴: ۴۶-۴۸). په نگه پیت وای رو خساری قوتابیه کان ټیکچوو بیت له دوای نه وهی نه و قسه یه یان بیستوو! ئامانجی خودا که متر نه بووه له قوربانی بو جیهان، وه لیره دا عیسا پیمان ده لیت که نه و ئامانجه له ری نه وانه وه دپته دی.

نازانم هه ست چو ن ده بیت کاتیک گویت له و وشانه ده بیت، به لام من هه ست به ناته واوی ده کهم و هه ست ده کهم هه رگیز شایسته ی نه و کاره نیم. خودا ده په ویت مه به سته کانی خو ی بو جیهان له ری گای ئیمه وه به پیت نه دی؟ ئای له و شته سه رنجر اکیشه! به لام نه گه ر هه ست به ناته واوی و ناشایسته یی ده کهیت، با که میک هانت بده م. به راستی تو شایانی نه وه نیت و توانات نیه نه نجامی بدهیت! نه م وشانه چو ن هانت ده دن؟ ته ماشای خو مان بکه، ئیمه ی مروقی لاواز هیشتا له هه موو روژیکی ژیا مان له دژی گونا ه له ملاملانی دین. به لام عیسا پیمان ده لیت

«بۆ من دەبنە شایەت»، ئەمەش بە راگەیانندی مزگینیی مەسیح - جا ئەگەر بە وتاردان بێت یان فێکردن یان بە قسەکردنمان لە کاتی نانخواردن لەگەڵ برادەرەران و ئەندامانی خێزانمان و هاوکارە کامان - ئەوەی کە دووپاتی دەکاتەووە خودا بریاری داووە لە گوناھباران خۆشییەت.

هەرگیز بێرت لەو فریشتەییە کردوووە تەووە کە بۆچی مزگینیی مەسیحی بە کرنیلیۆس رانەگەیاندا کە لە (کرداری نێردراوان ۱۰) ئاماژەی پێ کراوە؟ بۆچی گوتی کە کرنیلیۆس داوا بکات پەترووس بێت بۆ لای، کەوا لە شارێکی دیکە بوو؟ بەراستی، مادەم فریشتە کە توانی باسی ئەو شتە بکات بۆ کرنیلیۆس، بێگومان دەیتوانی مزگینیی مەسیحیشی پێ راگەیهنیت! بەلام خودا حەزی لەووە نەبوو، چونکە مەکوو بوو لەسەر ئەوەی مزگینیی مەسیح بە وشەکانی سەر زاری گەلەکەیی پیشکەش بکات - واتا بە دەمی ئەو کەسانە کە بە خۆشییەووە مزگینیی مەسیح و رزگارێیە کە عیسا یان قبوول کردوووە و لێخۆشبوونی ئەویان ئەزموون کردوووە.

ئەگەر تۆ باوەردار بیت، پێویستە کە بزانی تۆ تاکە پەيامی رزگاری راستەقینەت هەلگرتوووە کە دەکرێ خەلکی جیهان گوێیان لێیت. مزگینییەکی دیکە نییە، وە رێگایەکی دیکە نییە بۆ رزگاربوونی جیهان لە گوناھەکانیان. ئەگەر هاوڕێ یان ئەندامانی خێزانە کەت یان هاوکارە کانت پێشتر رزگار بوون، ئەوە لە ئەنجامی گەشتنی مزگینیی مەسیحە پێیان لە رێگای کەسیکەووە. لەبەر ئەوە عیسا رامان دەسپێرت بەو ئەرکە کە بچینە هەموو جیهان، با وتار بەدەین و فێر بکەین و هەوایی خۆش بە هەموو نەتەووەکان بگەیهنن. پۆلسی نێردراویش مەبەستی ئەوە بوو لە (رۆما ۱۰) کاتیک پرساری کرد: «چۆن لەیەکیک دەپارێنەووە کە باوەریان پێی نەهینا بێت؟ چۆن باوەر بەیەکیک دەهینن ئەگەر نەیان بێستبێت؟ چۆنیش دەبێستن بۆ ئەوەی یەکیک پێیان راگەیهنیت؟» (ئایەتی ۱۴). زۆر شتی باش هەیە کە دەکرێ ئیمەیی باوەردار پێی هەلبستین، بەلام لە راستیدا، زۆر کەس ئەو کارانەش دەکەن و باوەردارین نین. ئەگەر ئیمەیی باوەردار شکستمان هینا لە راگەیانندی مزگینیی مەسیح، کۆ ئەو کارە دەکات؟ هیچ کەسیک.

بۆیە با راستییەکانی ئینجیل دلت بپێت و بگاتە ئەوانە کە عیسا مەسیح

ناناسن. بیر بکه‌وه له‌و بارودۆخه‌ی هاوړی و ئەندامانی خیزان و هاوکاره‌کانته له‌برده‌م خودای حوکمه‌ری پاستودروست رابوه‌ستن دوور له عیسی‌ی مه‌سیح. بیر له‌و شته بکه‌وه که نیعمه‌تی خودا له ژیا‌نی تو‌دا کردوویه‌تی، وه بیر بکه‌وه له‌وه‌ی ده‌توانین چی بکه‌ین له ژیا‌نی که‌سانی دیکه‌دا. ئینجا هه‌ناسه‌یه‌کی قوول هه‌لبمژه و نو‌یژ بکه بو‌ئ هه‌ی رۆ‌حی پی‌رۆ‌زی خودا ده‌مت بکاته‌وه بو‌ئ هه‌ی قسه بکه‌یت!

به په‌رۆ‌شی بو‌ی

له‌ کو‌تاییدا، پی‌ویسته به هه‌ی مزگینیی مه‌سیحه‌وه دل‌مان پر بی له په‌رۆ‌شی بو‌ئ هه‌ی رۆ‌ژه‌ی که مه‌سیحی پاشامان دیته‌وه بو‌ئ هه‌ی به ته‌واوی شان‌شینه‌که‌ی دامه‌زری‌ئیت و بو‌ هه‌تاهه‌تایه به‌رده‌وام بی‌ت. ئە‌وه ته‌نها په‌رۆ‌شی نییه بو‌ بوونی پاشایه‌تی خودا؛ ئیمه ته‌نها له‌به‌ر ئە‌وه دل‌خۆ‌ش نابین که عیسا بی‌ته‌وه و جی‌هان‌یکمان پی‌ به‌خشیت که پر له دادپه‌روه‌ری بی‌ت و هه‌رگیز خراپه‌ی تیدا نه‌بیننه‌وه.

ئە‌وه به‌لێ‌نانه خۆ‌شن، به‌لام هینده‌گه‌وره نین. نه‌خیر، ئە‌گه‌ر به شی‌وه‌یه‌کی دروست له‌ مزگینیی مه‌سیح تی‌گه‌یشتین، ئە‌وه کاته زۆ‌ر په‌رۆ‌شی شان‌شین نابین، به‌ل‌کو په‌رۆ‌شیمان بو‌ پاشاکه ده‌بی‌ت. به‌ مزگینیی مه‌سیح ناسیومانه و خۆ‌شمان ویستوه، ئینجا په‌رۆ‌ش ده‌یین بو‌ئ هه‌ی له‌گه‌لی بین. عیسا فه‌رمووی: ”باوکه، ده‌مه‌وی‌ت ئە‌وانه‌ی که به‌ منت دا‌ون له‌کو‌ی بم له‌گه‌لم بن“ (یۆ‌حه‌نا ۱۷: ۲۴). ئیمه‌ش هه‌ز ده‌که‌ین له‌گه‌لی بین، بچینه پال ملیۆ‌نان که‌سی دیکه و پی‌که‌وه بی‌په‌رستین.

سی‌پاره‌ی ئاشکرا‌کردن پی‌کدی‌ت له‌ بینینی‌کی سه‌رنج‌را‌کیش که خودا بو‌ ئیمه‌ی ئاماد کردوه که خۆ‌شمان ده‌وی‌ت. ئە‌وه ته‌نها پوخته‌یه‌که، به‌لام پرمان ده‌کات له‌ هه‌ستی سه‌رکه‌وتن و خۆ‌شی و هه‌سانه‌وه، شی‌وه‌ی کو‌تایی عیسی‌ی مه‌سیحی که بو‌وه‌ته قوربانی و ده‌په‌رستین.

”پاش ئە‌مه سه‌یرم کرد ئاپۆ‌ره‌یه‌ک له‌ خه‌ل‌کم بینی له‌ هه‌موو نه‌ته‌وه و هۆ‌ز و گه‌ل و زمان‌یک که له‌ ژماره‌ نه‌ده‌هات، له‌به‌رده‌م ته‌خته‌که و به‌رخه‌که‌راوه‌ستا‌بوون، جلی سپیان له‌به‌ردا بوو و لقه‌ دار خورمایان به‌ده‌سته‌وه گرتبوو، به‌ ده‌نگی‌کی به‌رز هاواریان ده‌کرد و

دهيانگوت: «رزگاری هی خودامانه، که لهسه ر تهخته که دانیشتوو و هی بهرخه کهیه» (ناشکرکردن ۷: ۹-۱۰).

ئهمه ئه و پوژیه که مزگینی مهسیح وا دهکات به پەرۆش و تامه زرۆیه وه چاوه پرسی بین. ته نانهت کاتیک که رووبه پرووی سهختی و تاقیکردنه وه و چهوسانه وه و تهنگانه و فریودان و لادان و گرنگی پینه دان ده بینه وه، مزگینی مهسیح ئاراسته ی ئاسمانمان دهکات که عیسای پاشمان له وێ داده نیشیت - بهرخی خودا له پیناوی ئیمه دا له خاچ درا و به شکۆدارییه وه له نیو مردووان ههستایه وه - وه داکۆکیان لێ دهکات. نهک ته نهها ئه وه، به لکو داواشمان لێ دهکات پەرۆشی ئه و پوژیه ی کۆتایش بین کاتیک ئاسمان پر ده بێت له دهنگی خوڤحالی ئه و که سانه ی که لێخوڤبوونیان به دهسته پیناوه، هه له له هی بو لیده ده ن له بهر ئه وه ی رزگارکاری له خاچدراو و پاشای هه ستاویه.

سوپاسیکی تایهت

ههروهک هه پرۆژهیهکی دیکه، ژمارهیهکی له پادهبهدهری خه لک ههیه که ده بیته سوپاسیان بکهه. مرۆف له ته نهایی و دابران فیتر نایته و بیر ناکاته وه. ده توانم یهک پرۆژی ته واو به سه ره بهه له ناوه ئنانهی ئه و خوشک و برایانهی که له گه لیان بیرم کردوه ته وه و ده ربارهی مزگینیی مه سیح قسه م کردوه، به لانی که م به درێژایی ده سالی پابردوو. له گه ل ئه وه شدا، هه ندیک که سی دیکه ش ههیه که ده مه وی سوپاسی تایه تیان ئاراسته بکهه.

سه ره تا سوپاسی تیمی ده زگای چاپ و بلا کردنه وهی کپۆسه وهی ده کهه، بۆ کارکردن له گه ل نووسه ری که به ناوبانگ نییه. ئه گه ر خودا وای ده بینته که گونجاوه ئه م کتیه بۆ فیترکردنی کلێسا کهی به کاریته، ئه و تۆ ئامرازیکی به کاره یێزای بۆ ته واو کردنی ئه مه.

ههروهها سوپاسی تیمی پیکه راوی «۹ نیشانه کان» ده که ن بۆ ئه وهی که هانیان دام ئه م کتیه بنووسم، وه سوپاسی هه ول و ماندوبوونیان ده کهه. ئیلهام و گه رموگورپی (مات شموکه ر) له پیناو ته ندروستی کلێسا له ته واوی جیهان سه رچاوهی هاندانه، وه من شانازی ده کهه به ناسین و کارکردن له گه لی. ههروهها (جۆناتان لیمان) له نووسینی ئه م کتیه دا زۆر یارمه تی دام. له ریگه ی گفتوگۆ و ئیمه یل و پیداجوونه وه وه، کاری کرد له سه ر ئه وهی به شیوهیه کی پوونتر ده ربکه ویته. ههروهها سوپاسی (بۆبی جهیمسن) ده کهه که چه ندین دانیشتمان کرد به ده م قاوه خواردنه وه گفتوگۆمان ده کرد ده ربارهی شانیشینی خودا. به راستی دلخۆشم که ئه ندامیکی ئه م گروهه!

برای خۆشه ویستم، (مارک دێقه ر)، سوپاست ده کهه بۆ هاندانم له نووسینی ئه م کتیه. من قه رزاری تۆم به وه پادهیهی که پیم وایه ناتوانم ئه وه ده ربهرم. وه من زۆر شانازی ده کهه که رینماییده ری رۆحیی منی، وه زۆر خۆشحالم بۆ ئه وهی که پهروه دگارمان هه ردووکهانی سه رسام کرد به گه رانه وه م بۆ واشتنن دی. سی. خودا زۆر میه ره بانه که ئه و کاته ی پێ به خشین.

له کۆتاییدا سوپاسی مۆریا، هاوسه ره به هیز و جوانه کهه ده کهه، که منی

خۆشدهوۆ و گرنگیم پیده دات. سوپاسی ده کهم که کاتم پی ده به خشۆ و له مافی
پیکه وه بوو فمان خۆش ده بیت و پریگه ده دات ون بیم و برۆم خۆم سه رقالی کیشه یه کی
ئالۆزی یه زداناسی بکه م. له قوولایی دلمه وه خۆشمده وۆ، ئازیزه که م.

۹ نیشانه کان

بنیاد نانی کلیسای تهندروست
 آیا کلیساکه یه کی تهندروستت هه یه؟

پریکخراوی ۹ نیشانه کان ئیشی ئه وه یه که رابه رانی کلیسا به بینین و ئاشکرا کردنی کتیبی پیروژ و سه رچاوه ی کرده یی ته یار و ئاماده بکات بۆ ئه وه ی له ریگه ی کلیسای تهندروسته وه شکۆی خودا نیشانی گه لان و نه ته وه کانی جیهان بدهن.
 به له به رچاوه گرتنی ئه و ئامانجان، ده مانه ویت یارمه تی کلیساکان بدهین که له نو نیشانه ی تهندروستدا گه شه بکه ن که زۆر به ی کات پشتگۆی ده خرین:

۱. وتاردانی روون و ئاشکرا
۲. یه زداناسی به پتی کتیبی پیروژ
۳. تیگه یشتن له ئینجیل به پتی کتیبی پیروژ
۴. تیگه یشتن له گوپینی مروّفه کان به پتی کتیبی پیروژ
۵. تیگه یشتن له مزگینیدان به پتی کتیبی پیروژ
۶. نه ندامتی کلیسا
۷. ته مپکردنی کلیسای به پتی کتیبی پیروژ
۸. به قوتایکردن به پتی کتیبی پیروژ
۹. رابه راپه تی کلیسا به پتی کتیبی پیروژ

ئیمه وه کو ریکخراوی ۹ نیشانه کان بابته و په رتووک و هه لسه نگانندی په رتووک ده نووسین، ههروه ها رۆژنامه یه کی ئینته رنیتیش به رپوه ده بهین. کۆنفرانس ساز ده که یین و چاوپیکه وتن تۆمار ده که یین و سه رچاوه ی دیکه ش به رههم دینین به مه بهستی ته یارکردن و ئاماده کردنی کلیساکان تاکو شکۆی خودا نیشان بدهن.

سه ردانی ماله په که مان بکه که بابته کانی به زیاتر له ۰۳ زمان به رده ستن بۆ خویندنه وه، وه ناوی خۆت تۆمار بکه تاکو رۆژنامه ی ئینته رنیتی ببه رامبه رت به ده ست بگات. ده توانیت له م لینکه ی خواره وه دا لیستی ته واوی ماله په ری زمانه جیاوازه کان ببینیت:

<https://www.9marks.org/about/international-efforts/>

"نهم بهره‌مه به پشتبەستن به کتیبی پیروژ شیکردنه‌وه‌یه‌کی سه‌راستمان له‌سه‌ر مزکینیی مه‌سیح پیشکەش ده‌کات. وه باوه‌رداران به مه‌سیح ناماده ده‌کات بو‌ئوه‌ی بتوانن هه‌موو په‌یامه‌ ناراسته‌کان له‌ په‌یامی شکۆمه‌ندانە‌ی مه‌سیح جودا بکه‌نه‌وه. خۆزگه هه‌موو شوان و نه‌ندامانی کلیسا نهم کتیبه‌یان ده‌خوینده‌وه."

سی. جهی. ماهانی سه‌روکی ریکخراوی سوقرن کره‌یس

"نهم کتیبه‌ بچووکه که باسی مزکینیی مه‌سیح ده‌کات یه‌کێکه له‌ روونترین و کرنکیرین ئه‌و کتیبانه‌ی که له‌م سالانه‌ی رابردوودا خویندوومه‌ته‌وه."

مارک دینقەر شوانی که‌وره‌ی کلیسای باپتیستی کاپیتۆل هیل له‌ واشنتن دی. سی.

"گریک کیلبرت، یه‌کێکه له‌و که‌نجه‌ دره‌وشاوه و دلسوزانه‌ی که خودا بانکه‌یشتی کردووه بو‌ئوه‌ی خزمه‌تی کلیسا بکات. لیره‌دا تیکه‌یشتتیکی قوول و پوختمان پیده‌دات بو‌ مزکینیی عیسا‌ی مه‌سیح. هیچ پیویستیه‌ک مه‌زنتر نییه له‌ زانینی مزکینیی راسته‌قینه، وه درککردن به‌ نووسراوه‌ ساخته‌کان، وه ده‌رکه‌وتنی نه‌وه‌یه‌ک له‌ باوه‌رداران به‌ مه‌سیح که جه‌خت له‌سه‌ر نینجیل بکه‌نه‌وه. نهم کتیبه‌ زور کرنکه و له‌ کاتی کونجاودا که‌یشت."

تار. ته‌لبیرت موله‌ر سه‌روکی سوودرن بی‌تیس‌ تپو‌جیدر سبمبه‌ری

گریک کیلبرت خاوه‌نی بروانامه‌ی ماسته‌ره له‌ ساودرن باپتیست سیمینه‌ری و بروانامه‌ی به‌کالۆریۆسه له‌ زانکۆی یه‌یل. کیلبرت شوانی که‌وره‌ی کلیسای تیرد نا‌قینوو باپتیسته له‌ شاری لویسفیل له‌ ویلایه‌تی کنتاکی ته‌مریکا، نووسه‌ری کومه‌لیک کتیبی کرنکه؛ وه کتیبی‌کی له‌که‌ل کیفن دیه‌نک نووسیوه به‌ ناوی "نه‌رکی کلیسا".

9Marks
www.9marks.org